„Suspans
la superlativ
într-un roman
care te ține
cu sufletul
la gură."
The New York Times

Pittacus
Lore

volumul al treilea din seria bestseller
EU SUNT NUMĂRUL PATRU

LUPTA CELOR NOUĂ

NEMIRA

EVENIMENTELE POVESTITE ÎN ACEASTĂ CARTE
SUNT REALE.

NUMELE PERSONAJELOR ŞI ALE LOCURILOR
AU FOST SCHIMBATE PENTRU A-I PROTEJA
PE SUPRAVIEŢUITORII DE PE LORIEN,
CARE CONTINUĂ SĂ SE ASCUNDĂ.

GÂNDIŢI-VĂ CĂ ACESTA ESTE UN PRIM
AVERTISMENT!

EXISTENŢA ALTOR CIVILIZAŢII ESTE
O REALITATE!

UNELE DINTRE ELE ÎNCEARCĂ
SĂ VĂ DISTRUGĂ!

Sub pseudonimul PITTACUS LORE se ascund doi scriitori: James Frey şi Jobie Hughes.

JAMES [CHRISTOPHER] FREY (n. 12 septembrie 1969, Cleveland, Ohio) este autorul a trei bestselleruri – două volume autobiografice, *A Million Little Pieces* (2003) şi *My Friend Leonard* (2005), şi romanul *Bright Shiny Morning* (2008). *A Million Little Pieces* l-a transformat într-o persoană controversată după ce curioşii au descoperit că o mare parte a istorisirii sale nu e reală, fapt ce a generat un scandal de proporţii (s-a implicat şi celebra Oprah Winfrey, invitându-l să recunoască adevărul în faţa spectatorilor şi a telespectatorilor). Site-ul său este:
http://bigjimindustries.com/wordpress/

JOBIE HUGHES (n. 9 iulie 1980, Renton, Washington) a copilărit în orăşelul Spencer din Ohio. *Eu sunt Numărul Patru* este singura sa lucrare literară care a văzut lumina tiparului. Website-ul său este www.jobiehughes.com

Pittacus Lore

LUPTA CELOR NOUĂ

Ediţia a II-a

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA

N E M I R A

Coperta: Alexandru CSUKOR

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LORE, PITTACUS

Lupta celor nouă / Pittacus Lore; trad.: Ana-Veronica Mircea.
Ed. a 2-a. — Bucureşti: Nemira Publishing House, 2014
ISBN 978-606-579-761-1

I. Mircea, Ana-Veronica (trad.)

821.111 (73)-31=135.1

Pittacus Lore
THE RISE OF NINE

Redactori: Nicoleta GHEMENT, Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

ISBN 978-606-579-761-1

1

6A. Serios? Mă uit la biletul din mâna mea, cu numărul locului meu tipărit cu caractere mari, şi mă întreb dacă nu

cumva Crayton l-a ales dinadins. Ar putea fi o coincidenţă, dar, după cum au mers lucrurile în ultima vreme, nu mai cred în aşa ceva. N-aş fi surprinsă dacă Marina s-ar aşeza în spatele meu, în rândul şapte, iar Ella s-ar duce în rândul zece. Dar nu, cele două fete se lasă să cadă fără niciun cuvânt pe scaunele de alături şi încep să studieze, ca şi mine, fiecare persoană care se urcă în avion. Când te ştii urmărit, eşti întotdeauna în gardă. Mogadorienii ar putea s-apară oricând.

Crayton o să vină ultimul, după ce-o să vadă cine se mai urcă în aeronavă, şi numai după ce-o să simtă că zborul e absolut sigur.

Ridic jaluzeaua ferestrei şi mă uit cum se agită echipa de mecanici de la sol, tot intrând şi ieşind de sub avion. Oraşul Barcelona e un contur palid, îndepărtat.

Genunchiul Marinei tresaltă cu furie, zvâcnind în sus şi-n jos lângă al meu. Lupta împotriva armatei de mogadorieni de ieri, de lângă lac, moartea celei care i-a fost cêpan, descoperirea propriului Cufăr – iar acum e prima oară când, după aproape zece ani, părăseşte oraşul în care şi-a petrecut copilăria. E nervoasă.

— E totul OK? întreb.

Noul meu păr blond îmi cade peste faţă şi tresar. Am uitat că l-am vopsit în dimineaţa asta. Nu e decât una dintre marile schimbări pe care le-am făcut în ultimele patruzeci şi opt de ore.

— Toată lumea arată normal, şopteşte Marina, cu ochii aţintiţi asupra culoarului aglomerat dintre scaune. Cred că suntem în siguranţă.

— Bun, dar nu la asta mă refeream.

Îmi pun cu delicateţe talpa peste laba piciorului ei şi genunchiul încetează să-i mai tresalte. Se grăbeşte să-mi adreseze un zâmbet plin de scuze înainte de a continua să cerceteze cu privirea toţi pasagerii care se îmbarcă. După câteva secunde, zvâcnirile genunchiului reîncep. Mă mulţumesc să clatin din cap.

O compătimesc pe Marina. A stat închisă într-un orfelinat izolat, cu un cêpan care a refuzat s-o antreneze.

Care a uitat principalul motiv pentru care ne aflăm aici, pe Pământ. Fac tot ce-mi stă în puteri ca s-o ajut, ca să umplu golurile. O pot antrena cum să-şi controleze puterile şi când să-şi folosească Moştenirile care se perfecţionează. Dar, pentru început, încerc s-o conving să aibă încredere în mine.

Mogadorienii vor plăti pentru ceea ce au făcut. Pentru că ni i-au răpit pe atât de mulţi dintre cei pe care i-am iubit, aici şi pe Lorien. E misiunea mea personală să-i distrug până la ultimul şi să mă asigur că se răzbună şi Marina. Nu numai că acolo, la lac, l-a pierdut pe Hector, prietenul ei cel mai bun, ci şi, aşa cum mi s-a întâmplat şi mie, cêpanul i-a fost ucis sub ochii ei.

— Cum e jos, Şase? întreabă Ella, aplecându-se peste Marina.

Mă întorc din nou spre fereastră. Bărbaţii de sub avion încep să-şi adune aparatura, făcând ultimele verificări.

— Până acum e bine.

Locul meu e chiar deasupra aripii, ceea ce mă linişteşte. De mai multe ori am fost nevoită să-mi folosesc Moştenirile ca să scot un pilot dintr-o situaţie dificilă. La un moment dat, deasupra sudului Mexicului, am folosit telekinezia ca să-mping avionul cu douăsprezece grade spre dreapta, cu numai câteva secunde înainte de a se izbi de un versant muntos. Anul trecut, deasupra Kansasului, am scos o sută douăzeci şi patru de pasageri cu bine dintr-o furtună urâtă, cu trăsnete, înconjurând aeronava cu un nor impermeabil de aer rece. Am trecut prin furtună ca un glonţ printr-un balon.

Când echipa de mecanici de la sol pleacă la avionul următor, însoţesc privirea Ellei către partea din faţă a culoarului. Suntem amândouă nerăbdătoare să-l vedem pe Crayton la bord. Asta ar însemna că totul e OK, cel puţin pe moment. Toate locurile sunt ocupate, cu excepţia celui din spatele Ellei. Unde e el? Mă uit din nou spre aripă, trec în revistă zona, căutând orice pare ieşit din comun. Mă aplec şi-mi împing rucsacul sub scaun. E practic gol, aşa că se pliază uşor. Mi l-a cumpărat Crayton, de la aeroport.

Toate trei trebuie să părem nişte adolescente obişnuite, spune el, nişte eleve de liceu în excursie de studii. De aceea ţine Ella un manual de biologie în poală.

— Şase? şopti Marina.

O aud prinzându-şi şi desprinzându-şi nervoasă centura de siguranţă.

— Da? îi răspund.

— Tu ai mai zburat, nu-i aşa?

Marina nu e decât cu un an mai mare decât mine. Dar cu ochii ei serioşi, gânditori, şi noua ei tunsoare sofisticată, cu părul ajungându-i exact peste umeri, poate trece cu uşurinţă drept adultă. Însă în clipa asta îşi roade unghiile şi-şi trage genunchii la piept, ca un copil speriat.

— Da, spun eu. Nu e chiar atât de rău. De fapt, odată ce te relaxezi, e chiar spectaculos, într-un fel.

Stând acolo, în avion, gândurile mi se îndreaptă către cêpanul meu, Katarina. Nu fiindcă aş fi zburat vreodată împreună cu ea. Dar, când aveam nouă ani, am scăpat cu greu de un mogadorian pe o alee din Cleveland, ceea ce ne-a lăsat pe amândouă speriate şi acoperite de un strat gros de cenuşă. După asta, Katarina a hotărât să ne mutăm în sudul Californiei. Bungalow-ul nostru dărăpănat, cu două niveluri, se afla lângă plajă, practic în umbra Aeroportului Internaţional Los Angeles. În fiecare oră ne huruiau deasupra capetelor o sută de avioane, întrerupând întotdeauna lecţiile pe care mi le preda Katarina, precum şi puţinul meu timp liber, petrecut în compania singurei mele prietene, o fetiţă costelivă pe nume Ashley, care locuia alături.

Am trăit sub avioanele alea şapte luni. Erau ceasul meu deşteptător dimineaţa, urlându-mi exact deasupra patului când răsărea soarele. Noaptea erau stafii prevestitoare de rău, spunându-mi să rămân trează, să arunc cât colo cearşafurile şi să sar în maşină în câteva secunde. Iar Katarina nu mă lăsa să mă îndepărtez prea mult de casă, aşa că aparatele de zbor erau, de asemenea, şi pista sonoră a după-amiezilor mele.

Într-una dintre acestea, în timp ce vibraţiile produse de

un avion imens care ne trecea pe deasupra capetelor ne cutremurau limonada din paharele de plastic, Ashley a spus:

— Eu şi mama mergem luna viitoare în vizită la bunici. Abia aştept! Ai fost vreodată cu avionul?

— Nu tocmai, am răspuns.

— Cum adică „nu tocmai“? Sau ai fost cu avionul, sau n-ai fost. Recunoaşte. N-ai fost.

Îmi aduc aminte că mi-am simţit faţa arzând de ruşine. Provocarea ei îşi atinsese ţinta. În cele din urmă am răspuns:

— Nu, n-am fost niciodată cu avionul.

Voiam să-i spun că am mers cu ceva mult mai mare, mult mai impresionant decât un mic avion. Voiam să-i spun că am venit pe Pământ cu o navă care m-a adus de pe altă planetă, numită Lorien, că am străbătut o distanţă de peste un milion de kilometri. Însă n-am făcut-o, fiindcă ştiam că trebuia să păstrez secretul Lorienului.

Ashley mi-a râs în nas. Fără să-şi ia la revedere, a plecat s-aştepte întoarcerea tatălui ei de la lucru.

— De ce n-am mers noi niciodată cu avionul? am întrebat-o pe Katarina în noaptea aceea, în timp ce se uita afară printre jaluzelele de la fereastra dormitorului meu.

— Şase, a spus ea, întorcându-se spre mine înainte de a se corecta: Adică Veronica. Pentru noi e prea periculos să călătorim cu avionul. Am fi prinse în cursă acolo. Ştii ce s-ar putea întâmpla dacă ne-am afla la câteva mii de kilometri în aer şi am descoperi apoi că mogii ne-au urmărit şi sunt la bord?

Ştiam exact ce s-ar fi putut întâmpla. Puteam să-mi imaginez haosul, cu ceilalţi pasageri ţipând şi ghemuindu-se sub scaune în timp ce doi soldaţi extratereştri înalţi ar fi înaintat grăbiţi pe culoar, cu săbii în mâini. Dar asta nu mă împiedica să-mi doresc să fac ceva atât de normal, atât de omenesc, ca zborul cu un avion dintr-un oraş în altul. Îmi petrecusem tot timpul de pe Pământ fără să pot face lucruri indiscutabil fireşti pentru alţi copii de vârsta mea. Rareori stăteam într-un loc destul de mult ca să-ntâlnesc

alţi puştani, şi cu atât mai puţin ca să-mi fac prieteni – Ashley era prima fată pe care-o acceptase până atunci Katarina în casa noastră. Uneori, ca în California, nici măcar nu mergeam la şcoală dacă, după părerea ei, aşa era mai sigur.

Ştiam, fireşte, de ce erau necesare toate astea. De obicei nu le lăsam să mă supere. Dar Katarina şi-a dat seama că atitudinea plină de superioritate a lui Ashley mă enerva la culme. Probabil că tăcerea mea din următoarele zile a făcut-o să înţeleagă cum stăteau lucrurile, fiindcă, spre surprinderea mea, a cumpărat două bilete dus-întors până la Denver. Destinaţia n-avea importanţă – ştia că nu voiam decât să trăiesc experienţa.

Abia aşteptam să-i spun lui Ashley.

Însă în ziua excursiei, stând în afara aeroportului, Katarina a ezitat. Părea nervoasă. Şi-a trecut mâna prin părul negru, scurt. Şi-l vopsise şi şi-l tăiase cu o noapte în urmă, chiar înainte de a-şi face un nou act de identitate. O familie de cinci persoane ne-a ocolit pe bordură, târând bagaje grele, iar în stânga mea o mamă înlăcrimată îşi lua rămas-bun de la fiicele ei, două fete tinere. Nu-mi doream decât să mă alătur tuturor, să fac parte din acea scenă de zi cu zi. Katarina se uita la toată lumea din jurul nostru în timp ce eu mă foiam nerăbdătoare lângă ea.

— Nu, a spus în cele din urmă. Nu mergem. Îmi pare rău, Veronica, dar nu merită.

Am făcut drumul de întoarcere în tăcere, lăsând motoarele urlătoare ale avioanelor avântate în zbor să vorbească în locul nostru. Când am coborât din maşină pe strada noastră, am văzut-o pe Ashley stând pe treptele din faţa uşii ei. M-a privit îndreptându-mă spre casă şi a mimat cuvântul *mincinoasă.* Umilinţa a fost aproape de nesuportat.

Dar eram într-adevăr o mincinoasă. De când sosiserăm pe Pământ, nu făceam nimic altceva decât să mint. Numele meu, de unde eram, unde era tata, de ce nu puteam rămâne peste noapte în casa altei fete – să mint era tot ce ştiam şi ceea ce mă ţinea în viaţă. Dar, în clipa în care

Ashley m-a făcut mincinoasă, cu singura ocazie când îi spuneam cuiva adevărul, am fost nespus de furioasă. M-am dus valvârtej în camera mea, am trântit uşa şi am dat cu pumnul în perete.

Spre surprinderea mea, pumnul mi-a trecut prin el.

Katarina a deschis brusc uşa, cu un cuţit de bucătărie în mână, gata să lovească. Credea că zgomotul pe care-l auzise li se datora mogilor. Când a văzut ce-i făcusem peretelui, şi-a dat seama că în mine se schimbase ceva. A lăsat lama cuţitului în jos şi a zâmbit.

— Asta nu e ziua în care te urci intr-un avion, dar e cea în care începem antrenamentul tău.

Şapte ani mai târziu, stând în acest avion cu Marina şi Ella, aud în minte vocea Katarinei.

— Am fi prinse în cursă acolo.

Dar acum sunt pregătită pentru o asemenea eventualitate, în moduri în care eu şi Katarina nu eram.

De-atunci am zburat de zeci de ori şi totul a mers perfect. Însă acum e prima oară când o fac fără să mă folosesc de Moştenirea care-mi oferă invizibilitate pentru a mă furişa la bord. Ştiu că acum sunt mult mai puternică. Devin tot mai puternică, pe zi ce trece. Dacă doi mogadorieni s-ar năpusti din partea din faţă a avionului asupra mea, n-ar avea de-a face cu o fetişcană blajină şi resemnată. Ştiu de ce sunt capabilă; acum sunt soldat, sunt o luptătoare. Cineva de care te temi, nu pe care-l vânezi.

Marina îşi eliberează genunchii şi-şi îndreaptă spatele, expirând prelung.

— Sunt speriată, spune, şi abia dacă i se aude vocea. Vreau pur şi simplu să ne vedem în aer.

— O să te descurci foarte bine, îi răspund cu glas scăzut.

Ea zâmbeşte şi eu îi întorc zâmbetul. Ieri, pe câmpul de luptă, Marina s-a dovedit a fi un aliat puternic, cu Moşteniri uimitoare. Poate să respire sub apă, vede pe întuneric şi vindecă bolnavii şi răniţii. Ca toţi garzii, poate apela la telekinezie. Şi fiindcă în înşiruirea noastră ne aflăm atât de aproape – eu sunt Numărul Şase şi ea e

Numărul Şapte –, între noi există o legătură aparte. Când vraja încă mai acţiona şi trebuia să fim ucişi în ordine, mogadorienii ar fi trebuit să treacă de mine înainte de a ajunge la ea. Şi de mine n-ar fi trecut niciodată.

Ella stă, tăcută, de cealaltă parte a Marinei. În timp ce continuăm să-l aşteptăm pe Crayton, îşi deschide manualul de biologie din poală şi se uită fix la pagini. Şarada noastră nu cere un asemenea nivel de concentrare şi sunt pe punctul să mă aplec spre ea şi să i-o spun, când îmi dau seama că nu citeşte. Se străduieşte să-ntoarcă paginile cu mintea, încercând să folosească telekinezia, şi nu reuşeşte.

Ella e ceea ce numeşte Crayton un aeternus, cineva născut cu abilitatea de a se deplasa înainte şi înapoi, de la o vârstă la alta. Dar e încă tânără şi, deocamdată, Moştenirile nu i s-au manifestat. Vor sosi la timpul lor, indiferent cu câtă nerăbdare îşi doreşte ea să le vadă făcându-şi apariţia acum.

Ella a venit pe Pământ cu o altă navă, despre a cărei existenţă n-am ştiut nimic înainte de a-mi povesti John Smith, Numărul Patru, că a apărut în viziunile lui. Crayton spune că e cêpanul ei neoficial, fiindcă n-a fost timp să-i fie atribuit altfel. Ca toţi cêpanii noştri, are datoria s-o ajute să-şi perfecţioneze Moştenirile. Ne-a spus că pe nava lor era şi o mică turmă de chimære, animale lorice capabile să-şi schimbe forma şi să lupte alături de noi.

Mă bucur că e aici. După ce au murit Numerele Unu, Doi şi Trei, n-am mai rămas decât şase. Cu Ella suntem şapte. Norocosul număr şapte, pentru cei ce cred în noroc. Însă eu nu cred. Eu cred în forţă.

Crayton îşi face în sfârşit loc pe culoarul dintre scaune, având cu sine o servietă neagră. Poartă ochelari de soare şi un costum maro, parcă prea mare pentru el. Sub bărbia puternică are o cravată albastră. Trebuie să treacă drept profesorul nostru.

— Bună, fetelor, spune, oprindu-se alături de noi.

— Sal’, domnule Collins, răspunde Ella.

— Avionul are toate locurile ocupate, comentează Marina.

E un cod, care înseamnă de fapt că toată lumea de la bord pare OK.

— O să dorm puţin, zic eu, anunţându-l astfel că, după toate aparenţele, la sol lucrurile se desfăşoară normal.

El dă din cap şi se aşază chiar în spatele Ellei. Se apleacă în faţă printre ea şi Marina şi ni se adresează:

— Vă rog să vă folosiţi cu înţelepciune timpul în avion. Învăţaţi cu seriozitate.

Ceea ce înseamnă să nu lăsăm garda jos.

Când l-am văzut prima oară, n-am ştiut ce să cred despre Crayton. E aspru şi se-nfurie repede, dar inima pare să-i fie la locul ei, iar cunoştinţele lui despre lume şi despre evenimentele curente sunt incredibile. Oficial sau nu, şi-a luat rolul de cêpan în serios. Spune că e gata să moară pentru oricare dintre noi. Ar face orice ca să-i înfrângă pe mogadorieni, ca să transforme răzbunarea noastră în realitate. Mă încred în el întru totul.

M-am urcat însă în acest avion care se îndreaptă spre India fără tragere de inimă. Voiam să mă întorc cât mai curând în Statele Unite, la John şi la Sam. Dar ieri, când stăteam pe culmea barajului, deasupra măcelului de lângă lac, Crayton ne-a spus că Setrákus Ra, puternicul şef al mogadorienilor, o s-ajungă în curând pe Pământ, dacă nu cumva se află deja aici. A adăugat că sosirea lui Setrákus e un indiciu, înseamnă că mogadorienii au înţeles ce pericol reprezentăm şi că trebuie să ne aşteptăm să-şi înceapă campania împotriva noastră. Setrákus e mai mult sau mai puţin invincibil. Numai Pittacus Lore, cel mai puternic dintre Străbunii Lorienului, l-ar fi putut înfrânge. Am fost îngrozite. Atunci ce înseamnă pentru noi, ceilalţi, această invincibilitate? Când a pus Marina întrebarea asta, când a întrebat cum am fi putut avea o şansă să-l învingem, Crayton ne-a mai dat şi alte veşti şocante, dezvăluindu-ne lucruri încredinţate tuturor cêpanilor. Unul dintre garzi – unul dintre noi – trebuie să deţină puteri similare cu ale lui Pittacus. Unul dintre noi trebuie să devină tot atât de puternic cum a fost el, şi ar fi capabil să-l învingă pe Setrákus Ra. Nu putem decât să sperăm că acel garde n-a

fost Unu, Doi sau Trei, că se află printre cei rămaşi încă în viaţă. Dacă e aşa, avem o şansă. Nu trebuie decât să aşteptăm până vom afla cine e şi să sperăm că acele puteri urmează să i se manifeste în scurt timp.

Crayton crede că l-a găsit pe gardele deţinător al puterilor lui Pittacus.

— Am citit despre un băiat din India, care pare să aibă puteri extraordinare, ne-a spus el. Trăieşte undeva, sus, în munţii Himalaya. Unii îl cred reîncarnarea zeului hindus Vishnu, iar alţii sunt de părere că băiatul e un impostor extraterestru, capabil să-şi modifice forma fizică.

— Ca mine, papa? l-a întrebat Ella.

Relaţia tată-fiică m-a luat prin surprindere. N-am putut să nu simt o vagă invidie – pentru că ea încă mai are un cêpan, avea pe cineva căruia să-i ceară îndrumări.

— El nu-şi schimbă vârstele, Ella. Se transformă în animale şi în alte fiinţe. Cu cât citesc mai multe despre el, cu atât sunt mai convins că face parte din Garde şi cred din ce în ce mai mult că e cel care posedă toate Moştenirile, cel care se poate lupta cu Setrákus şi-l poate ucide. Trebuie să-l găsim cât mai curând cu putinţă.

Eu n-aş vrea să umblu tocmai acum după potcoave de cai morţi, căutând un alt garde. Ştiu unde e John sau unde ar trebui să fie. Pot s-aud vocea Katarinei, îndemnându-mă să-mi ascult instinctele, iar acestea îmi spun că, înainte de orice altceva, ar trebui să luăm legătura cu John. E cea mai puţin riscantă mutare. Cu siguranţă mai puţin riscantă decât să zbori în jurul lumii, bazându-te pe bănuielile lui Crayton şi pe zvonurile de pe Internet.

— Ar putea fi o cursă, am spus. Dacă poveştile alea au fost plantate ca să le găsim noi şi să facem exact asta?

— Îţi înţeleg îngrijorarea, Şase, dar, crede-mă, eu sunt maestrul plantării poveştilor pe Internet. Asta nu e o plantare. Sunt mult prea multe surse care-l indică pe acest băiat din India. El nu fuge. Nu se ascunde. Există pur şi simplu şi pare să fie foarte puternic. Dacă e unul dintre voi, atunci trebuie să ajungem la el înaintea mogadorienilor. O să mergem în America, să ne-ntâlnim cu

Numărul Patru, imediat ce se încheie călătoria asta, a zis Crayton.

Marina s-a uitat la mine. Voia să-l găsească pe John aproape la fel de mult cum voiam şi eu – urmărise online ştirile despre realizările lui şi intuise, din instinct, că era unul dintre noi, iar eu îi confirmasem presimţirea.

— Promiţi? l-a întrebat pe Crayton.

El a dat din cap.

Vocea căpitanului mă scoate din reverie. Suntem gata de decolare. Îmi doresc atât de mult să schimb direcţia avionului, îndreptându-l spre vestul Virginei. Spre John şi Sam. Sper că sunt OK. În minte îmi apar întruna imagini cu John închis într-o celulă. N-ar fi trebuit să-i vorbesc niciodată despre baza mogilor din munte, dar el a vrut să-şi recupereze Cufărul şi nu l-am putut convinge să-l abandoneze.

Avionul rulează pe pistă şi Marina mă prinde de încheietura mâinii.

— Aş vrea să fi fost Héctor aici. El ar fi găsit acum ceva inteligent de spus, ca să mă facă să mă simt mai bine.

— E OK, intervine Ella, apucând-o de cealaltă mână. Ne ai pe noi.

— Şi o să caut ceva inteligent de spus, mă ofer eu.

— Mulţumesc, zice Marina, şi asta sună a ceva între sughiţ şi înghiţitură în sec.

Îi las unghiile să mi se-nfigă în încheietură. Îi ofer un zâmbet încurajator şi un minut mai târziu ne desprindem de pământ.

2

În ultimele două zile mi-am tot recăpătat şi pierdut cunoştinţa, rostogolindu-mă înainte şi înapoi, într-o stare halucinantă de boală. Efectele câmpului de forţă albastru din afara muntelui mogadorienilor au persistat mai mult decât a spus Nouă, atât mental, cât şi fizic. La fiecare

câteva minute, muşchii mi se contractă şi sunt arşi de durere.

Încerc să nu mă mai gândesc la chinurile prin care trec plimbându-mi privirea prin dormitorul minuscul din casa asta dărăpănată, părăsită. Nouă n-ar fi putut găsi o ascunzătoare mai dezgustătoare. Mă uit la modelul tapetului gălbui prinzând viaţă, cu desenul înaintând ca un şir de furnici peste petele de mucegai. Tavanul crăpat pare să respire, înălţându-se şi coborând cu viteze înspăimântătoare. O gaură zdrenţuită din perete desparte dormitorul de camera de zi, de parcă ar fi aruncat cineva un ciocan prin el. Peste tot sunt împrăştiate cutii goale de bere, iar animalele au transformat bordura de lemn de lângă pereţi în aşchii. Aud întruna nişte creaturi agitându-se în copacii de lângă casă, dar sunt prea slăbit ca să mă alarmez. Azi-noapte m-am trezit cu un gândac de bucătărie pe obraz. Abia dac-am avut destulă putere să-l pocnesc.

— Hei, Patru? aud prin gaura din perete. Te-ai trezit sau ce? E ora mesei şi ţi se răceşte mâncarea.

Mă ridic în picioare. Mi se învârteşte capul când trec pragul împleticindu-mă şi pătrund în ceea ce a fost cândva camera de zi, unde cad pe covorul gri, ponosit. Ştiu că Nouă e aici, dar nu-mi pot ţine ochii deschişi destul de mult ca să-l descopăr. Tot ce-mi doresc e să-mi pun capul în poala lui Sarah. Sau într-a lui Şase. A oricăreia dintre ele. Nu sunt în stare să gândesc limpede.

Ceva cald îmi loveşte umărul. Mă rostogolesc şi-l văd pe Nouă stând pe tavan, deasupra mea, cu părul lung şi negru atârnându-i în jos, în cameră. Roade ceva şi are mâinile pline de grăsime.

— Unde suntem? îl întreb.

Lumina soarelui pătrunsă prin fereastră e prea greu de suportat şi închid ochii. Am nevoie de mai mult somn. Degetele îmi bâjbâie pe deasupra pandantivului albastru, sperând cumva să adun energie prin el, dar îmi rămâne rece pe piept.

— În partea de nord a Virginiei de Vest, spune Nouă, printre muşcături. Am rămas fără benzină, ţi-aminteşti?

— Cu greu, şoptesc. Unde e Bernie Kosar?

— Afară. Patrulează tot timpul. E un animal excelent. Spune-mi, Patru, cum ai reuşit tu, dintre toţi garzii, să sfârşeşti dând de el?

Mă târăsc în colţul camerei şi-mi împing spatele în perete.

— BK a fost cu mine pe Lorien. Atunci îl chema Hadley. Cred că Henri s-a gândit c-ar fi bine să-l luăm cu noi în călătorie.

Nouă aruncă un os minuscul de-a latul tavanului.

— Şi eu am avut două chimære când eram copil. Nu-mi aduc aminte cum le chema, dar încă le mai văd alergând în jurul casei şi rupând diverse lucruri. Au murit în război, apărându-mi familia.

Nouă tace o clipă, încleştându-şi maxilarele. E prima dată când îl văd purtându-se altfel, nu ca un dur. E o imagine plăcută, deşi nu ţine mult.

— Cel puţin aşa mi-a povestit cêpanul meu.

Mă holbez la picioarele mele goale.

— Cum se numea cêpanul tău?

— Sandor, răspunde el, stând pe tavan în poziţie verticală.

E încălţat cu pantofii mei.

— E straniu. Pur şi simplu nu-mi pot aduce aminte când i-am rostit ultima oară numele cu glas tare. În unele zile, abia dacă-i mai pot vedea faţa în minte. Vocea lui Nouă se aspreşte şi închide ochii. Dar cred că ăsta e mersul lucrurilor. Nu contează. Ei sunt cei consumabili.

Ultima propoziţie îmi trimite în tot trupul o undă de şoc.

— Henri n-a fost consumabil, aşa cum n-a fost nici Sandor. Niciun loric n-a fost vreodată consumabil. Şi dă-mi înapoi pantofii!

Nouă şi-i azvârle din picioare în mijlocul podelei, apoi se plimbă pe îndelete de-a lungul tavanului şi în josul peretelui din partea cealaltă a camerei.

— Bine, bine. Ştiu că n-a fost consumabil, omule. Dar uneori mi-e pur şi simplu mai uşor să mă gândesc aşa la el, înţelegi? Adevărul e că Sandor a fost un cêpan uimitor.

Nouă ajunge pe podea şi mă domină cu statura lui. Uitasem cât de înalt e. Îmi bagă sub nas o mână din ceea ce mănâncă.

— Vrei din asta sau nu? Fiindcă sunt pe punctul s-o dau gata.

Vederea mâncării îmi face stomacul să se revolte.

— Ce e?

— Iepure la grătar. Tot ce are natura mai de soi.

Nu îndrăznesc să deschid gura ca să răspund, de teamă c-o să mi se facă greaţă. În schimb, mă întorc împleticindu-mă în dormitor, ignorând hohotul de râs care mă însoţeşte. Uşa e atât de deformată, încât e imposibil s-o închizi, dar o fixez în ramă cât de bine pot. Mă întind pe podea, folosindu-mi hanoracul drept pernă, şi mă gândesc cum am sfârşit prin a ajunge aici, prin a ajunge aşa. Fără Henri. Fără Sam. Sam e prietenul meu cel mai bun, nu pot să cred că l-am abandonat. Nouă nu e câtuşi de puţin atât de profund, de loial şi de îndatoritor ca Sam – care a călătorit şi a luptat alături de mine în ultimele câteva luni. E nepăsător, arogant, egoist şi extrem de grosolan. Îl văd în minte pe Sam, acolo, în peştera mogilor, cu o armă zvâcnind lipită de umărul lui, cu o duzină de soldaţi mogadorieni viermuindu-i în jur. N-am putut s-ajung la el. N-am putut să-l salvez. Ar fi trebuit să mă lupt cu mai multă înverşunare, să alerg mai repede. Ar fi trebuit să-l ignor pe Nouă şi să mă-ntorc la Sam. El ar fi făcut-o pentru mine. Vinovăţia imensă pe care-o simt mă paralizează, până ce adorm, în sfârşit.

E întuneric. Nu mai sunt în casa din munţi, cu Nouă. Nu mai simt efectele dureroase ale câmpului de forţă albastru. Capul mi-e în sfârşit limpede, deşi nu ştiu nici unde mă aflu, nici cum am ajuns aici. Când strig, cerând ajutor, nu-mi aud vocea, deşi îmi simt buzele mişcându-se. Înaintez ezitând, cu mâinile întinse în faţă. Palmele încep brusc să-mi strălucească, datorită Lumenului meu. Lumina e palidă la început, dar se intensifică treptat, transformându-se în două fascicule puternice.

— John.

O şoaptă răguşită mă cheamă.

Îmi rotesc cu iuţeală mâinile, încercând să văd unde sunt, dar strălucirea lor nu-mi dezvăluie decât întunericul pustiu. Îmi înclin palmele către pământ, pentru ca Lumenul să-mi lumineze drumul, şi mă îndrept către voce. Şoapta răguşită se repetă, rostindu-mi numele iarăşi şi iarăşi. Glasul pare tânăr şi plin de spaimă. Pe urmă se aude altul, brutal şi sacadat, lătrând ordine.

Vocile devin mai clare. Sunt Sam, prietenul meu pierdut, şi Setrákus Ra, cel mai cumplit dintre duşmanii mei. Pot spune că mă aflu lângă baza mogadorienilor. Văd câmpul de forţă albastru, care mi-a provocat atât de multă durere. Dintr-un anumit motiv, simt că acum n-o să-mi facă rău, şi trec prin el fără ezitare. Când o fac, nu aud ţipetele mele, ci pe ale lui Sam. Vocea lui chinuită îmi umple capul când intru în munte şi străbat labirintul de tuneluri. Văd ruinele pârjolite în timpul ultimei lupte, când am aruncat mingile de lavă verde şi rezervoarele de gaz din fundul muntelui, înălţând o mare de flăcări vâjâitoare. Trec prin cavernoasa sală principală şi pe bordurile ei spiralate. Păşesc pe podul de piatră arcuit pe care l-am traversat nu cu mult timp în urmă, împreună cu Sam, sub mantia invizibilităţii. Merg mai departe, prin încăperi auxiliare şi pe coridoare, fiind continuu silit să ascult urletele distorsionate ale prietenului meu.

Ştiu unde mă găsesc înainte de a ajunge acolo. Podeaua înclinată mereu sub acelaşi unghi mă aduce în încăperea spaţioasă înconjurată de celulele închisorii.

Iată-i. Setrákus Ra stă în picioare, în mijlocul sălii. E uriaş şi are o privire furioasă. Şi uite-l şi pe Sam. E într-o cuşcă mică, sferică, suspendată lângă mogadorian. Propriul lui balon particular de tortură. Mâinile lui Sam sunt întinse deasupra capului, iar picioarele depărtate, imobilizate cu lanţuri. Dintr-o serie de ţevi picură lichid aburind pe diverse părţi ale trupului. Sub cuşcă sunt bălţi de sânge uscat.

Mă opresc la trei metri de ei. Setrákus Ra îmi simte

prezenţa şi se întoarce, cu cele trei pandantive lorice luate de la copiii garzi pe care i-a ucis legănându-se pe pieptul masiv. Cicatricea din jurul gâtului pulsează de energie neagră.

— Ne-am lipsit unul altuia, mârâie el.

Deschid gura, dar nu iese niciun sunet. Ochii albaştri ai lui Sam se întorc în direcţia mea, dar nu-mi dau seama dacă mă vede.

Din ţevi picură iarăşi lichid fierbinte, atingându-i lui Sam încheieturile mâinilor, pieptul, genunchii şi labele picioarelor. Văzând cum e torturat, capăt în sfârşit glas.

— Eliberează-l! strig.

Ochii lui Setrákus Ra se aspresc. Pandantivele din jurul gâtului lui scânteiază şi al meu le răspunde. Loralitul, nestemata albastră, e fierbinte pe pielea mea, apoi ia brusc foc şi Moştenirea mea preia controlul. Las flăcările să mi se târască pe umeri.

— Îl eliberez, spune Setrákus Ra, dacă te-ntorci în munte, să te lupţi cu mine.

Arunc o privire grăbită spre Sam şi văd c-a pierdut bătălia cu durerea şi a leşinat, cu bărbia sprijinindu-i-se-n piept.

Setrákus Ra arată către trupul lui slăbit:

— Trebuie să iei o hotărâre. Dacă nu vii, îl ucid pe el şi apoi pe ceilalţi. Dacă vii, îi las pe toţi să trăiască.

Aud o voce rostindu-mi numele şi spunându-mi că trebuie să mă pun în mişcare. Nouă. Mă salt în capul oaselor cu un icnet şi ochii mi se deschid brusc. Sunt acoperit cu un strat subţire de transpiraţie. Mă holbez prin gaura zdrenţuită din peretele de rigips şi am nevoie de câteva secunde ca să-mi dau seama unde sunt.

— Tipule! Trezeşte-te! zbiară Nouă din partea cealaltă a uşii. Avem o tonă de chestii de făcut!

Mă ridic în genunchi şi mâinile îmi bâjbâie în jurul gâtului în căutarea pandantivului. Îl strâng cu toate puterile, încercând să-mi scot din minte ţipetele lui Sam. Uşa dormitorului se deschide. Nouă stă în cadrul ei, ştergându-şi faţa cu dosul mâinii.

— Serios, frate. Adună-te. Trebuie să plecăm de-aici.

3

Aerul e gros şi greu când ieşim din aeroportul din New Delhi. Mergem pe lângă bordură, cu Cufărul Marinei sub braţul lui Crayton. Maşinile înaintează puţin câte puţin pe străzile aglomerate, cu claxoanele urlând. Suntem cu toţii în alertă, căutând orice ar putea sugera un pericol, chiar şi cel mai firav indiciu că am fost urmăriţi. Ajungem la o intersecţie şi suntem înghesuiţi din toate părţile. Femeile îşi fac loc împingându-se, cu coşuri înalte în echilibru pe creştet; bărbaţi cu găleţi de apă atârnate de umerii întunecaţi ţipă la noi să ne dăm la o parte din drum. Mirosurile, zgomotele, apropierea fizică de oamenii ocupaţi din jur ne-ar putea copleşi. Rămânem vigilenţi.

De cealaltă parte a străzii, o piaţă în plină agitaţie pare să se întindă pe kilometri întregi. Ne înconjoară copii cu tot felul de flecuşteţe de vânzare, şi le refuzăm politicoşi sculpturile în lemn şi bijuteriile din fildeş. Sunt uimită de întregul haos organizat şi fericită să văd viaţa desfăşurându-se după ceea ce pare o rutină, fericită pentru acest moment petrecut departe de războiul nostru.

— Unde mergem? întreabă Marina, înălţându-şi vocea ca s-acopere zgomotul.

Crayton trece în revistă mulţimea care traversează strada.

— Acum, când suntem departe de aeroporturi şi de camerele de supraveghere, cred că putem găsi un…

Un taxi se opreşte patinând în faţa noastră, cu un nor de praf înălţându-i-se din cauciucuri şi şoferul deschide uşa pasagerului.

— Taxi, încheie Crayton.

— Vă rog. Unde să vă duc? întreabă bărbatul.

E tânăr şi pare nervos, de parcă ar fi în prima zi de serviciu. Marina fie se acordează cu dispoziţia lui, fie îşi

dorește cu disperare să scape de mulţime, fiindcă sare direct pe bancheta din spate a maşinii şi se trage repede de-a lungul ei.

Crayton îi dă şoferului o adresă şi se apleacă, aşezându-se pe locul din faţă. Eu şi Ella ne îngrămădim în spate, lângă Marina.

Individul dă din cap şi-şi trânteşte imediat piciorul pe pedala de acceleraţie, aruncându-ne pe toţi înapoi, pe spătarul de plastic crăpat al banchetei. New Delhi devine o pată de culori strălucitoare şi o succesiune grăbită de sunete. Trecem în goană printre maşini şi ricşe, capre şi vaci. Luăm virajele cu atâta viteză încât sunt surprinsă că nu ne ridicăm pe două roţi. Ratăm la mustaţă ciopârţirea pietonilor de atât de multe ori încât le pierd şirul. Pe urmă decid că e probabil mai bine să nu mă uit cu prea multă atenţie. Suntem aruncate într-o parte şi într-alta, una peste alta. Singurul mod în care ne putem împiedica să cădem pe podeaua murdară a maşinii e să ne ţinem reciproc şi de orice altceva.

Taxiul sare la un moment dat peste o bordură, repezindu-se în josul unui trotuar îngust, ca să evite traficul blocat. E nebunie curată şi recunosc că îi ador fiecare secundă. Anii în care am fugit, m-am ascuns şi m-am luptat mi-au creat o puternică dependenţă de adrenalină. Marina îşi înţepeneşte mâinile pe tetiera din faţa ei, refuzând să se uite pe geam, în timp ce Ella se apleacă peste ea, asimilând totul.

Fără niciun avertisment, şoferul intră brusc pe o stradă care trece prin spatele unui şir lung de depozite. Drumul e flancat de zeci de bărbaţi înarmaţi cu pistoale-mitralieră AK-47. Şoferul nostru îi salută dând din cap în timp de zburăm pe lângă ei. Crayton îmi aruncă o privire peste umăr. La vederea feţei lui îngrijorate, mi se măreşte nodul din stomac. Strada devine brusc şi bătător la ochi pustie.

— Unde ne duci? întreabă poruncitor Crayton, adresându-i-se şoferului. Trebuie să mergem spre sud şi ai luat-o spre nord.

Capul Marinei zvâcneşte în sus şi ea şi Ella mă privesc

întrebătoare.

Maşina se opreşte pe neaşteptate, în scrâşnet de frâne, iar şoferul deschide uşa, rostogolindu-se afară. O duzină de furgonete şi de camionete cu partea din spate închisă ne înconjoară. Toate au pe uşi o mâzgăleală făcută cu vopsea roşie, dar nu-mi pot da prea bine seama ce reprezintă. Din furgonete sar bărbaţi în haine de stradă, cu pistoale-mitralieră în poziţie de tragere.

Acum adrenalina începe cu adevărat să se reverse. Dă întotdeauna buzna înaintea unei lupte. Mă uit la Marina şi-i văd privirea îngrozită, dar ştiu c-o să-mi urmeze exemplul. Îmi păstrez calmul.

— E toată lumea pregătită? Marina? Ella?

Ele dau din cap.

Crayton ridică o mână.

— Aşteptaţi! Uită-te la camionete, Şase! La portierele lor!

— Ce? întreabă Ella. Ce e pe portiere?

Bărbaţii se apropie, strigătele lor devin tot mai insistente. Sunt prea concentrată asupra pericolului iminent ca să mă gândesc la spusele lui Crayton. Când oameni înarmaţi mă ameninţă pe mine sau pe cei pe care-i iubesc, mă asigur c-o vor regreta.

Marina se uită pe geam.

— Şase, uite! Oare cifrele alea sunt…?

Când portiera de lângă Marina e deschisă dintr-o smucitură, văd în sfârşit la ce se holbează ei. Toate mâzgălelile roşii de pe uşile camionetelor sunt opturi.

— Afară! ţipă bărbatul.

— Daţi-i ascultare, ne recomandă Crayton cu voce joasă, calmă. Pe moment, o să facem ce ne cer.

Ieşim cu atenţie din maşină, cu mâinile sus, fascinaţi cu toţii de cifrele roşii vopsite pe uşile camionetelor. Probabil că ne mişcăm prea încet, fiindcă unul dintre bărbaţi se apleacă şi o împinge nerăbdător pe Ella înainte. Ea îşi pierde echilibrul şi cade. Nu mă pot abţine. Puţin îmi pasă dacă indivizii sunt sau nu de partea Numărului Opt, nu se face să trânteşti o fată de doisprezece ani la pământ. Îl salt

pe bărbat în aer cu puterea minţii şi-l arunc pe acoperişul unui depozit de vizavi. Ceilalţi intră în panică, îndreptându-şi brusc armele în toate părţile şi ţipând unii la alţii.

Crayton mă prinde de braţ.

— Să aflăm ce caută aici şi dacă ştiu unde e Numărul Opt. Dacă va fi nevoie, îi atacăm pe urmă cu toată forţa.

Încă furioasă, îi îndepărtez mâna, dar dau din cap. Are dreptate – nu ştim ce vor de la noi. Mai bine să aflăm înainte de a nu mai putea să ne dea explicaţii.

Un bărbos înalt, cu beretă roşie, coboară dintr-o camionetă cu partea din spate închisă şi se apropie încet de noi. Zâmbeşte sigur de sine, dar are privirea îngrijorată. Din tocul agăţat de umăr îi iese un pistol mic.

— Bună ziua şi bine aţi venit, ne spune, într-o engleză cu accent puternic. Sunt Grahish Sharma, comandantul grupului rebel Vishnu Naţionalist Opt. Intenţiile noastre sunt paşnice.

— Atunci la ce folosesc armele? întreabă Crayton.

— Au fost necesare ca să vă convingem să ne însoţiţi. Ştim cine sunteţi şi nu ne-am angaja niciodată într-o luptă împotriva voastră. Ştim că am pierde. Vishnu ne-a spus că sunteţi tot atât de puternici ca el.

— Cum ne-aţi găsit? întreabă Crayton. Şi cine e Vishnu?

— Vishnu e esenţa care îmbibă toate făpturile, stăpânul trecutului, al prezentului şi al viitorului, Zeul Suprem, Ocrotitorul Universului. El ne-a spus că veţi fi patru, trei fete şi un bărbat. Mi-a cerut să vă transmit un mesaj.

— Ce mesaj? spun eu.

Comandantul Sharma îşi drege glasul şi zâmbeşte.

— Iată-l: „Eu sunt Numărul Opt. Bine aţi venit în India. Vă rog, veniţi să mă vedeţi cât mai curând cu putinţă.“

4

Cerul e cenuşiu, apăsător. Pădurea e întunecoasă şi

rece. Aproape toate frunzele au căzut din copaci şi zac moarte pe pământ. Nouă merge înaintea mea, inspectând locurile în căutarea vânatului.

— Ştii, iepurele a fost mai gustos decât aş fi crezut. Scoate din buzunar o bucată scurtă dintr-un lujer şi-şi leagă părul ciufulit la spate, într-o coadă de cal. Diseară mai fac unul, dacă te interesează.

— Cred c-o să mă gândesc la altceva.

Pare surprins de excesul meu de sensibilitate.

— Te sperie vânatul proaspăt ucis? Trebuie să mănânci dacă vrei să-ţi recapeţi puterile. Nu ştiu de ce, dar pietrele tale vindecătoare n-au cine ştie ce efect când e vorba să-ţi aline durerea. Şi, ştii, boala asta a ta e o adevărată belea. Pierdem timpul, tipule. Trebuie să te înzdrăvenim şi să plecăm de-aici.

Îmi dau seama cât de slăbit îmi e trupul după oboseala care mă cuprinde pe măsură ce mergem. N-am ajuns decât la două sute de metri de casa noastră dărăpănată şi sunt deja extenuat. Îmi doresc atât de mult să fiu iarăşi acolo, dormind. Dar ştiu că n-o să mă simt din nou normal dacă nu mă dau jos din pat şi nu mă mişc.

— Hei, Nouă, hai să-ţi povestesc ce-am visat, spun.

El strâmbă din nas.

— Un vis? Nu, mulţumesc, omule. Ei, dacă nu cumva e despre fete. În *cazul ăsta* poţi să mi-l povesteşti pe *tot,* cu lux de amănunte.

— L-am văzut pe Setrákus Ra. Am vorbit cu el.

Nouă se opreşte, apoi se pune iarăşi în mişcare.

— Mi-a propus un târg.

— Oh, da? Ce soi de târg?

— Dacă mă-ntorc şi mă lupt cu el, o să-i lase pe toţi ceilalţi să trăiască, inclusiv pe Sam.

Nouă pufneşte.

— Asta-i o prostie. Mogadorienii nu fac târguri. Sau cel puţin nu le fac cu intenţia de a le respecta. Şi n-au nicio milă.

— Şi de ce n-aş pretinde că-i accept oferta? Aşa mă gândesc. Oricum trebuie să mă duc înapoi, în peşteră, să-l

scot de-acolo pe Sam.

Nouă se întoarce spre mine, cu faţa o mască a dezinteresului.

— Nu-mi place să-ţi spulber iluziile, tipule, dar Sam e probabil mort. Mogilor nu le pasă de noi şi nu le pasă de oameni. Cred că ai visat urât şi-mi pare rău că te-ai speriat şi-ai simţit nevoia să mă plictiseşti cu asta. Dar, chiar dacă ai intrat în legătură cu Setrákus Ra, genul ăsta de ofertă e evident o capcană şi-o să mori căzând în ea. De fapt, o să mori dacă te-apropii la mai puţin de cincisprezece kilometri de locul ăla. Ţi-o garantez.

Se răsuceşte pe călcâie şi se îndepărtează.

— Sam nu e mort! spun, cu furia crescând în mine, dându-mi o forţă pe care n-am mai simţit-o de zile întregi. Şi visul *a fost* real. Setrákus Ra îl tortura! I-am văzut pielea sfârâind din cauza lichidului fierbinte care picura pe ea! N-am de gând să stau aici şi să las asta să se-ntâmple în continuare.

Râde din nou, dar de data asta fără batjocură. Nu tocmai liniştitor, dar sigur cu mai multă blândeţe.

— Ascultă, Patru. Eşti atât de slăbit încât nu poţi nici măcar s-ajungi până acolo, şi cu atât mai puţin să te lupţi cu cea mai puternică fiinţă din galaxie. Tipule, ştiu că pare o cruzime, dar Sam e om. N-ai cum să-l salvezi, aşa că nu-ţi mai irosi timpul şi energia. Nu se poate spune că le-ai avea în stocuri nelimitate.

Lumenul din palmele mele se aprinde. Acum îl controlez, e un progres categoric. Sper că strălucirea indică o diminuare a efectelor câmpului de forţă albastru.

— Uite ce e. Sam e prietenul meu, Nouă. Trebuie să-nţelegi asta şi să-ţi păstrezi părerile despre *energia* mea pentru tine, OK?

— Nu, uită-te tu ce e, spune el. Vorbeşte cu voce plată. Nu suntem în recreaţie. Suntem în război, tipule; în *război.* Şi nu te poţi purta aşa din cauza sentimentelor tale pentru Sam, punându-i pe toţi ceilalţi în pericol. N-o să te las să ne abandonezi, ca să-l înfrunţi pe Setrákus Ra, pur şi simplu de dragul lui Sam. O s-aşteptăm să te simţi mai

bine, indiferent când naiba o să se-ntâmple asta, apoi o să ne-ntâlnim cu ceilalţi şi-o să ne antrenăm până când o să fim pregătiţi. Dacă nu-ţi place, va trebui să te baţi cu mine ca să pleci de-aici. Şi sunt atât de pregătit de luptă încât, serios, dă-i drumul. O să-mi prindă bine exerciţiul.

Îşi ridică mâna şi o-ndreaptă către ceva dintre copaci. O clipă mai târziu, aud un schelălăit scurt.

— L-am nimerit.

Nouă zâmbeşte, evident mândru de calităţile lui telekinezice de vânător. Îl urmez, refuzând să mă dau bătut.

— Nu există nimeni pentru care ai fi gata să mori? Pentru care ţi-ai risca viaţa ca să-l ajuţi?

— Îmi risc viaţa ca s-ajut Lorienul, spune el, ţintuindu-mă cu o privire care mă face să-l ascult. Aş muri pentru planeta noastră sau pentru orice loric. Iar dacă o să mor, şi acest „dacă“ e unul mare de tot, am de gând s-o sfârşesc cu două capete de mogi zdrobite în mâini şi cu un al treilea sub picior. Nu aştept cu nerăbdare să-ţi văd simbolul ars pe piciorul meu, aşa că maturizează-te, nu mai fi atât de naiv şi gândeşte-te mai mult la tine însuţi.

Cuvintele lui sunt o lovitură puternică. Ştiu că Henri ar fi de acord cu el, dar n-o să-i întorc din nou spatele lui Sam. Nu ştiu dacă e din cauza aroganţei lui Nouă, a urgenţei sugerate de viziunea mea abia încheiată sau doar a aerului rece şi a plimbării, dar mintea pare să-mi fie limpede şi puternică pentru prima oară după mai multe zile.

— Sam mi-a salvat viaţa nu numai o dată, iar tatăl lui ne-a întâmpinat nava când am aterizat pe Pământ. E posibil ca tatăl lui chiar să fi murit pentru noi, pentru Lorien. Eşti dator faţă de ei amândoi să te-ntorci cu mine în peşteră. Azi.

— Nicio şansă.

Fac un pas către el, dar Nouă nu ezită. Mă înşfacă şi mă aruncă, izbindu-mă de un copac. Mă ridic în picioare şi sunt pe punctul să-mi iau avânt ca să sar la el când aud crengi trosnind în spatele nostru. Nouă se întoarce în

direcţia zgomotului. Eu mă lipesc de copac, luminându-mi uşor palmele, gata să orbesc pe oricine. Sper că n-am supraestimat măsura în care mi-am recăpătat într-adevăr puterile.

Nouă se uită la mine, şoptind:

— Scuze pentru povestea cu tine şi copacul. Hai să vedem cine e pe urmele noastre şi să-l ucidem înainte de a ne ucide el.

Dau din cap şi înaintăm. Zgomotul vine dintr-un pâlc de pini cu ace dese, care oferă o acoperire excelentă. Dacă ar fi după mine, am aştepta să vedem cu cine sau cu ce avem de-a face, dar nu e stilul lui Nouă. Se apropie de copaci cu un mic zâmbet straniu, gata să distrugă orice s-ar ivi. Pinii foşnesc din nou şi una dintre crengile de jos se mişcă. Dar ceea ce vedem nu e un tun mogadorian sau o sabie lucitoare. Apare, în schimb, nasul mic şi negru al unui copoi cu picioare scurte, maro cu alb.

— Bernie Kosar, răsuflu eu uşurat. Sunt încântat să te văd, amice.

Aleargă spre mine cu paşi mărunţi şi mă aplec să-l mângâi pe cap. E singura făptură care m-a însoţit de la început. Îmi spune că e încântat să mă vadă din nou pe picioare.

— I-a luat destul de mult, nu-i aşa? zice Nouă.

Am uitat că şi el a primit Moştenirea care-i permite să comunice cu animalele. Ştiu că e o dovadă de imaturitate, dar mă deranjează faptul că-mpărţim această putere. Nouă e deja cel mai înalt şi cel mai puternic garde pe care l-am văzut vreodată, are abilitatea de a le transfera oamenilor puterile sale, o Moştenire care-i permite să sfideze gravitaţia, superviteză şi superauz, telekinezie şi orice altceva despre care nu mi-a spus. Lumenul meu mă deosebeşte de ceilalţi, dar e practic nefolositor dacă nu găsesc o sursă de foc cu care să-l combin. Aşteptam cu nerăbdare să-mi perfecţionez abilitatea de a vorbi cu animalele, dar acum sunt sigur că Nouă o să-i găsească o întrebuinţare mai bună înaintea mea.

Bernie Kosar trebuie să-mi fi văzut dezamăgirea de pe

chip, fiindcă mă-ntreabă dacă vreau să fac o plimbare cu el. Singur.

Nouă îl aude şi spune:

— Duceţi-vă. Oricum, eşti singurul lucru despre care vorbeşte BK. Când n-a patrulat de-a lungul perimetrului, a stat în dormitor, purtându-ţi de grijă.

Continui să-l mângâi pe cap.

— Aşa ai făcut, da?

Bernie Kosar îmi linge mâna.

— Al doilea pe lista celor mai buni prieteni ai mei. Şi pentru tine aş muri, BK.

Nouă mormăie dezaprobator fiindcă-mi etalez emoţia. Ştiu că în acest imens război intergalactic trebuie să ne susţinem unii pe alţii, dar uneori îmi doresc să fi fost doar eu şi BK. Şi Sam. Şi Sarah. Şi Şase. Şi Henri. Adevărul e că aş prefera pe oricine altcineva în afară de Nouă.

— Mă duc să văd ce-am ucis acolo, să m-asigur că avem mâncare diseară, spune el, îndepărtându-se. Voi faceţi-vă plimbarea specială. Când te-ntorci, trebuie să vorbim despre găsirea celorlalţi garzi. Acum, când eşti din nou în funcţiune.

— Şi cum o să-i găsim? Adresa punctului de întâlnire pe care mi-a dat-o Şase era în buzunarul lui Sam. Din câte ştim noi, o au mogii şi-aşteaptă s-apară Şase. Ceea ce pare un motiv în plus ca să-l găsim pe Sam, dacă te interesează părerea mea, spun, subliniindu-mi punctul de vedere.

Bernie Kosar e de acord. Pare tot atât de dornic ca mine să-l găsească pe Sam.

— O să vorbim despre asta la cină. Mă gândesc la un oposum sau poate la un bizam, zice el, deja intrând în pădure ca să-şi găsească prada.

Bernie Kosar îmi spune să-l urmez şi mă conduce printre copaci, apoi în josul unui deal acoperit cu iarbă înaltă. Terenul devine plan doar pentru vreo doi metri, înainte de a se înălţa iarăşi. Ne mişcăm repede şi asta-mi dă o senzaţie uimitoare, acum, când mi-am recăpătat puterea. Exact în faţă, doi copaci uriaşi se sprijină unul de altul. Mă concentrez şi îi despart cu forţa minţii. Imediat ce apare

un spaţiu între ei, BK sare prin deschidere şi eu fug pe urmele lui, aducându-mi aminte cum alergam împreună spre şcoală în zori, pe vremea când eram în Paradise. Viaţa era mult mai uşoară atunci, când îmi petreceam zilele antrenându-mă cu Henri şi mă întâlneam în timpul liber cu Sarah. Era excitant să aflu de ce sunt capabil şi cum mă puteau ajuta puterile mele să fac ce trebuia făcut. Chiar şi atunci când mă simţeam frustrat sau speriat, erau atât de multe posibilităţi şi puteam să mă concentrez, gândindu-mă la asta. N-aveam nici cea mai mică idee cât de bine era.

Când ajungem pe un mic pisc, am spatele lipicios de transpiraţie. Mă simt mai bine, dar încă nu mi-am revenit în totalitate. Priveliştea e spectaculoasă, o imagine panoramică a munţilor Apalaşi acoperiţi de brazi, scăldaţi în lumina după-amiezii târzii. Văd pe o distanţă de kilometri întregi.

— Trebuie să spun că e minunat, amice. Asta voiai să-mi arăţi? întreb.

Departe, jos, în stânga, zice el. O *vezi?*

Cercetez peisajul.

— În valea aia adâncă?

Dincolo de ea, îmi răspunde el. *Vezi strălucirea?*

Mijindu-mi ochii, mă uit peste vale. Văd un pâlc de copaci groşi şi linia estompată a albiei stâncoase a unui râu. Apoi o zăresc.

Printre trunchiurile aflate departe, în stânga, se vede o linie subţire de lumină albastră. E câmpul de forţă de la baza cartierului general al mogilor.

Nu se poate afla la mai mult de trei kilometri. Bernie Kosar spune că ne putem întoarce chiar acum, dacă vreau. De data asta o să vină înăuntru, cu mine, fiindcă eu şi Sam am dezactivat sistemul care trimitea în munte un gaz letal pentru animale.

La vederea luminii albastre simt un fior coborându-mi în josul trupului. Sam e acolo, înăuntru. Ca şi Setrákus Ra.

— Şi Nouă?

Bernie Kosar mă înconjoară de două ori înainte de a se aşeza la picioarele mele.

Depinde de tine, spune el. *Nouă e puternic şi rapid, dar e şi imprevizibil.*

— Pe el l-ai adus aici, sus? întreb. Ştie cât de aproape suntem?

Bernie Kosar îşi lasă capul pe-o parte, ca şi cum ar spune *da.* Nu pot să cred c-a ştiut şi nu mi-a spus. Ajunge. Am terminat-o cu Nouă.

— Mă-ntorc în casă. Îi ofer lui Nouă ocazia să decidă dacă ne însoţeşte, dar, indiferent ce-ar spune, a sosit momentul să-l înfrunt pe Setrákus.

5

Ne hurducăm pe un drum plin de gropi, într-o camionetă militară. Suntem la periferia oraşului, şi mă uit în jur. Văd un lanţ muntos masiv conturându-se în depărtare, dar asta nu-mi spune mare lucru. Înaintea şi în urma noastră sunt vehicule pline de soldaţi. Am Cufărul la picioare şi Şase e aşezată lângă mine. Asta mă face să respir ceva mai liniştită. După lupta din Spania, mă simt cât de cât în siguranţă numai când e ea pe-aproape.

N-aş fi crezut c-o să simt vreodată lipsa călugăriţelor din Santa Teresa, dar în clipa asta aş da orice ca să mă aflu din nou la mănăstire. Ani la rândul nu m-am gândit la altceva decât la o eludare a regulilor şi pedepselor lor, dar acum, când am evadat, tot ce-mi doresc e ceva familiar, chiar dacă are forma disciplinei religioase. Adelina, cêpanul meu, e moartă, ucisă de mogadorieni. Cel mai bun şi singurul meu prieten, Héctor Ricardo, e mort şi el. Oraşul şi mănăstirea au dispărut deopotrivă, rase de pe faţa pământului de mogi. Morţile atârnă, grele, asupra mea, Adelina şi Héctor au murit ca să mă apere. Dumnezeule, sper că nu sunt un blestem. Urăsc ideea că lipsa mea de experienţă şi de antrenament poate face rău şi altcuiva. Nu vreau să pun în pericol această misiune în India prin simpla mea prezenţă.

Într-un târziu, comandantul Sharma se răsuceşte şi ne spune cum stau lucrurile.

— Drumul va dura câteva ore. Vă rog, instalaţi-vă confortabil. Serviţi-vă cu apă din răcitorul din spatele vostru. Nu atrageţi atenţia asupra voastră; nu interacţionaţi cu nimeni, nici măcar zâmbind sau dând din cap. Suntem căutaţi.

Crayton aprobă cu o înclinare a capului.

— Ce părerea ai de toate astea? îl întreabă Şase. Crezi că el e într-adevăr acolo, sus?

— Da. Are sens.

— De ce? întreb eu.

— Muntele e ascunzătoarea ideală pentru un membru din Garde. Oamenii se tem de ani buni să se apropie de gheţarii din nordul Chinei. Poveştile despre apariţiile extratereştrilor sunt suficiente ca să-i sperie pe localnici, iar armata chineză n-a reuşit să facă investigaţii în baza rapoartelor, fiindcă în vale a apărut un lac misterios, care le blochează accesul. Nu se ştie ce e adevărat şi ce e zvon, dar, oricum ar fi, locul e excelent pentru cineva care vrea să se-ascundă.

— Crezi că acolo, sus, mai sunt şi alţi extratereştri, în afară de Numărul Opt? spune Ella. De exemplu, mogadorieni?

Tocmai mi-am pus aceeaşi întrebare.

— Nu ştiu cine se mai află acolo sus, în caz că mai e şi altcineva, dar o să aflăm destul de curând, răspunde Crayton. Îşi şterge transpiraţia de pe frunte şi îmi atinge Cufărul cu vârful degetului. Între timp, ar trebui să-ncepem să-nvăţăm cum să folosim ceea ce se află aici, ca să ne-ajute să ne pregătim, dacă Marina e atât de bună încât să ne-arate.

— Sigur că da, spun, cu voce scăzută, coborându-mi privirea către Cufăr.

N-am nimic împotriva dezvăluirii Bunurilor mele Succesorale, dar mă simt jenată fiindcă am înţeles într-o atât de mică măsură ce anume deţin. Ar fi trebuit să-mi împart Cufărul cu Adelina. Ea avusese misiunea să-mi

explice cum să folosesc totul, cum mi-ar fi putut salva viaţa. Dar asta nu s-a-ntâmplat niciodată. După o clipă, adaug:

— Însă nu ştiu nimic din ceea ce face.

Crayton se apleacă în faţă şi-mi atinge mâna. Îi întâlnesc ochii serioşi, încurajatori.

— Nu e nicio problemă. O să-ţi arăt tot ce pot, îmi spune. Acum nu mai sunt doar cêpanul Ellei, sunt al vostru, al tuturor. Atât cât trăiesc, Marina, poţi conta pe mine.

Dau din cap şi-mi pun palma pe lacăt. Acum, când Adelina e moartă, îmi pot deschide Cufărul singură, şi e o putere de care mă bucur şi care mă îndurerează în acelaşi timp. Şase mă priveşte şi ştiu că înţelege foarte bine tot ce simt, fiindcă şi ea şi-a pierdut cêpanul. Lacătul de metal rece îmi tremură în palmă. Cade cu un pocnet pe podeaua camionetei. Drumul de ţară pe care mergem e plin de gropi şi de grohotiş, şi sunt împinsă mereu într-o parte şi-ntr-alta, aşa că mi-e greu să-mi menţin mâna fermă când o întind, strecurând-o în Cufăr. Am mare grijă să nu ating cristalul roşu din colţ care mi-a dat atâta bătaie de cap în clopotniţa orfelinatului, făcându-mă să mă tem că era o grenadă lorică sau ceva mai rău. Scot o pereche de ochelari întunecaţi.

— Ştii pentru ce sunt ăştia? îl întreb pe Crayton.

El îi studiază o clipă, dar mi-i dă înapoi, clătinând din cap.

— Nu ştiu sigur, dar s-ar putea să-ţi dea puterea de a vedea prin lucruri, ca razele X. Sau ar putea fi detectori termali, buni pentru vederea pe timp de noapte. Ştii, există un singur mod de a afla.

Mi-i pun pe nas şi mă uit afară, dincolo de geam. În afară de faptul că atenuează strălucirea soarelui, nu se întâmplă nimic altceva. Îmi privesc mâinile, dar sunt tot atât de solide ca mai înainte, apoi studiez faţa lui Crayton, dar nu văd nicio pată fierbinte.

— Ei? întreabă Şase. Ce fac?

— Nu ştiu, îi răspund, cercetând din nou peisajul arid. Poate sunt pur şi simplu ochelari de soare.

— Mă îndoiesc, spune Crayton. Ca toate celelalte lucruri de aici, au o întrebuinţare pe care-o vei descoperi.

— Pot să-i văd şi eu? întreabă Ella.

I-i întind.

Ea şi-i aşază pe nas, apoi se răsuceşte să se uite pe geamul din spate.

Mă întorc din nou către Cufăr.

— Aşteptaţi – totul pare cumva uşor diferit, dar nu-mi dau seama în ce fel. E aproape ca şi cum aş vedea lucrurile cu o mică întârziere… sau poate accelerându-se… nu mă pot decide. Ella icneşte brusc, apoi ţipă: Rachetă! Rachetă!

Mă uit în direcţia în care priveşte, dar nu văd nimic altceva decât cerul de un albastru limpede.

— Unde? strigă Crayton.

Ella arată în sus, către cer.

— Ieşiţi din camionetă! Trebuie să coborâm imediat!

— Nu e nimic acolo. Şase scrutează orizontul cu ochii mijiţi. Ella, cred că ochelarii ăştia îţi fac probleme, fiindcă eu nu văd nimic.

Ella n-o ascultă. Se caţără peste mine cu ochelarii încă pe nas şi deschide uşa. Acostamentul drumului e plin de pietre ascuţite şi de tufişuri uscate.

— Săriţi! Acum!

În cele din urmă o auzim, un şuier estompat în aer, şi o mică pată neagră apare brusc, exact în locul spre care a arătat Ella.

— Ieşiţi! strigă Crayton.

Îmi înşfac Cufărul deschis şi sar. Picioarele ating suprafaţa dură a drumului nepavat şi se rotesc sub mine, lumea devine instantaneu un vârtej de nuanţe de maro şi de albastru şi de dureri ascuţite. Cauciucul din spate al camionetei noastre îmi zdreleşte braţul şi reuşesc cu greu să-mi schimb direcţia la timp ca să mă rostogolesc din calea următoarei camionete în viteză. Capul mi se izbeşte de o piatră ascuţită şi mai fac un ultim salt, aterizând pe Cufăr. Impactul îmi goleşte plămânii de aer şi conţinutul Cufărului se împrăştie în ţărână. Le aud pe Ella şi pe Şase tuşind undeva, în apropiere, dar nu le pot vedea prin norul

de praf care ne înconjoară. O secundă mai târziu, racheta se zdrobeşte de pământ, exact în spatele camionetei din care ne-am aruncat. Explozia e asurzitoare şi, cu comandantul Sharma încă înăuntru, maşina face un salt înainte, aterizând pe propriul plafon, într-un nor de fum. Jeepul înclinat pe-o parte din spatele ei nu reuşeşte să vireze. Se izbeşte de marginea gropii făcute de rachetă şi plonjează drept în adâncul ei înspăimântător. Alte două rachete lovesc convoiul. Aerul e atât de îngroşat de praf încât nu putem vedea elicopterele de deasupra capetelor noastre, dar le auzim.

Pipăi orbeşte zona din jurul meu, încercând să adun tot ce mi s-a revărsat din Cufăr. Ştiu că iau probabil pietre şi crenguţe, în număr egal cu obiectele care reprezintă Bunurile mele Succesorale, dar le pot sorta mai târziu.

Tocmai am înşfăcat cristalul roşu, când aud o rafală de focuri de armă sfâşiind aerul.

— Şase! Sunteţi OK? strig.

Apoi se aude ţipătul Ellei.

6

Înnebunit, deschid uşile dulapurilor smucindu-le, mă uit pe sub puţinele obiecte de mobilier din casă, când aud pe cineva care intră cu zgomot. Presupun că e Nouă, fiindcă Bernie nu mârâie.

— Nouă! ţip. Unde mi-ai ascuns Cufărul?

— Uită-te sub chiuveta din bucătărie, îmi strigă el, drept răspuns.

Mă duc în bucătărie. Linoleumul răsucit de pe podea seamănă cu o tablă de şah veche, peste care cineva a vărsat cafea. Mânerele dulapului de sub chiuvetă sunt slăbite şi când trag de ele aud un pocnet.

— Aşteaptă, Patru! zbiară Nouă din camera alăturată. Am făcut o…

Uşile dulapului se deschid explodând şi eu zbor prin aer

cu spatele înainte.

— Capcană! încheie Nouă.

O duzină de beţe ascuţite sunt lansate exact în direcţia mea. Sunt la numai câţiva centimetri distanţă când instinctul meu acţionează brusc şi reuşesc să le deviez prin telekinezie. Beţele ricoşează în stânga şi în dreapta, înfigându-se în pereţi.

Nouă stă râzând în cadrul uşii.

— Îmi pare atât de rău, tipule. Am uitat cu desăvârşire să-ţi spun că am montat chestia asta.

Sar furios în picioare. Bernie Kosar intră derapând şi mârâie la Nouă. Îl dojeneşte pentru prostia lui. Mă concentrez asupra smulgerii beţelor din pereţi. Îmi doresc să zboare, să se îndrepte către Nouă.

— Nu laşi impresia că ţi-ar părea rău.

Mă gândesc cât se poate de serios să lansez micile săgeţi către el, dar Nouă foloseşte telekinezia şi le rupe în două, în patru şi apoi în opt, toate căzând apoi pe podea.

— Hei, am uitat într-adevăr, spune el, ridicând din umeri. Face stânga-mprejur şi se îndreaptă spre camera de alături. Oricum, ia-ţi Cufărul şi vino aici. Trebuie să s-o ştergem, aşa că adună-ţi lucrurile.

Lumenul meu împrăştie întunericul din dulapul mucegăit şi îmi strecor cu grijă capul sub chiuvetă. La început nu văd nimic şi mă gândesc că Nouă vrea să mă sâcâie. Sunt gata să mă duc în camera de zi şi să-i cer să-mi înapoieze Cufărul, când observ ceva. Partea din stânga a dulapului e mai adâncă decât dreapta. Pipăi şi îndepărtez peretele fals, din placaj. Am tras lozul cel mare. Cufărul e acolo. Îl înşfac şi ies din bucătărie.

În camera de zi, Nouă caută în propriul său Cufăr, cel recuperat din peştera mogilor.

— Sunt încântat să te văd, bătrâne prieten, spune, scoţând un baston scurt, argintiu.

Pe urmă apucă un obiect galben, rotund, plin de umflături mărunte. Seamănă cu un fruct bizar, şi aproape că mă aştept să-l stoarcă, să facă suc. Şi-l aşază în palmă şi, înainte de a apuca să-l întreb ce e, el îl trânteşte de

podea şi se grăbeşte să se retragă lângă perete. După ce loveşte covorul, obiectul sare în sus şi-şi schimbă culoarea din galben în negru, mărindu-se până la dimensiunile unui grepfrut. Când ajunge la înălţimea umerilor, micile umflături explodează, transformându-se în ţepi ascuţiţi ca briciul. Mă ghemuiesc şi mă rostogolesc către Bernie Kosar ca să nu fiu străpuns.

— Ce naiba? strig. Puteai să mă previi! E a doua oară când erai gata să mă omori, în mai puţin de cinci minute!

Nouă nici măcar nu tresare când ţepii se retrag cu violenţă în glob, chiar înainte de a i se reîntoarce în palmă.

— Hei, hei, hei, vrei, te rog, să te relaxezi? spune el. Îşi ridică globul aproape de ochi, făcându-mă să-mi ţin răsuflarea. Ştiam că n-o să te atingă nimic. Îl pot controla cu mintea. Ei, îl controlez parţial. De obicei.

— Parţial? Îţi baţi joc de mine? Acum n-am văzut cine ştie ce control. A trebuit să mă feresc din calea lui.

Nouă îşi îndepărtează globul de ochi, părând uşor ruşinat. Însă nu suficient.

— În momentul de faţă nu-i pot controla decât culoarea.

— Atâta tot?

Nu-mi vine să cred. El ridică din umeri.

BK îi spune să nu se mai ţină de prostii.

— Hei, pur şi simplu verific ca să fiu sigur că-mi aduc aminte cum funcţionează totul. Sau cel puţin toate obiectele pe care am idee cum să le întrebuinţez, se justifică Nouă, lăsând globul să cadă înapoi, în Cufăr. Fiindcă nu se ştie niciodată.

Scoate şiragul de pietre verzi pe care l-a folosit în peştera mogilor şi-l aruncă în aer. Şiragul planează sub forma unui cerc perfect şi absoarbe sfărâmăturile de pe jos ca o gaură neagră. Se roteşte, îndreptându-se spre o fereastră din spate, şi străluceşte, alb, iar când pocneşte Nouă din degete, resturile ţâşnesc din cerc, spărgând tot ce-a mai rămas din geam.

— Ăsta e verificat, râde el.

Îmi deschid propriul Cufăr. Nouă crede că în Cuferele noastre se află ceva care ne poate ajuta să-i găsim pe

ceilalţi. Primul lucru pe care-l văd e cutia albastră de cafea cu cenuşa lui Henri. Sunt transportat instantaneu înapoi, în pădurea din Paradise, merg alături de Sarah prin zăpada care se topeşte, ca s-ajungem la trupul neînsufleţit al lui Henri. I-am promis c-o să-l duc înapoi, pe Lorien, şi încă mai am de gând s-o fac.

Pun cu grijă cutia pe podea, lângă Cufăr, şi apuc pumnalul cu lamă de diamant, lăsându-i mânerul să se extindă şi să mi se înfăşoare în jurul pumnului. Îl răsucesc, cu ochii aţintiţi asupra tăişului. Îl las jos şi continui să selectez obiectele. Nu insist asupra celor despre care nu ştiu nimic – talismanul în formă de stea, teancul de foi fragile legate cu o sfoară, brăţara ovală, de un roşu strălucitor – şi mă feresc de cristalul înfăşurat în două şervete şi îndesat într-o pungă de plastic. Ultima oară când l-am atins, mi-a zvâcnit stomacul şi acidul mi s-a urcat în gât.

Împing într-o parte mica piatră galbenă xitharis, cea care transferă Moştenirile, şi ridic un cristal lunguieţ, plin de amintiri. Are suprafaţa cerată şi interiorul ceţos, şi e primul obiect din Cufăr pe care mi l-a arătat Henri. Când se învârtejea ceaţa, însemna că mi se perfecţiona prima Moştenire. Cristalul a fost începutul.

Pe urmă văd ochelarii tatălui lui Sam şi tableta electronică albă pe care-am găsit-o eu şi Şase în biroul lui Malcolm Goode din puţ. E suficient ca să m-aducă la realitate.

Mă uit la Nouă.

— Poate că în Cufărul tău e ceva care ne poate trece prin câmpul de forţă albastru. Cred că efectul lui slăbeşte oricum. Am putea avea o şansă s-ajungem la Sam în noaptea asta.

— Ar fi frumos să ne-ajute ceva din Cufăr s-o facem, asta e sigur, spune, pe obişnuitul lui ton indiferent, cu privirea concentrată asupra pietricelei violete pe care-o ţine în echilibru pe dosul palmei.

Pietricica dispare.

— Ce-i asta? întreb.

Îşi răsuceşte mâna, şi pietricica îi apare în palmă.

— N-am idee, dar ar putea fi un început criminal pentru o conversaţie cu o doamnă, nu crezi?

Clatin din cap şi îmi pun brăţara roşie din Cufăr, împingându-mi-o pe braţ. Sper c-o să mă propulseze în aer sau o să declanşeze un inel de lasere, dar nu face nimic altceva decât să-mi atârne de încheietură. Îmi flutur braţul pe deasupra capului, cerându-i să funcţioneze, să-şi dezvăluie puterile. Nu se-ntâmplă nimic.

— Poate-ar trebui să-ncerci s-o lingi? râde Nouă, cu ochii la mine.

— Aş încerca orice, mormăi, frustrat.

Continui să sper că tocmai o să se-ntâmple ceva. Tot ce se află în Cufărul meu provine de la Străbuni. Totul are un scop, de aceea ştiu că trebuie să facă un anumit lucru. Mâna mi se freacă de punga de catifea cu cele şapte globuri care formează sistemul solar al Lorienului. Îl deschid şi las nestematele să-mi cadă în palmă, ca să i le arăt lui Nouă, amintindu-mi de ziua în care mi le-a arătat pentru prima oară Henri.

— Pe astea le căutai ca să ne-ajute să-i găsim pe ceilalţi? Le avea Henri. Aşa am dedus că un alt membru din Garde se afla în Spania.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Ce fac?

Suflu uşor asupra nestematelor şi ele strălucesc, trezindu-se la viaţă. Bernie Kosar latră la vederea globurilor care-mi plutesc deasupra palmei. S-au transformat în planete şi orbitează în jurul soarelui. Tocmai când sunt pe punctul să-mi aprind Lumenul, proiectându-l asupra Lorienului, ca să-l vedem sub forma sa verde, luxuriantă din ziua precedentă atacului mogadorian, globurile prind din nou să-şi accelereze mişcarea şi să-şi intensifice strălucirea, şi nu le mai pot controla.

Nouă vine mai aproape şi ne uităm cum se ciocnesc planetele pe rând cu soarele, până când în faţa noastră nu mai e decât un singur glob imens. Se roteşte în jurul propriei axe şi scânteiază, aruncând o lumină atât de

puternică încât suntem nevoiţi să ne ferim ochii. În cele din urmă, globul păleşte şi porţiuni din suprafaţa lui încep să se înalţe sau să se retragă, până când ne uităm la o copie perfectă a Pământului.

Nouă e fascinat. Pământul se roteşte şi vedem imediat două puncte luminoase minuscule care pulsează, unul peste altul. Imediat ce reuşim să ne orientăm, ne dăm seama că se află în Virginia de Vest.

— Ăştia suntem noi, spun.

Globul continuă să se rotească şi vedem o altă lumină care pulsează, în India; o a patra se deplasează în viteză spre nord, venind din ceea ce pare a fi Brazilia.

— Acum câteva zile, în maşină, când le-am arătat lui Şase şi lui Sam sistemul solar, s-a întâmplat acelaşi lucru. S-a transformat în globul pământesc. A fost prima dată când a făcut-o, spun eu.

— Sunt derutat, zice Nouă. Pe obiectul ăsta sunt numai patru puncte, dar se presupune că şase dintre noi mai trăiesc.

— Da, nu sunt sigur în privinţa asta. Când s-a întâmplat ultima oară, a apărut un punct în Spania, îi povestesc eu. Pe urmă, suprafaţa globului a devenit în totalitate neclară, şi cineva care părea speriat a strigat-o pe o oarecare Adelina. Am presupus că era o altă membră din Garde. Atunci s-a hotărât Şase să plece în Spania, să-ncerce s-o găsească. Credeam că aşa ai plănuit tu să iei legătura cu ceilalţi, dar presupun că n-ai mai văzut niciodată asta.

Nouă face ochii mari.

— Stai o clipă. Oh, Doamne, omule. N-am mai văzut chestia asta, dar cred că Sandor mi-a vorbit despre ea. Ca să fiu sincer, când am deschis prima oară Cufărul meu, am fost atât de fascinat de bastonul de argint şi de globul galben care seamănă cu un porc spinos, încât n-am ascultat decât pe jumătate tot ce mi-a mai spus pe urmă. Dar acum mi-aduc aminte, a zis că unii dintre noi au un cristal roşu – pe care eu îl am, şi am crezut că trebuie să-l folosesc ca să comunic cu ceilalţi –, iar alţii au sistemul solar.

— Nu înţeleg.

Se duce la Cufărul lui, ia un cristal roşu, strălucitor, de mărimea unei brichete, trânteşte capacul şi se întoarce spre mine. Mă uit la sistemul solar şi icnesc. Unul dintre punctele albastre din vestul Virginiei a dispărut.

— Stop, aşteaptă. Deschide din nou Cufărul. Vreau să văd ceva.

El se supune şi al doilea punct din vestul Virginiei reapare pe glob.

— OK. Acum închide-l.

Lasă capacul şi punctul dispare din nou.

— E plictisitor, spune.

Când vorbeşte, globul pământesc devine neclar şi vibrează, redându-i vocea cu un decalaj de o jumătate de secundă.

— Aşteaptă, ce-a fost asta? De ce reverberează vocea mea?

Globul vibrează iarăşi.

— Nu e plictisitor, *e* incredibil, spun, uitându-mă la glob. Nu-i vedem pe toţi cei şase membri din Garde pentru că globul nu-i arată decât pe cei care au Cuferele deschise chiar în acest moment. Uite.

Ridic capacul Cufărului lui.

Nouă fluieră.

— E foarte tare, Patru, foarte tare.

O jumătate de secundă mai târziu, îi auzim vocea prin glob. El lasă cristalul jos, înţelegând care îi e rolul.

— Dar judecând după viteza tipului ăstuia, spun eu, arătând punctul în mişcare, indiferent cine s-ar afla în America de Sud trebuie să fie într-un avion. Acoperă prea mult teren şi prea repede ca să se deplaseze cu orice altceva.

— De ce şi-ar deschide Cufărul într-un avion? întreabă Nouă. Asta-i o prostie.

— Poate că are probleme. Poate se-ascunde în toaletă, încercând să afle ce fac toate obiectele astea, exact ca noi.

— În momentul de faţă ne pot vedea şi ei?

— Nu ştiu, dar poate ne aud. Cred că, dacă ţii în mână

cristalul ăla roşu, oricine are un Pământ-macrocosm te poate auzi.

— Dacă jumătate dintre noi au cristalul, iar ceilalţi au puterea de a crea globul ăsta mare şi strălucitor şi de a-l face să funcţioneze, atunci…

— Singura noastră posibilitate de comunicare ar fi să facem mai întâi echipe, doi câte doi, îl întrerup. Ei, acum, când noi doi suntem împreună, poate-ar trebui să vorbim cu ceilalţi. Ştii, pentru cazul că funcţionează şi macrocosmurile lor. Poate s-a mai format şi o altă pereche ca a noastră.

Nouă înhaţă cristalul roşu şi şi-l ţine la gură, ca pe un microfon.

— Alo? Probă: unu, doi, trei. Îşi drege glasul. OK, dacă vreunul dintre voi, membri din Garde, sunteţi undeva, în faţa unui glob strălucitor, ascultaţi. Noi, Patru şi Nouă, suntem împreună şi ne pregătim pentru întâlnirea cu voi. Vrem să ne antrenăm, să punem capăt acestei porcării şi să ne-ntoarcem pe Lorien. Repede. Nu vă spunem exact unde ne aflăm, pentru cazul că ne ascultă mogii, dar dacă aveţi macrocosmul deschis vedeţi două puncte împreună, care sunt, ăă, suntem noi… Nouă se uită la mine şi ridică din umeri. Asta e tot. Terminat şi aşa mai departe.

Îmi simt brusc pielea încheieturii amorţită sub brăţară. O scutur şi pielea braţului începe să mă furnice.

— Aşteaptă. Spune-le că suntem gata să plecăm de aici, iar ei trebuie să se îndrepte spre Statele Unite, pentru că acolo se află Setrákus Ra, şeful mogadorienilor. Spune-le că suntem pe urmele lui şi c-o să ne salvăm prietenii cât mai curând cu putinţă.

Pământul din faţa mea prinde viaţă cu un zumzet şi redă vocea reverberantă a lui Nouă.

— Toată lumea să vină în Statele Unite. Cât mai repede. Setrákus Ra şi-a arătat aici faţa urâtă şi ţinta noastră e să i-o zdrobim şi să-l doborâm cât de curând. O să vă trimitem un alt mesaj mâine. Rămâneţi conectaţi.

Nouă lasă cristalul roşu să recadă în Cufăr, părând mai întâi puţin cam prea încântat de sine însuşi, apoi oarecum

jenat fiindcă tocmai a vorbit într-un glob. Mă încrunt. Braţul meu drept a devenit rece ca gheaţa şi sunt gata să-mi smulg brăţara înainte de a pune globurile la loc, în punga de catifea, când contururile Pământului devin iarăşi neclare. Se aude zgomotul unei explozii, urmat de o voce pe care-o cunosc bine. E aceeaşi fată pe care-am auzit-o şi înainte, cea pe care a plecat Şase s-o caute în Spania. Strigă:

— Şase! Sunteţi OK?

Aud un ţipăt şi alte două explozii zguduie contururile neclare ale globului. Înșfac cristalul lui Nouă şi-l scot din Cufăr, străduindu-mă nebuneşte să intru în legătură cu ea.

— Şase! urlu. Aş fi în stare să sar în glob dac-aş şti cum. Sunt eu, John! Mă auzi?

Nu-mi răspunde nimeni. Aud zgomotul estompat al elicei unui elicopter înainte ca globul să amuţească şi contururile Pământului să redevină solide. Lumina care pulsa în India a dispărut. Globul se micşorează brusc şi apar din nou cele şapte sfere mici, care cad pe rând pe podea.

— Asta *n*-a sunat a bine, spune Nouă, adunându-le.

Le aruncă în Cufărul meu, iar eu îmi scot cristalul lui din mâna îngheţată.

Şase are necazuri – acel gen de necazuri care implică explozii, elicoptere şi munţi. Şi toate astea se-ntâmplă acum, la o jumătate de lume distanţă. Cum o s-ajung în India? Unde pot găsi un avion?

— Şase e puicuţa care ţi-a dat harta drumului către munţi? Cea care v-a abandonat pe tine şi pe prietenul tău ca să plece în Spania? întreabă Nouă.

— Ea e, spun, cu pumnii încleştaţi, închizându-mi Cufărul cu o lovitură de picior.

Mi se învârteşte capul. Ce i s-a-ntâmplat lui Şase? Cine e cealaltă fată, cea pe care-am auzit-o de două ori? Braţul îmi dă o senzaţie stranie. Vocea ei m-a distras într-o asemenea măsură, încât am uitat de disconfortul ăsta tot mai intens. Încerc să-mi scot brăţara care îmi arde degetele.

— Cu obiectul ăsta se-ntâmplă ceva. Cred că e ceva în

neregulă cu el.

Nouă îşi închide Cufărul şi întinde mâna.

— Cu brăţara?

Imediat ce o atinge, îşi retrage brusc degetele.

— La naiba! M-a curentat!

— Ei, şi ce fac?

Încerc să-mi scutur braţul, sperând c-o pot arunca.

Bernie Kosar aleargă spre mine cu paşi mărunţi, ca s-o miroasă, dar se opreşte brusc ridicându-şi capul ca să privească spre uşa din faţă. Ciuleşte urechile şi i se zbârleşte blana de pe spate.

E cineva aici, spune.

Eu şi Nouă ne uităm unul la altul şi ne retragem încet, îndepărtându-ne de uşă. Am fost atât de captivaţi de tot ceea ce se află în Cuferele noastre şi de vocea auzită prin glob, încât am lăsat garda jos, n-am mai dat atenţie la cele ce se întâmplă în jurul nostru.

Uşa e smulsă brusc din balamale. Prin ferestre zboară bombe cu fum, azvârlind bucăţi de sticlă în toate părţile. Vreau să lupt, dar durerea provocată de brăţară e acum atât de puternică încât nu mă pot mişca. Cad în genunchi.

Zăresc o străfulgerare verde şi-l aud pe Nouă urlând de durere. Am mai văzut aşa ceva şi înainte. E inconfundabila lumină verde a unui tun mogadorian.

6

Gloanţele şuieră pe lângă noi, explodând în ţărâna din jur. Ella şi cu mine ne adăpostim în spatele a ceea ce a mai rămas dintr-o camionetă. Proiectilele par să vină de pretutindeni, din toate direcţiile, sub toate unghiurile. Ella a fost lovită. Aerul este atât de dens din cauza prafului ridicat de întreaga agitaţie, încât nici măcar nu-i pot vedea rănile. Îmi trec uşor mâinile peste trupul ei, până când dau de sângele umed, lipicios, şi-i simt gaura făcută de glonţ în partea de jos a coapsei. Când i-o ating, ţipă de durere.

Îmi folosesc cea mai liniştitoare voce de care sunt capabilă, date fiind circumstanţele.

— O să fie OK. Marina te poate ajuta. Nu trebuie decât s-o găsim. O iau pe Ella în braţe şi încep să mă-ndepărtez cu prudenţă de camionetă, protejând-o cu trupul meu. Aproape că mă-mpiedic de Marina şi de Crayton, care sunt adăpostiţi după rămăşiţele altei maşini.

— Haideţi! Ella e rănită! Trebuie s-o scoatem de-aici!

— Sunt prea mulţi. Dacă-ncercăm să fugim acum, ne vor ucide. S-o vindecăm mai întâi pe Ella, apoi ripostăm, spune Crayton.

O aşez pe Ella lângă Marina. Încă mai poartă ochelarii cu lentile închise la culoare. Acum îi pot vedea clar rana; sângele i se scurge fără întrerupere. Marina îşi pune mâinile pe piciorul ei şi închide ochii. Ella respiră scurt, pieptul începând să i se ridice şi să coboare în ritm rapid. E cu adevărat uimitor să vezi Moştenirea Marinei în acţiune. O altă explozie răsună în apropiere şi o rafală de praf ne mătură exact în clipa în care rana Ellei se contractă, împingând glonţul afară din carne. Gaura îşi schimbă culoarea din negru în roşu întunecat, căpătând-o apoi pe cea a pielii ei de un alb sidefiu. Conturul unui os mic i se deplasează chiar sub suprafaţa acesteia şi trupul începe să i se relaxeze încetul cu încetul.

— A fost incredibil, Marina, spun, uşurată, punându-mi mâna pe umărul ei.

— Mulţumesc. A fost destul de bine, nu-i aşa?

Marina îşi ia mâinile de pe Ella, care se ridică încet, proptindu-se în coate. Crayton o îmbrăţişează.

Un elicopter huruie deasupra noastră şi distruge două camionete cu o rafală de gloanţe. O bucată mare de metal aterizează în apropierea mea; e o porţiune dintr-o portieră, arzând mocnit, cu cifra opt, roşie, abia vizibilă. Vederea ei mă umple de furie. Ella odată vindecată, sunt gata să ripostez.

— Acum îi atacăm! îi strig lui Crayton.

— Sunt mogadorienii? întreabă Marina, închizându-şi lacătul Cufărului cu un pocnet.

Crayton se uită pe deasupra mormanului de sfărâmături în spatele cărora ne ascundem, apoi se lasă din nou în jos, lămurindu-ne:

— Nu sunt mogii. Dar sunt mulţi şi se apropie. Putem lupta aici, dar ar fi mai bine să mergem în munţi. Indiferent cine ar fi, n-au venit să ne atace pe noi, ci să se lupte cu comandantul Sharma, aşa că nu văd niciun motiv ca să ne dezvăluim puterile.

O explozie din spate împinge în direcţia noastră un nou val de praf, şi văd elicopterul descriind un cerc şi îndreptându-se chiar spre noi. Schimb o privire cu Marina şi ne dăm seama că ne gândim amândouă la acelaşi lucru. Nu putem îndeplini cererea lui Crayton de a nu ne folosi Moştenirile, făcând şi ceea ce trebuia să facem. Ea preia controlul elicopterului şi-i inversează traiectoria. Pasagerii lui nu vor înţelege niciodată ce s-a întâmplat, dar noi ştim că e singura soluţie. Şi, indiferent cine s-ar afla la bord, nu vrem să punem pe nimeni în pericol fără să fie necesar. Ella şi cu mine ovaţionăm uşurate când vedem elicopterul dispărând în depărtare, în timp ce Crayton ne priveşte încruntându-se. Apoi comandantul Sharma plonjează în spatele adăpostului nostru.

— Slavă Domnului că sunteţi în viaţă, ne zice el.

Sunt tentată să-i spun acelaşi lucru. Am crezut c-a fost ucis când a lovit prima rachetă. Sângele i se prelinge dintr-o tăietură largă din tâmplă, iar braţul drept îi atârnă nefiresc pe lângă corp.

— Te consider responsabil pentru asta, îi zic, privindu-l cu asprime.

Clatină din cap.

— Sunt soldaţi din Frontul Rezistenţei Divine. Pe ei încercam să-i evităm.

— Ce vor? întreb.

Comandatul Sharma inspectează orizontul înainte de a mă privi în ochi.

— Să-l omoare pe Vishnu. Să-i distrugă toţi prietenii. Prietenii ca voi. Mai sunt şi alţii pe drum.

Mă ghemuiesc şi mă uit cu atenţie peste camioneta

stricată. O formaţie de vehicule bine înarmate înaintează spre noi, cu mai multe elicoptere planându-i deasupra. Licăriri minuscule apar de-a lungul şirului imens de camionete şi jeepuri şi câteva secunde mai târziu auzim gloanţele şuierând pe lângă noi.

— Haideţi să-i învăţăm minte, spun.

— Nu-i putem înfrânge aici, zice comandantul Sharma, luând un pistol-mitralieră în mâna teafără. Dintre oamenii mei, n-au mai rămas în luptă mai mult de douăzeci. Trebuie s-o facem într-un loc mai înalt ca s-avem o şansă de supravieţuire.

— Lăsaţi-mă pe mine să mă ocup, îi răspund.

— Aşteaptă, Şase, îmi cere Crayton, luând Cufărul Marinei. Are dreptate. Munţii ne oferă o acoperire mai bună. O să-i poţi nimici acolo până la unul. Dar n-o să mai fie atât de bătător la ochi, ceea ce e bine pentru noi. N-avem nevoie să ne remarce mogii tocmai acum.

Marina îmi pune mâna pe braţ.

— Crayton are dreptate. Trebuie să fim inteligenţi. Să nu atragem atenţia asupra noastră mai mult decât suntem nevoiţi s-o facem.

— Mogii? întreabă comandantul Sharma, derutat.

Trebuie să fim mai prudenţi în prezenţa lui.

Înainte de a avea cineva timp să răspundă, două elicoptere se apropie în viteză, zburând la mică altitudine şi trăgând. Mai mulţi soldaţi de-ai comandantului sunt seceraţi, iar armele lor sunt aruncate în aer, sub forma unor inutile aşchii de metal. Dacă vrem să fugim, e acum ori niciodată. Mă folosesc de telekinezie ca să trag de coada unuia dintre elicoptere, înclinându-l cu botul în jos. Pilotul se străduieşte cu furie să-l îndrepte, făcându-l să semene cu un cal care-ncearcă să-şi arunce călăreţul din şa la rodeo. Îl vedem smucind extrem de tare de manşă şi doi bărbaţi sunt aruncaţi imediat din cabină. Nu se aflau foarte sus în aer, n-ar trebui să se rănească în urma căderii – sau cel puţin nu prea grav.

Mă uit la flota noastră de SUV-uri şi văd o şuviţă firavă de fum înălţându-se dintr-o ţeavă de eşapament. Motorul e

încă în funcţiune!

— Haideţi! strig. Acum!

Toată lumea o ia la fugă, ieşind din adăpost. Comandantul Sharma le strigă puţinilor oameni care i-au mai rămas să se retragă. Brigada a ajuns la mai puţin de o sută de metri. În timp ce alergăm, simt un glonţ trecându-mi în viteză prin păr. Un altul îmi străpunge antebraţul, dar, înainte de a avea timp să ţip, Marina e lângă mine, iar mâinile ei reci îmi vindecă rana din fugă. Toţi soldaţii comandantului îi ascultă ordinul şi se retrag, cu excepţia unuia singur. Acesta îl urmează pe Sharma, alergând alături de noi.

Ajungem la SUV şi ne urcăm – toţi patru, plus comandantul şi soldatul. Crayton calcă acceleraţia şi ne scoate în viteză pe drum.

Gloanţele trec prin partea din spate a camionetei, făcând ţăndări luneta, dar reuşim să ocolim o mică formaţiune stâncoasă, scăpând de tirul constant.

Nu e un drum construit pentru viteză. E plin de găuri, pietre şi alte sfărâmături, şi Crayton se străduieşte din greu să nu piardă controlul, ieşind pe acostament. SUV-ul e plin ochi cu arme. Găsesc o puşcă de vânătoare şi mă târăsc în spate, în aşteptarea unei ţinte. Marina îmi urmează exemplul, lăsându-şi Cufărul în grija Ellei.

Acum, când am la dispoziţie un moment în care să-mi adun gândurile, sunt furioasă. Am crezut că, dacă Numărul Opt a rămas în munţi, o să fim în siguranţă aici, nedetectaţi. În loc de asta, suntem atacaţi din cauza lui. Dacă supravieţuim, o să-l fac cu ou şi cu oţet.

— Unde mergem? strigă Crayton peste umăr.

— Nu trebuie decât să rămâi pe drumul ăsta, răspunde comandantul.

Întorc capul şi văd munţii Himalaya prin parbriz. Se apropie încet, cu piscurile zimţate înălţându-se tot mai ameninţătoare. În faţa noastră, deşertul maroniu se termină şi o fâşie verde se curbează, înconjurând baza muntelui.

— De ce vor tipii ăştia să-l omoare pe Numărul Opt? îl

întreb pe comandantul Sharma, cu ţeava puştii tresăltând, lovită de rama geamului din spate.

— Frontul Rezistenţei Divine nu crede că el e Vishnu. Ne consideră blasfematori fiindcă îl acceptăm pe acest băiat de la munte drept Zeu Suprem. Vor să ne ucidă în numele lui.

— Şase! strigă Ella. Vin!

Încă mai poartă ochelarii.

Mă uit pe fereastra din spate la timp ca să văd ceva tras dintr-un elicopter. E un soi de rachetă şi se-ndreaptă exact spre noi. Îmi folosesc telekinezia şi o trimit în solul deşertului, unde explodează. Elicopterul trage încă două rachete.

— E timpul să-i terminăm pe tipii ăştia! strig. S-o facem împreună, Marina.

Ea dă din cap şi, de data asta, în loc să trimitem rachetele către pământ, le grupăm, direcţionându-le spre elicopter. Îl urmărim cu priviri sumbre în timp ce explodează într-o minge de foc. Nu vrem niciodată să ucidem; dar, când avem de ales între a ucide şi a fi ucişi, eu una optez de fiecare dată pentru supravieţuirea noastră.

— Excelent, Şase, spune Ella.

— Yupii-chi-yai, şi tot restul, îi răspund, cu un zâmbet macabru.

— Credeţi c-acum ne vor lăsa în pace? întreabă Marina.

— Nu cred c-o să fie atât de simplu, răspunde comandantul Sharma.

— Are puteri similare cu ale băiatului pe care-l numiţi Vishnu, spune Crayton, arătând către mine. Ar putea fi suficient ca să-i descurajeze? Crezi c-ar încerca totuşi să se lupte cu el?

— Da, dacă ar reuşi să-l găsească, spune comandantul.

— Câţi oameni sunt în Frontul Rezistenţei Divine? îl întreb eu.

— În total? Mii. Şi au sponsori mărinimoşi, care-i susţin în toate felurile posibile.

— Aşa se explică elicopterele, comentează Crayton.

— Au şi lucruri mai cumplite, adaugă comandantul.

— Cel mai bun plan e să ne mişcăm mai rapid decât ei, îi spune Crayton. O să conduc cât de repede pot. Dacă va trebui să ne luptăm, o s-o facem, dar prefer să evit asta.

Cinci minute trec într-o tăcere încordată. Marina şi cu mine supraveghem brigada din depărtare şi, ori de câte ori trecem pe lângă ceva destul de mare, folosim telekinezia ca să-l aruncăm în urma noastră. Copacii înalţi care-au început să puncteze marginile drumului alcătuiesc curând o barieră defensivă densă. Maşina noastră coboară într-o vale extrem de îngustă înainte de a începe să urce muntele. Tocmai am ajuns la baza ei, când comandantul Sharma îi spune lui Crayton să oprească. De pe locul meu, mă aplec în faţă şi văd în ţărână zeci de movile minuscule.

— Mine de teren? întreb.

— Nu sunt sigur, spune comandantul. Dar acum două zile nu erau aici.

— Nu există alt drum către destinaţia noastră? întreabă Crayton.

— Nu, e singurul, răspunde Sharma.

Auzim dintr-odată zgomotul unor elice, dar încă nu vedem elicopterele. Suntem ascunşi în spatele copacilor înalţi. Asta înseamnă, fireşte, că nici ei nu ne pot vedea, deşi, după sunet, s-ar părea că nu sunt prea departe.

— Dacă rămânem aici, suntem ţinte sigure, spun, cu gândurile gonind nebuneşte în căutarea celei mai bune mutări.

Crayton deschide portiera şi coboară cu un pistol-mitralieră sub braţ.

— OK, asta e. Arată în sus şi spre dreapta. Fie mergem acolo, ne plasăm în spatele unui şir de copaci şi luptăm, fie continuăm să fugim în susul muntelui.

Cobor în urma lui.

— Eu nu fug.

— Nici eu, spune Marina, postându-se lângă mine.

— Atunci luptăm, spune comandantul Sharma. Arată către munţi. Jumătate dintre noi trec în stânga, iar ceilalţi iau poziţie în dreapta. Le iau pe ele cu mine, continuă el,

referindu-se la mine şi la Ella.

Crayton şi cu mine ne uităm unul la altul şi dăm din cap.

Ella se întoarce spre el.

— Crezi că o să te descurci fără mine, papa?

Crayton zâmbeşte.

— Moştenirea Marinei garantează că, indiferent ce mi-ar face, n-o să dureze mult. Cred c-o să fiu OK.

— O să stau cu un ochi pe el, Ella, o asigură Marina.

— Sunteţi sigur că trebuie să facem asta, domnule comandant? întreabă soldatul. Mă pot duce la Vishnu, să-l aduc aici, să ne-ajute.

— Nu, stăpânul Vishnu trebuie să rămână acolo unde se află în siguranţă.

Crayton se întoarce spre Ella.

— Poartă-n continuare ochelarii. Poate reuşesc să fie ochii tăi acolo, sus, printre copaci. Încă nu ştiu cum funcţionează, dar să sperăm că ne vor ajuta.

Eu o îmbrăţişez pe Marina şi-i şoptesc la ureche:

— Ai încredere în talentele tale.

— Ar trebui să-l vindec pe comandantul Sharma înainte să plecaţi, spune ea.

— Nu, şoptesc eu. Încă n-am încredere în el şi e mai puţin periculos pentru noi dacă e rănit.

— Eşti sigură?

— Pe moment.

Marina dă din cap. Crayton o bate pe braţ şi-i face semn să-i urmeze pe el şi pe tânărul soldat. Se caţără cu toţii pe peretele stâng al văii, dispărând în spatele unui bolovan.

Comandantul Sharma, Ella şi cu mine urcăm pe versantul drept al muntelui, evitând cu grijă micile movile din drum. Ne găsim o poziţie în spatele unor bolovani masivi şi ne instalăm, aşteptând sosirea brigăzii.

Mă întorc spre Sharma. Simt o uşoară vină fiindcă n-am lăsat-o pe Marina să-l vindece, dar, din câte ştiu eu, el a aranjat toate astea, ca pe o capcană minuţioasă.

— Ce-ţi face braţul? îi şoptesc.

Se întinde cu un mormăit şi-şi sprijină ţeava armei pe o piatră plată.

— N-am nevoie decât de unul.

Cu coada ochiului zăresc un elicopter care ne huruie deasupra capetelor, dar pleacă aproape imediat. Fie că s-a ocupat Marina de el, fie că pilotul n-a putut să pătrundă prin bolta groasă de frunze. Mă uit printre copaci, sperând că voi putea să manevrez norii care înconjoară creştetele munţilor, dar soarele după-amiezii i-a spulberat. Fără vânt şi fără nori nu există alte elemente pe care le-aş putea controla. Pot să devin invizibilă dacă e necesar, dar deocamdată prefer să-i ascund asta comandantului.

— Ce vezi? mă întreabă Ella.

— O grămadă de nimic, şoptesc. Comandante, cât de departe se află Numărul Opt?

— Adică Vishnu? Nu prea departe. La o jumătate de zi de mers pe jos, cam aşa ceva.

Sunt pe punctul să-l întreb exact unde anume. Ar trebui să ştim, pentru cazul că păţeşte ceva şi suntem nevoiţi să ne continuăm drumul fără el. Dar sunt distrasă când o camionetă ruginită virează şi intră în valea îngustă cu viteză şi cu un bărbat aflat pe platforma descoperită. Chiar şi de la distanţă îmi dau seama că e tot atât de nervos pe cât de bine înarmat. Îşi întoarce brusc arma dintr-o parte într-alta, străduindu-se înnebunit să se afle peste tot în acelaşi timp. Imediat ce vede SUV-ul nostru, camioneta se opreşte patinând şi soldatul din spate se ridică dintr-un salt. Apar mai multe vehicule care se opresc în urma camionetei. Dintr-o furgonetă roşie coboară un soldat şi-şi saltă un lansator de rachete pe umăr. Văd o oportunitate.

Îl înghiontesc pe comandant cu piciorul.

— Mă-ntorc imediat.

Nu-i dau răgazul să protesteze şi alerg grăbită în pădure. Imediat ce nu mă mai poate vedea, folosesc Moştenirea care-mi permite să devin invizibilă ca să dispar şi fug în josul văii. Soldatul are camioneta noastră în vizor, dar, înainte de a apăsa pe trăgaci, îi smulg lansatorul de rachete de pe umăr şi-l pocnesc cu unul dintre capetele lui în stomac. Se îndoaie de mijloc şi cade cu un ţipăt. Auzind zgomotul, şoferul vehiculului vine în grabă, cu un pistol în

mână. Îndrept lansatorul de rachete către faţa lui. Are nevoie de o jumătate de secundă ca să se hotărască dacă arma care pluteşte în aer o să-şi facă sau nu treaba, apoi se-ntoarce şi fuge cu braţele deasupra capului.

Ţintesc camioneta ruginită, acum goală, şi apăs pe trăgaci. Racheta zboară din lansator şi sub camionetă explodează un val de foc, aruncând-o la nouă metri în sus. Cuprinsă de flăcări, aterizează violent, ricoşează şi se rostogoleşte cu mare viteză înainte, inerţia trimiţând-o în spatele SUV-ului nostru, de care se striveşte zgomotos. Mă uit cum înaintează acesta din urmă clătinându-se şi trecând încet peste micile movile care ne-au oprit din drum. Următoarele treizeci de secunde sunt pline de detunături iuţi, care sfredelesc timpanele, în timp ce soldaţii trag orbeşte în jurul lor, iar micile ridicături explodează. Împrejurul nostru, din copaci ţâşnesc mii de păsări, zgomotul lor fiind repede acoperit de plesniturile, trosnetele şi pocnetele muniţiei care-şi face datoria. Am avut dreptate, erau mine de teren. Iar SUV-ul nostru nu mai e acum decât un morman de fiare, arzând mocnit.

Evident că asta n-a fost decât uvertura. Atracţia principală – vehicule blindate, tancuri mici, lansatoare mobile de rachete se apropie, urcând muntele. Trebuie să fie vreo două mii de soldaţi pedeştri. Cinci sau şase elicoptere ne atacă de sus. Aud un zumzet şi mă întorc, dând cu ochii de un lansator de rachete care se ridică şi se roteşte, intrând în modul operaţional. Vârfurile a cinci rachete albe se îndreaptă în sus şi către zona în care s-au ascuns Marina şi Crayton. Pe linia copacilor se vede o mişcare şi tânărul soldat al comandantului Sharma coboară în fugă spre fundul văii. E neînarmat şi aleargă drept spre lansatorul de rachete. La început, îmi imaginez că vrea să se sacrifice cumva ca să-mi salveze prietenii, dar constat că nimeni nu trage în el. Odată ajuns lângă lansator se opreşte şi începe să arate în sus, către coasta muntelui, spre ascunzătoarea lui Crayton şi a Marinei. Lansatorul se mai înalţă cu vreo doi metri şi îşi ajustează ţinta.

E un trădător, face parte din grupul care vrea să ne ucidă! Următorul lucru pe care-l ştiu e că zboară prin aer, smuls de pe sol prin telekinezie. Probabil că Marina a ajuns la aceeaşi concluzie. Dar s-ar putea să fie prea târziu. A dezvăluit deja locul în care se află ea.

Mă uit către lansatorul de rachete şi-mi adun puterile ca să pot modifica traiectoria rachetelor odată lansate. Când încep să mă concentrez, un alt lansator prinde viaţă zumzăind şi se orientează în direcţia mea. Deşi sunt invizibilă, armata ştie că un lansator portabil a tras din poziţia în care mă aflu. Nu pot să mă ocup decât de unul dintre ele şi n-am timp să fug. Trebuie s-aleg. Îi salvez pe Crayton şi pe Marina sau mă salvez pe mine însămi.

Lansatorul îndreptat către munte începe să tragă. Rachetele ies şuierând, zburând drept spre pantă. Preiau controlul lor şi le îndrept spre sol, unde explodează exact în clipa în care trage al doilea lansator. Mă întorc şi văd vârfuri albe venind spre mine. N-am timp să fac nimic, dar deodată rachetele se înalţă brusc pe o buclă şi se întorc spre lansatorul care le-a tras şi spre brigadă. Izbesc cu viteză cinci vehicule, şi toate explodează.

Marina. Mi-a salvat viaţa. Lucrăm împreună, exact cum am fost menite s-o facem, şi, la gândul ăsta, sunt mult mai hotărâtă decât înainte să pun capăt actualului infern şi să-l găsesc pe Opt. Vreau să le trimit un mesaj soldaţilor rămaşi, aşa că renunţ la invizibilitate şi mă arăt. Mă concentrez şi controlez prin telekinezie flăcările care au cuprins vehiculele explodate. Răspândesc focul în josul drumului, ca să înghită restul brigăzii. Flăcările coboară, cuprinzând rând pe rând maşinile din convoi, transformându-le în piese de domino explozive. Mesaj recepţionat. Soldaţii supravieţuitori din Frontul Rezistenţei Divine încep să se retragă. Pentru o clipă, sunt tentată să mă delectez cu o mică răzbunare. Dar e o cruzime inutilă, e exact genul de acţiune pe care ar întreprinde-o mogadorienii. Ştiu că fanteziile mele de a-i trata pe fugari în stilul medieval nu ne-ar ajuta acum cu nimic.

— Exact! Fugiţi! Fiindcă altminteri focul abia aşteaptă

să-şi termine treaba!

După ce dispare ultimul soldat, mă întorc cu spatele şi mă îndrept spre munte. Trebuie să-mi găsesc prietenii.

8

Fumul e gros, dar începe să se împrăştie. Din locul meu de pe podea desluşesc zeci de picioare şi de cizme negre. Îmi ridic privirea şi văd aproape tot atât de multe puşti, toate îndreptate spre capul meu.

Ochii mi se înalţă de la cizme către măştile de gaze şi constat cu uşurare că le aparţin unor oameni, nu unor mogi. Dar ce fel de oameni au arme mogadoriene? O ţeavă de tun îmi e împinsă în ceafă. În mod normal, aş folosi telekinezia ca s-o smulg şi s-o arunc la un kilometru distanţă în munţi, dar durerea provocată de brăţară e prea puternică şi nu sunt în stare să-mi focalizez energia. Unul dintre bărbaţi îmi spune ceva, dar nu mă pot concentra suficient ca să-i înţeleg spusele.

Caut un punct asupra căruia să mă concentrez ca să mă ajute să trec peste durere, şi-l văd pe Nouă gemând pe covor. De unde mă aflu, lasă impresia că îi e greu să respire şi că nu-şi poate folosi braţele şi picioarele. Vreau să-l ajut şi mă străduiesc să mă ridic, dar un şut mă trânteşte înapoi imediat ce mă mişc. Mă rostogolesc pe spate, şi un tub lung, cilindric, îmi e imediat apăsat pe ochiul stâng. În interiorul lui sunt sute de lumini şi le privesc învârtejindu-se, pentru a se uni într-un singur fascicul verde. E evident un tun mogadorian, de acelaşi tip cu cel care m-a paralizat în Florida, în exteriorul casei noastre în flăcări. Îmi focalizez privirea celuilalt ochi pe lângă armă şi văd un bărbat într-un trenci kaki. Îşi scoate masca de gaze, dând la iveală un inel de păr alb şi un nas cărnos, coroiat, care pare să fi fost spart, şi încă de mai multe ori. Descopăr că sunt nerăbdător să i-l sparg şi eu o dată.

— Nu mişca, mârâie la mine, sau apăs pe trăgaci.

Arunc o privire spre Nouă, care pare să-şi revină. Stă în capul oaselor, privind în jur şi străduindu-se să scape de expresia năucită. Bărbatul care-mi apasă tunul pe faţă se uită la el.

— Ce-ţi închipui că faci? îi spune.

Nouă îi zâmbeşte, calm, cu privirea limpede.

— Încerc să mă hotărăsc pe care dintre voi să-l ucid primul.

— Închide-i gura! strigă o femeie, intrând în casă, şi ea înarmată cu un tun mogadorian.

Doi bărbaţi îşi proptesc cizmele în umerii lui Nouă şi-l silesc să se-ntindă din nou pe podea. Femeia arată către mine şi cineva mă ia de umeri şi mă ridică în picioare. Un altul mă înşfacă de încheieturile mâinilor ca să-mi pună cătuşe.

— Nemernicule! ţipă, când îmi atinge brăţara roşie.

N-oi fi ştiind eu ce face obiectul în cauză, dar partea asta îmi place.

Odată ajuns în poziţie verticală, mă orientez. Sunt zece sau doisprezece bărbaţi cu măşti, toţi înarmaţi cu puşti. Bărbatul şi femeia care vorbesc par să fie şefii. Mă uit după Bernie, dar nu-l văd. Însă îi aud vocea în minte.

Trebuie să aşteptăm. Să vedem ce vor şi ce ştiu.

— Ce vreţi de la noi? îl întreb pe bărbatul cu nasul spart.

Râde şi se uită la femeie.

— Ce vrem, agent special Walker?

— Pentru început, vreau să ştiu cine e prietenul tău, aici de faţă, spune ea, arătând cu ţeava tunului către Nouă.

— Nu-l cunosc pe puştiul ăsta, răspunde Nouă. Îşi suflă părul din ochi şi le oferă tuturor un zâmbet. M-am oprit să-i vând un aspirator. Locul arată ca o groapă de gunoi şi m-am gândit că i-ar prinde bine.

Bărbatul face un ocol, apropiindu-se de Nouă.

— Asta aveţi în aceste Cufere fanteziste? Aspiratoare? Îi face semn cu capul unui alt agent, spunând: Atunci să le-aruncăm o privire, nu? S-ar putea să mă intereseze şi pe mine unul.

— Eşti invitatul meu. Zâmbetul lui Nouă e ameninţător. Vând tot. Trei la preţ de două.

Pentru o secundă, ochii mei îi întâlnesc pe ai lui Nouă. Pe urmă privirea lui se îndreaptă spre un perete, unde planează un fluture de noapte, chiar sub plafon. Bernie Kosar. Sunt sigur că şi Nouă l-a auzit cerându-ne să aşteptăm până înţelegem ce se petrece. Mă întreb dacă va putea să se controleze. Unul dintre soldaţi îi trânteşte o pereche de cătuşe şi el se grăbeşte să se salte din nou în capul oaselor. Văd cătuşele deja sparte. Îşi ţine mâinile laolaltă numai de dragul şaradei.

Nouă aşteaptă momentul potrivit să atace. Nu ştiu dac-a avut vreodată de gând să facă aşa cum ne-a rugat Bernie. Îmi îndepărtez braţele imobilizate la spate, rupându-mi cu uşurinţă şi fără zgomot propriile cătuşe. Indiferent ce urmează să se-ntâmple, e mai bine să fiu pregătit.

Câţiva bărbaţi au înconjurat Cufărul lui Nouă. Unul îi loveşte lacătul cu patul puştii, în repetate rânduri, dar fără să aibă vreun efect. Îl mai pocneşte de câteva ori, evident frustrat.

— Ce ziceţi de asta?

Agentul special Walker scoate un pistol. Trage în lacăt şi glonţul ricoşează prin încăpere, ratând de puţin piciorul altui agent.

Bărbatul cu nasul spart îl apucă pe Nouă de ceafă, îl ridică în picioare şi-i face vânt înainte. Nouă nu poate să continue vicleşugul cu cătuşele şi se sprijină în cădere, aterizând pe palme şi pe genunchi. Dându-şi seama că mâinile lui sunt acum libere, bărbatul strigă peste umăr:

— Să-mi dea cineva alte cătuşe! Aici aţi pus o pereche spartă.

Cu bărbia sprijinită în piept, tot trupul lui Nouă se cutremură de râs. Îşi întinde picioarele şi face o flotare. Apoi încă una. Un agent îi loveşte mâna dreaptă cu piciorul, zburându-i-o de sub el, dar Nouă nu se opreşte nicio clipă. Face încă o flotare doar cu mâna stângă. Agentul îl loveşte şi peste ea, dar Nouă e prea rapid ca să se lase doborât. Dreapta lui e jos cât ai clipi şi flotarea cu o

singură mână îi iese perfect. Patru agenţi sar pe el, ţinându-l fiecare de o mână sau de un braţ, dar el continuă pur şi simplu să râdă. Mă trezesc brusc alăturându-i-mă. Bizarul lui simţ al umorului e molipsitor. Omule, trebuie să-i acord respect.

Agentul special Walker se întoarce spre mine. Îmi trag încet braţele în faţă, cu cătuşele rupte atârnându-mi de o încheietură. Dau repede din degete, apoi îmi duc nepăsător mâinile la ceafă şi-ncep să fluier.

Ea îşi mijeşte ochii şi se străduieşte să-mi adreseze cea mai intimidantă privire de care e capabilă.

— Ştii ce li se-ntâmplă puştanilor ca tine în închisoare? mă întreabă.

— Evadează? Ca mine data trecută?

O privesc cu ochi mari şi inocenţi.

Îl aud pe Nouă, de sub grămada de agenţi, râzând în hohote prelungi de spectacolul meu. Tipul impregnează într-adevăr totul cu un soi bizar de amuzament. Zâmbetul mi se lăţeşte. Ştiu că oamenii ăştia încearcă pur şi simplu să-şi facă datoria. Îşi închipuie că apără siguranţa ţării lor. Însă în clipa asta îi urăsc. Îi urăsc fiindcă ne încetinesc acţiunea şi detest purtarea dură a acestei femei. Îi urăsc fiindcă au tunuri de-ale mogilor. Dar, mai presus de toate, îi urăsc fiindcă au lucrat mână-n mână cu Sarah ca să ne prindă pe mine şi pe Sam săptămâna trecută. Mă întreb ce i-au promis ca s-o facă să se-ntoarcă împotriva mea. Au profitat de loialitatea ei? Au convins-o că mă salvează permiţându-le să ne aresteze? I-au spus c-o să mă poată vizita în timp ce plăteam pentru aşa-zisele mele greşeli? Mă uit după Bernie Kosar, dar nu mai văd fluturele nicăieri. Asta e clipa în care un gândac de bucătărie gras, maroniu cu alb, se urcă grăbit pe piciorul meu şi se bagă în buzunarul jeanşilor.

Nouă o să le mai facă o vreme jocul, spune BK. *Dar nu ştiu cât timp. Află cât mai repede tot ce poţi.*

Şeful bate din palme, atrăgând atenţia tuturor.

— OK. Să-i scoatem pe tipii ăştia de aici până nu apar prietenii noştri.

— Cine sunt prietenii voştri? îl întreb, fiind aproape sigur că, dintr-un anumit motiv, guvernul Statelor Unite şi mogii colaborează. E singura explicaţie a faptului că folosesc arme mogadoriene împotriva noastră. Cine nu vreţi să apară?

— Gura! zbiară agentul special Walker. Scoate un celular şi formează un număr. Îl aducem, plus încă unul, spune în telefon. Două Cufere. Nu, dar o să le deschidem. Pe curând.

— Ăsta cine-a fost? întreb.

Ea mă ignoră şi îndepărtează telefonul de ureche.

— Hei, tipule, credeam că vrei să cumperi un aspirator, îmi spune Nouă. Chiar am nevoie de vânzarea asta. Şeful meu o să mă omoare dacă mă-ntorc iar acasă cu o cutie plină de Hoovere.

Agenţii îl ridică pe Nouă în picioare. El îşi întinde spatele şi zâmbeşte ca o pisică îngâmfată, preocupată de un şoarece.

— Nu contează unde ne duceţi, nu există nicio închisoare care să ne poată reţine. Dac-aţi ştii cine suntem nu v-aţi mai pierde vremea cu rahatul ăsta.

Agentul Walker râde.

— Ştim cine sunteţi şi, dac-aţi fi atât de deştepţi şi de duri cum vă credeţi, în primul rând nu v-am fi găsit niciodată în locul ăsta.

Agenţii ne iau Cuferele şi ies pe uşa din faţă. Ni se pun alte cătuşe. Pentru Nouă folosesc trei perechi.

— N-aveţi idee de ce suntem în stare, spune el, cu voce îngreţoşător de dulce, în timp ce suntem conduşi prin curtea din faţă. Dacă aş fi vrut, v-aş fi ucis pe toţi în câteva secunde. Aveţi al naibii de mult noroc că sunt un băiat atât de bun. Deocamdată.

9

Am ajuns la o poartă. Dincolo de ea e o potecă îngustă,

care urcă drept în susul muntelui. Crayton îmi cere să supraveghez drumul din urma noastră, în timp ce Şase şi comandantul Sharma deschid drumul. Mă întreb dacă trădarea soldatului a avut vreun efect asupra lui. Mă întreb dacă va pune la îndoială loialitatea trupelor sale când se va întoarce la comanda lor. Nu mă pot imagina punându-i lui întrebarea, nu fără să sugerez că ar fi trebuit să ştie. Poate chiar ar fi trebuit, bineînţeles.

Duc în mână crenguţa din Cufărul meu. Trebuie să-mi dau seama ce face. Prima oară când am ţinut-o astfel – prima oară când mi-am deschis Cufărul, în mănăstirea din Santa Teresa, când Adelina era încă în viaţă – n-am avut timp să mă lămuresc. Dar îmi aduc aminte că, ţinând-o în afara ferestrei, am simţit un fel de atracţie magnetică. Aproape instinctiv, îi frec cu degetul mare suprafaţa netedă, jupuită. După o vreme, observ că are un efect asupra copacilor pe lângă care trecem. O îndrept către aceştia şi mă concentrez, gândindu-mă ce vreau de la ei şi le aud, în urmă, rădăcinile scârţâind şi crengile pârâind. Mă întorc şi merg cu spatele, cerându-le arborilor de pe margini să ne apere, şi ei se apleacă şi se răsucesc unii către alţii, astfel încât oricui i-ar fi imposibil să ne urmărească. Îmi doresc atât de mult să fiu de folos. Îmi doresc atât de mult să nu fiu o piază rea şi să-mi pun Bunurile Succesorale la treabă, ca să ne ajute, încât mă inundă câte un val de uşurare la fiecare reacţie a unui copac.

În cea mai mare parte a timpului, mergem în tăcere. La un moment dat, ca să spulber plictiseala drumeţiei, gâdil obrazul lui Şase coborând o creangă exact în faţa ei. O îndepărtează cu o lovitură, fără să se oprească din mers, prea concentrată la ceea ce s-ar putea afla înaintea noastră. Eu merg gândindu-mă la ea. Mă gândesc ce curajoasă a fost când i-am înfruntat pe soldaţi. E întotdeauna atât de calmă, îşi controlează atât de bine emoţiile, are atâta sânge rece. Preia comanda şi ia decizii de parcă ar fi cel mai firesc lucru din lume. Într-o zi o să fiu ca ea. Sunt convinsă de asta.

Mă întreb ce părere ar fi avut Adelina despre Şase – şi despre mine, acum. Mă întreb cât de avansată aş fi dacă m-ar fi antrenat. Ştiu că toţi anii petrecuţi în orfelinat, fără îndrumare, m-au împiedicat să ajung acolo unde ar fi trebuit. Nu sunt la fel de puternică şi de încrezătoare în forţele mele ca Şase. Şi nici măcar la fel de bine informată ca Ella. Încerc să-mi îngrop resentimentele şi mă concentrez asupra ultimei fapte de onoare a Adelinei. L-a atacat pe mog fără nicio teamă, înarmată cu un simplu cuţit de bucătărie. Încerc să alung amintirea înainte de a ajunge la partea unde moare. N-o fac aproape niciodată. Dacă aş fi avut curajul să lupt alături de ea, sau dacă aş fi ştiut cum să folosesc telekinezia ca să desfac mâna mogadorianului din jurul gâtului ei. Dacă ar fi fost aşa, ea ar fi putut merge acum alături de noi.

— Ne oprim aici, spune comandantul, şi vocea lui mă trezeşte la realitate.

Arată doi bolovani plaţi, scăldaţi în soare. Chiar dincolo de ei văd un mic pârâu cu apă limpede.

— Oricum, nu pentru mult timp. Trebuie s-ajungem mult mai în susul muntelui înainte de căderea nopţii.

Îşi ridică privirea către cerul mijlocului după-amiezii.

— De ce? Ce se-ntâmplă la căderea nopţii? întreabă Şase.

— Lucruri foarte stranii. Lucruri pe care nu sunteţi pregătiţi să le vedeţi.

Comandantul Sharma îşi scoate pantofii şi ciorapii, îşi suflecă pantalonii cu grijă şi înaintează cu greutate prin apă.

Crayton îşi scoate la rândul său pantofii şi ciorapii şi îi urmează exemplul.

— Ştii, comandante, riscăm deja foarte mult acordându-ţi încredere şi lăsându-te să ne călăuzeşti în susul muntelui. Ai putea cel puţin să ne răspunzi când avem întrebări. Avem o misiune importantă. Şi merităm respectul tău.

— Vă respect, domnule, spune el. Dar îndeplinesc ordinele lui Vishnu.

Crayton clatină frustrat din cap şi continuă să meargă în susul pârâului. Observ că Ella s-a îndepărtat de noi agale şi stă pe unul dintre bolovanii de lângă pârâu. A purtat tot timpul ochelarii închişi la culoare din Cufărul meu şi foloseşte momentul ăsta ca să-i şteargă cu grijă cu bluza. Văzând că o privesc, mi-i întinde.

— Îmi cer scuze, Marina. Nu ştiu de ce mă agăţ de ei. Numai că…

— E în regulă, Ella. Te-au ajutat să vezi atacul înainte de a putea zări ceva vreunul dintre noi. Poate că nu le cunoaştem întreaga putere, dar tu pari să te descurci foarte bine cu ei.

— Cred că da. Mă întreb dacă nu i-aş putea determina cumva să facă mai mult decât atât.

— *Ce-ai văzut* în timp ce mergeam? o întreabă Şase.

— Copaci, copaci şi iar copaci, răspunde Ella. Tot aştept să se întâmple ceva sau să văd ceva neobişnuit. Aş vrea să fiu convinsă că nu văd fiindcă n-am ce să văd.

Îmi dau seama că e frustrată gândindu-se la ea însăşi, nu la ochelari.

Cu crenguţa în mână, îndoi un copac mare ca să umbresc bolovanii.

— Ei, mai încearcă.

Ella ridică ochelarii întunecaţi în lumină. Pe urmă îi răsuceşte, şi e ca şi cum i-aş citi gândurile, mulţumirile pe care mi le adresează fiindcă datorită mie simte că face parte din echipă, că face ceva bun.

Mă uit la Şase, care s-a întins pe pământ.

— Dar tu? o întreb. Nu vrei să-ncerci ceva din Cufărul meu?

Ea se ridică în picioare, cască şi se uită în susul potecii.

— Sunt OK, aşa cred. Poate mai târziu.

— Sigur, îi spun.

Cobor la pârâu şi-mi stropesc faţa şi ceafa. Tocmai când sunt pe punctul să beau, comandantul Sharma iese din apă şi spune că e timpul să plecăm. Îmi iau Cufărul şi-i echilibrez greutatea pe şold.

Poteca devine imediat mult mai abruptă. E atât de

surprinzător de alunecoasă şi de lipsită de bolovani, de parcă ar fi fost de curând spălată de o furtună. Ne e tuturor greu să ne proptim bine pe picioare. Crayton aleargă ca să-şi ia avânt, dar alunecă şi cade în ţărână.

— E imposibil, spune, ridicându-se şi scuturându-se. Trebuie s-o tăiem prin pădure ca s-avem un soi de tracţiune.

— Nici nu se pune problema, spune comandantul, cu braţele întinse, de parc-ar merge pe sârmă. N-o să depăşim obstacolele fugind de ele. Viteza n-are importanţă, doar faptul că nu vrem să ne oprim.

— Nu contează cât de încet mergem? Asemenea vorbe de la tipul care zicea că la căderea nopţii se-ntâmplă lucruri *foarte stranii*, pufneşte Şase. Cred că e cazul să ne spui cât de departe trebuie să ajungem şi, dacă distanţa depăşeşte trei ore de mers pe jos, eu zic să intrăm în pădure şi să dăm uitării obstacolele astea, adaugă ea, fixându-l cu privirea până când îşi întoarce capul.

Mă uit la crenguţa din mâna mea şi-mi vine o idee. Mă concentrez asupra copacilor din jur, aplecând crengi de pe ambele părţi. Avem dintr-odată un mod de a ne trage în sus, urcând pe frânghie în stilul Lorien.

— Ce ziceţi de asta? întreb.

Şase se prinde de şirul de crengi, verificându-i rezistenţa, şi înaintează vreo doi metri. Îmi strigă peste umăr:

— Genială mişcare, Marina! Eşti tare!

Continui să-ndoi copacii pe măsură ce urcăm. Ella se uită în pădurea din jur, aruncând ocazional câte-o privire în urmă. Odată ce poteca nu mai e atât de abruptă şi ne e mai uşor să ne ţinem pe picioare, Şase se convinge că locul e sigur şi începe să alerge înaintea noastră, întorcându-se cu regularitate ca să ne spună ce-a văzut în faţă. Foloseşte de fiecare dată aceleaşi cuvinte:

— Continuă tot aşa.

În cele din urmă, se întoarce să ne anunţe că urmează o bifurcaţie. Auzind-o, comandantul Sharma pare derutat şi grăbeşte pasul.

Când ajungem în locul în care se desparte poteca în două, se încruntă:

— Asta e nouă.

— Cum poate fi nouă? întreabă Crayton. Ambele arată la fel. Bătătorite de mulţi paşi, în egală măsură.

Comandatul se foieşte într-o parte şi într-alta în faţa bifurcaţiei.

— Vă garantez că poteca din stânga n-a existat înainte. Suntem foarte aproape de Vishnu. Mergem pe aici.

O porneşte încrezător în susul potecii din dreapta, iar Crayton îl urmează.

— O clipă, spune Ella. În dreapta nu văd nimic drept înainte. Ochelarii nu-mi dezvăluie decât o pustietate întunecată.

— Asta-i tot ce-aveam nevoie s-aud, zice Şase.

— Nu, o luăm la dreapta, îi zice comandantul. Am făcut drumul ăsta de multe ori, draga mea.

Şase se opreşte, apoi se-ntoarce încet să-l privească.

— *Nu-mi* spune mie dragă, îl avertizează.

În timp ce ea şi comandantul se uită urât unul la altul, ochii îmi sunt atraşi de ceva scris la începutul potecii din stânga. Cifra nu e prea adâncită şi are o lungime de numai câţiva centimetri, dar nu există niciun dubiu. E un opt.

— Ţinând cont de asta, Ella are dreptate. O luăm la stânga, spun, arătându-le numărul.

Şase se apropie de semn şi trage sub el o linie cu tocul pantofului.

— Ai ochi buni, Marina.

Se uită şi Crayton şi zâmbeşte.

Ne-am reluat poziţiile normale, cu Şase şi un comandant Sharma ezitant în faţă şi cu mine în ariergardă. Poteca urcă uşor şi solul devine pietros. Pe urmă, spre surprinderea tuturor, un şuvoi neîntrerupt de apă începe să curgă din faţa noastră, prelingându-se în josul potecii. Pietrele pe care călcăm devin în curând insule minuscule. Sar dintr-una într-alta, dar apa le acoperă în câteva minute. Ne trezim deodată mergând prin albia unui râu.

Ella vorbeşte prima.

— Poate ochelarii s-au înşelat. Poate că, la urma urmelor, poteca asta nu e cea pe care trebuia s-o luăm.

— Ba da, spune comandantul, aplecându-se să-şi treacă vârful degetelor de-a lungul suprafeţei apei. E un semn pe care l-am mai văzut.

N-am idee ce înseamnă comentariul ăsta criptic, dar, dacă am ajuns până aici, putem merge mai departe.

Râul devine tot mai iute şi e tot mai dificil să înaintezi împotriva curentului. Urcăm cu greu pe potecă, până când apa ajunge până la înălţimea taliei Ellei, iar eu am probleme, nu-mi mai pot ţine echilibrul. Dar, la fel de repede cum a început, apa îşi încetineşte curgerea, terenul se nivelează şi se deschide într-un lac imens. În spatele acestuia e un zid înalt şi zimţat, de piatră, de pe a cărui culme coboară patru cascade separate, prăvălindu-se în apă.

— Ce-i aia? arată Ella cu degetul.

În mijlocul lacului gigantic, un bolovan alb se proiectează în afară. În vârful său se află, răspândind o strălucire albăstruie, statuia unui bărbat încoronat, cu patru braţe.

— E atotputernicul zeu Vishnu, şopteşte comandantul Sharma.

— O clipă. Ala vrea să fie Opt? O statuie? spune Şase, întorcându-se spre Crayton.

— Ce ţine-n mâini? întreabă Ella.

Îi urmăresc privirea şi văd că-n fiecare dintre cele patru mâini e câte un obiect: o floare roz, o scoică albă, o baghetă aurie şi, pe vârful unuia dintre degetele arătătoare, un mic disc albastru de forma unui CD.

Comandantul înaintează cu greu, pătrunzând mai adânc în lac. Zâmbeşte şi îi tremură mâinile.

— Vishnu e zeul suprem. În mâinile sale stângi ţine o cochilie, ca să arate că are puterea de a crea şi de a menţine universul, iar sub ea e un toiag, care simbolizează puterea lui de a distruge tendinţele demonice şi materialiste. În mâinile drepte ţine chakra, ca să arate că are mintea purificată, spirituală, iar sub aceasta e

frumoasa floare de lotus.

— Care simbolizează perfecţiunea divină şi puritatea, completează Crayton.

— Printre altele, da! E corect, domnule Crayton. Foarte bine.

Mă holbez la statuie, la faţa ei albastră, senină, la coroana de aur şi la obiectele din mâini, şi simt că uit de orice altceva. De lupta de la poalele muntelui şi de măcelul din Spania. De Adelina, de John Smith şi de Hector. Uit de Cufărul meu şi de Lorien, uit că stau în apă rece. Energia care se scurge prin mine e magnifică. Şi, judecând după expresiile calme de pe chipurile celorlalţi, e o energie contagioasă. Mă pomenesc închizând ochii şi simţindu-mă binecuvântată fiindcă mă aflu aici.

— Hei! A dispărut! strigă Ella.

Deschid ochii brusc şi o văd smulgându-şi ochelarii negri.

— Vishnu a dispărut!

Are dreptate, bolovanul alb din mijlocul apei e gol. Mă uit la Şase şi la Crayton şi văd că amândoi sunt în alertă, gata să facă faţă pericolului. Ce e asta, o capcană?

— Acum o să vă pună la încercare, spune comandantul Sharma, întrerupându-mi gândurile. Dintre noi toţi, el e singurul care nu pare şocat de dispariţia lui Vishnu. De aceea v-am adus aici.

O vedem cu toţii în acelaşi timp. Pe creasta zidului zimţat care domină lacul ceva blochează lumina soarelui, iar pe apă se întinde o umbră lungă, de o formă neobişnuită. O siluetă merge încet pe muchie, până ce ajunge exact deasupra celei mai îndepărtate dintre cele patru cascade, cea din stânga.

— Comandante? întreb. Cine e *ăla?*

— Ăla e prima voastră încercare, răspunde el, ieşind pe malul acoperit de iarbă al lacului.

Îl urmăm cu toţii, fără să ne luăm ochii de la creatură.

O clipă mai târziu, aceasta plonjează cu graţie de pe stâncă. Observ că are picioare extrem de scurte şi trunchiul lat, circular. Cade încet, aproape plutind, ca şi

cum era capabilă să controleze gravitaţia. Când taie suprafaţa lacului, nu împroaşcă niciun strop. Nu stârneşte nici măcar un vălurel. Şase îşi ridică mâna şi strânge pandantivul mare, albastru, care-i atârnă de gât. Ella se retrage câţiva paşi, îndepărtându-se de lac.

— Ar putea fi o cursă, spune Crayton cu voce scăzută, dând glas temerilor mele. Pregătiţi-vă de luptă.

Şase lasă pandantivul din mâini şi îşi freacă palmele. Eu îmi las Cufărul jos şi încep să-i imit mişcările, dar mă simt ridicolă şi mă uit în jur, cât mai pe furiş cu putinţă, să văd dacă a observat cineva. E bine că sunt preocupaţi de altceva. Adevărul e că Şase ştie cum să lupte, s-a antrenat toată viaţa. Tot ce face, face cu un scop. Eu îmi frec pur şi simplu mâinile. Mi le las să alunece încet în jos, pe lângă corp.

— O să vă pună la încercare pe rând, spune comandantul.

Şase pufneşte nemulţumită.

— Nu faci tu regulile. Nu pentru noi, spune ea.

Se întoarce spre Crayton, care dă din cap.

— Comandante, nu pentru asta am venit aici, adaugă el. Am venit să găsim un prieten, nu să fim puşi la încercare prin luptă.

Sharma îl ignoră, se îndreaptă spre un petic de iarbă scurtă şi se aşază. Nu l-aş fi luat niciodată drept un tip care-şi poate încovriga picioarele în poziţia lotus.

— Trebuie s-o faceţi pe rând, câte unul, spune, cu seninătate.

Fiinţa – sau indiferent ce-o fi – care s-a scufundat în lac e încă sub apă. Sunt singura cu o Moştenire care-i permite s-o întâlnească acolo. Ştiu că eu trebuie să acţionez. Şi totuşi sunt surprinsă când mă aud rostind cuvintele:

— Mă duc eu prima.

Mă uit la Şase. Ea dă din cap, şi mă arunc în lac. Pe măsură ce înot, apa rece devine tot mai întunecată şi mai adâncă. Ţin ochii deschişi şi, la început, nu văd decât la câţiva centimetri înaintea mea. Dar ochii mi se obişnuiesc repede şi câmpul vizual mi se extinde până departe, în lac,

abilitatea mea de a vedea în întuneric fiindu-mi de folos. Las apa să-mi intre în plămâni, şi mă cuprinde un calm familiar. Încep să respir normal, lăsându-mi Moştenirea să preia controlul.

Ajung pe fundul mâlos şi mă rotesc, uitându-mă în toate direcţiile, în căutarea creaturii care a plonjat de pe stâncă. Ceva se mişcă deasupra şoldului meu drept, mă întorc şi văd o siluetă venind către mine. Poartă o coroană de aur pe părul negru ca noaptea. Sprâncenele sale sunt semicercuri perfecte, nasul e străpuns de un inel de aur. E chipul unui bărbat de o frumuseţe stranie. Nu-mi pot lua ochii de la el.

Stau perfect neclintită, aşteptând să văd ce vrea. Vine mai aproape. Când ajunge la mai puţin de doi metri şi-l pot vedea mai clar, îmi cade faţa. Ceea ce luasem drept un trunchi ciudat de rotunjit e, de fapt, corpul unei broaşte-ţestoase. Sunt fascinată, vreau să văd ce-o să facă în continuare. Atât de fascinată încât mă ia prin surprindere când fandează spre mine şi mă loveşte cu cele două braţe din dreapta.

Cad pe spate pe o traiectorie spiralată, propulsată de forţa loviturii cu o viteză care mă uimeşte. Dar nu rămân prea mult în mişcare. Picioarele mele găsesc repede fundul nămolos şi mă răsucesc cuprinsă de panică, încercând să-l descopăr în întuneric, fiind acum în gardă, cu toate simţurile în alertă. Ceva mă bate pe umăr şi mă-ntorc, dând cu ochii de silueta albastră a omului-broască-ţestoasă. La naiba, se mişcă repede. Îmi face cu ochiul, apoi îşi avântă ambele braţe stângi, dar de data asta sunt pregătită. Îmi ridic antebraţul şi genunchiul la timp ca să-l blochez. Pe urmă-mi pun talpa piciorului direct în pieptul lui, izbindu-l din toate puterile. Mă dau peste cap şi vin spre el din spate, îmi înfăşor braţele în jurul gâtului lui şi caut ceva, orice, pe care să-l folosesc drept armă. Văd un pietroi ieşind din mâlul din faţa noastră şi-mi pun în valoare puterile telekinezice ca să-l trimit către ţestoasa stranie, apelând la toată forţa mea ca să-l mişc prin apă. El vede pietroiul venind şi, când nu mai are decât câţiva

centimetri până să-l lovească, dispare pur şi simplu. Hocus-pocus. Piatra mă loveşte în schimb pe mine şi cad pe spate în mâl.

Zac acolo ameţită, aşteptând să reapară, dar nu mai vine. În cele din urmă, mă decid să plutesc către suprafaţă.

Primul lucru pe care-l văd când sparg oglinda apei e Şase, pe malul lacului, căutându-mă cu privirea.

— Ce s-a-ntâmplat? îmi strigă.

— A trecut testul, spune comandantul Sharma, dând aprobator din cap.

— Eşti OK? ţipă Ella. N-am putut să văd nimic prin ochelari.

— Sunt bine, strig, drept răspuns.

Şi chiar sunt.

— Cum adică, a trecut testul? întreabă Crayton, adresându-i-se comandantului pe un ton poruncitor. Asta a fost una dintre încercările lui?

Sharma se mulţumeşte să surâdă cu seninătate şi îl ignoră.

— OK, cine urmează?

Calc apa, privind degetul comandantului, care arată undeva, sus, deasupra capului meu. Mă răsucesc şi, pe creasta zidului zimţat, zăresc din nou o siluetă întunecată. De data asta e un bărbos uriaş, cu o secure în mână.

Şase intră în apă până la genunchi în timp ce eu ies, storcându-mi apa din părul lung, negru.

— Eu, spune ea, toată numai hotărâre oţelită şi încredere în sine.

Silueta se îndreaptă către a treia cascadă şi plonjează. De data asta loveşte lacul împroşcând apa cu putere. O văd unduind în timp ce el se apropie de Şase fără să iasă la suprafaţă. Pe urmă, vârful securii îi apare din lac, urmat de capul lui uriaş. Şase nu tresare şi nu-şi schimbă expresia feţei, nici atunci când uriaşul îşi face apariţia în întregime şi stă, cu cel puţin un metru şi un sfert mai înalt decât ea, în apa mică de lângă mal.

Uriaşul îşi avântă securea cu un mormăit şi un urlet. Şase sare, ferindu-i-se din cale, dar, înainte de a apuca el

s-o retragă, îi izbeşte cu piciorul coada de lemn, rupând-o în două.

— Bine lovit, Şase! strigă Ella.

Gigantul îşi repede pumnul spre ea, dar Şase îl evită cu uşurinţă, aplecându-se şi şerpuindu-şi corpul. Iar în clipa următoare, îi trage un şut în genunchi. Când uriaşul se îndoaie şi urlă de durere, Şase înhaţă capătul cozii rupte a securii care zboară pe lângă ea şi îl pocneşte în creştet. Creatura dispare după ce e lovită.

— Ce naiba a fost asta? întreabă Şase, rotindu-şi nebuneşte capul în toate părţile, pregătită pentru orice fel de reapariţie.

Comandantul Sharma îi adresează un zâmbet placid. Tipul ăsta chiar începe să mă-nfurie.

— A fost un alt test, pe care l-ai trecut. Mai e unul.

Până să apuce cineva să spună ceva, auzim un răget. Mă retrag clătinându-mă, îngrozită de creatura pe care-o văd ieşind din apă. E înaltă de peste trei metri şi are cap de leu şi trup de bărbat. În ambele părţi ale corpului îşi ţine îndoite câte cinci braţe musculoase. Îşi scutură coama de apă, iese pe ţărm şi se îndreaptă spre Ella, slobozind un al doilea răget.

— Oh, Doamne sfinte, spune ea, cu gura deschisă şi ochii mari.

— Nu, intervine Crayton, păşind în faţa ei. Nu eşti pregătită pentru aşa ceva – e prea mult.

Ella îi pune mâna pe braţ. Un zâmbet firav îi împarte faţa în două, şi pare să se transforme dintr-un copil speriat intr-un garde gata de luptă.

— E OK. Pot s-o fac.

Şase mi se alătură. Suntem amândouă gata să intervenim dacă Ella va avea nevoie de noi. Creatura înaintează spre ea. Ea îşi pune din nou ochelarii mei. Creatura atacă.

Îşi repede toate cele zece braţe spre Ella, dar ea se ghemuieşte şi îl evită pe fiecare în parte. E ca şi cum ar vedea fiecare lovitură înainte de a fi dată. Copacul din spatele ei sfârşeşte prin a le primi pe toate. În jurul ei

zboară bucăţi mari de lemn, lovind creatura peste faţă, ricoşându-i pe piept. Fără să fugă, dar şi fără să riposteze, Ella ocoleşte trunchiul, continuând să evite cei zece pumni. Copacul încasează loviturile.

Pe neaşteptate, Ella scoate un ţipăt:

— Oh, nu! Ce-am făcut?

Înainte de a-mi da seama ce vrea să spună, se aude un trosnet puternic şi trunchiul masiv se înclină înainte. Creatura e gata să fie zdrobită când dispare, aidoma celor de dinaintea ei. Copacul îşi continuă căderea către pământ şi o ramură mătură de pe faţa Ellei ochelarii, care sunt striviţi apoi sub o creangă groasă.

— Marina, îmi pare atât de rău! Ştiam că ochelarii se vor sparge, dar n-am putut face nimic ca să-mpiedic asta.

Crayton, Şase şi cu mine alergăm spre ea, care se uită îngrozită la bucăţile de ochelari care-i zac la picioare.

— Ella! Nu-ţi face probleme pentru ochelari. Te-ai descurcat şi creatura a dispărut. Eşti OK, şi asta-i tot ce contează. Sunt atât de mândră de tine, îi spun.

— Ella, a fost uimitor! exclamă Şase.

— Felicitări, spune comandantul, rămânând în continuare calm, în poziţia lui Buddha. Tocmai aţi înfrânt cele trei avataruri ale lui Vishnu. Aţi trecut cu bine testele lui. Primul a fost Kurma, jumătate om, jumătate broască-ţestoasă, care a învolburat oceanul din vechime, astfel încât ceilalţi zei paşnici şi-au putut recâştiga nemurirea. Bărbatul cu securea a fost Parashurama, primul războinic sacru. Ultimul a reprezentat una dintre cele mai puternice incarnări ale lui Vishnu, Narasimha, omul-leu. Acum aşteptăm sosirea lui Vishnu.

— Am terminat cu aşteptarea, spune Crayton, cu maxilarele încleştate şi cu pumnii strânşi pe lângă trup. Ar face bine să se-arate, şi încă repede.

— Calm, calm, calm, se auzi o voce de băiat, venind din iarba înaltă din spatele meu. Comandantul n-a făcut nimic altceva decât să-mi urmeze ordinele. Am fost prudent.

Vedem statuia lui Vishnu ieşind din iarbă şi venind spre noi, vie şi zâmbitoare.

— Aştept de mult să vă cunosc.

10

Stau pe un scaun metalic, într-o cuşcă de plexiglas plasată în partea din spate a unei camionete mici. Am mâinile încătuşate de scaun şi cătuşe masive la glezne. O bandă de piele îmi trece peste frunte, trăgându-mi capul spre spate şi fixându-l de peretele de plexiglas. Faţa îmi este îndreptată către lateralul vehiculului, dar îmi pot întoarce capul exact atât cât e necesar ca să-l pot vedea pe Nouă într-o cuşcă similară, la nici doi metri de mine. Înaintea mea stă un paznic, supraveghindu-ne pe amândoi. Ştiu că m-aş putea elibera într-o clipă, dar BK, încă ascuns în buzunarul meu, are dreptate. Trebuie să aflăm ce ştiu agresorii noştri şi cum ne-ar putea fi asta de folos. Şi Nouă trebuie să fie de acord cu asta, fiindcă îşi poate rupe legăturile cu şi mai multă uşurinţă decât mine, dar nici el nu face nimic. Cuştile noastre au o grămadă de lacăte şi nu putem vorbi prin plexiglasul gros decât datorită celor opt găuri minuscule din uşi. Motorul camionetei merge, dar nu ne-am clintit cu nici măcar un centimetru.

Agentul special Walker stă pe o banchetă metalică lungă, din partea din faţă a camionetei. Îşi ţine un picior pe Cufărul meu şi pe celălalt pe Cufărul lui Nouă. Are în poală, de-a curmezişul, un tun mogadorian. Bărbatul cu nas coroiat e aşezat lângă ea, cu un alt tun. Walker vorbeşte într-un celular, pe şoptite. Se uită din când în când la noi. Aproape că aud ce spune, prinzând cuvinte cum ar fi *prieten* şi *neajutorat.* Mi-aduc aminte că, în măruntaiele muntelui, Nouă a spus că poate auzi de la o distanţă de câţiva kilometri. Sper că prinde o mai mare parte a conversaţiei decât mine.

— Hei, John! strigă el.

Paznicul se îndreaptă spre cuşca lui şi îi ia capul în bătaia puştii.

— Tu! Ţine-ţi gura!

Nouă îl ignoră.

— Johnny! Când vrei s-o-ntindem de aici? Nu ştiu cum te simţi tu, dar eu m-am plictisit, mi-ar prii o schimbare de decor.

Îi place într-adevăr să enerveze oamenii. Iar eu încep sănţeleg în ce constă plăcerea.

Agentul special Walker îşi închide telefonul şi-şi strânge şaua nasului între degete. Seamănă cu un părinte sau profesor exasperat, oboseala anulându-i o parte din autoritate. Pe urmă respiră adânc şi-şi îndreaptă spatele, ca şi cum ar fi luat o hotărâre. Bate în geam, indicându-i şoferului că e momentul să ne punem în mişcare.

Se ridică şi se îndreaptă spre noi, ţinându-şi echilibrul cu tunul mogadorian deasupra capului. Se opreşte în faţa mea. În ochii ei e ceva care nu era acolo înainte. Ca şi cum i-ar părea rău că ne-a prins. Sau ca şi cum ar avea remuşcări pentru ceea ce urmează să facă. Sau şi una, şi alta.

— Cum ne-aţi găsit? întreb.

— Ştii cum, răspunde ea.

Încă mai am brăţara la încheietura mâinii. A fost tăcută în ultimele câteva minute, dar începe să zumzăie iarăşi imediat ce se aude vocea lui Walker.

— Hei, strigă Nouă, nu glumeam când am spus că m-am plictisit aici. Nu mai am chef s-o fac pe băiatul cumsecade. Depinde de voi, dar trebuie să ştiţi că nu v-a mai rămas mult timp până când o să mă hotărăsc să m-amuz. Ne puteţi spune chiar acum tot ce ştiţi, ori ies de-aici cu forţa şi vă fac să vorbiţi. Ghiciţi cine va fi cel care-o să-mi facă ziua un pic mai amuzantă?

Bărbatul cu nas coroiat se ridică încet de pe banchetă şi-şi îndreaptă tunul direct spre Nouă.

— Cine te crezi, puştiule? Poziţia în care te afli nu-ţi permite să ne-ameninţi.

— Indiferent ce-aveţi de gând, vă garantez că mi s-au întâmplat lucruri mult mai rele, zice Nouă.

— Ştim exact unde-ai fost înainte. Nu pricepi? Ştim.

Bărbatul pare plictisit de bravada lui Nouă.

— Agent Purdy, îi spune Walker. Lasă arma în jos. Acum.

El începe să încline ţeava, iar eu decid să mă amuz puţin. Cred că m-am molipsit de la Nouă. Îi smulg tunul din mână şi-l arunc în spatele camionetei. Se izbeşte de uşă înainte de a ateriza pe podea cu un zăngănit. Exact în clipa aceea luăm un viraj strâns şi agentul Purdy se împleticeşte în direcţia mea, lovindu-se cu umărul drept de cuşcă. Mă folosesc de telekinezie ca să-l ţintuiesc locului.

— Nemer…

— Nu ştii că trebuie să-ţi pui întotdeauna o centură de siguranţă, agent Pretty? râde Nouă. Siguranţa e pe primul loc! Uite, ia una de la mine. Nu trebuie decât să intri aici ca s-o capeţi.

— Oricare dintre voi se ţine de aşa ceva, ar face bine să înceteze, spune agentul Purdy.

Vrea să ne-nspăimânte, dar, din poziţia lui, e greu să pari ameninţător.

Mă aplec în faţă, rupându-mi cu uşurinţă banda de piele din jurul frunţii. Timpul de joacă s-a terminat.

— Agent Purdy, ştii unde e Sam Goode?

— Îl avem pe Sam, răspunde agentul Walker, întorcându-se spre mine.

Vorbeşte cu nepăsare, dar îşi ţine tunul îndreptat spre mine.

Pentru o clipă, sunt atât de impresionat de noua informaţie încât mi se goleşte mintea şi îl eliberez fără să vreau pe agentul Purdy. Tipul cade grămadă pe podea.

Îl au pe Sam? Setrákus Ra nu-l torturează, ca în viziunea mea, într-o cuşcă? E OK? Sunt pe punctul să-ntreb unde se află Sam, când observ luminile învârtejindu-se în ţeava armei agentului special Walker. În loc să fie verzi, sunt negre şi roşii.

Văzându-mi privirea alarmată, ea rânjeşte.

— Dacă eşti norocos, *John Smith,* sau oricum te-ar chema, o să-ţi arătăm o înregistrare video cu tehnicile pe care le folosim ca să-l interogăm pe Sam. Sau, dacă ai noroc *cu adevărat,* o să-ţi arătăm nişte filme cu micuţa ta

prietenă blondă. Cum o cheamă?

— Ooooooh, rahat, spune Nouă. Îi pot auzi rânjetul din voce, fiindcă ştie ce va urma. Acum ai nimerit-o.

Am nevoie de o secundă ca să-mi regăsesc vocea.

— Sarah, şoptesc. Ştiu că lucrează cu voi. Ce i-aţi spus ca să se-ntoarcă împotriva mea?

Agentul Purdy îşi înşfacă tunul şi se reaşază la locul lui.

— Glumeşti? Fata aia nu ne-ar spune nimic, şi, crede-mă, am întrebat-o *multe* lucruri, în *multe* moduri. N-are nimic de dezvăluit. E *îndrăgostită.*

Sunt din nou uluit. Eram atât de sigur că Sarah colaborează cu guvernul ca să mă scoată vinovat. Săptămâna trecută, când am văzut-o în Paradise, s-a purtat atât de straniu. Ne-am întâlnit în parc, apoi a-nceput să primească SMS-uri misterioase – la ora două dimineaţa. Câteva secunde mai târziu, am fost înconjuraţi de agenţi şi trântiţi la pământ. Nu mă pot gândi la nimic altceva care să explice asta. Trebuie să fi fost SMS-urile alea; probabil că erau de la poliţie. Cum altfel ar fi putut să ştie că eu şi Sam ne aflam acolo? La naiba. Acum habar n-am ce să mai cred. *Şi* ea încă mă mai iubeşte?

— Unde e? întreb.

— Departe, foarte departe, spune agentul special Walker.

Îşi bate joc de mine?

— Cui îi pasă, tipule? ne întrerupe strigătul lui Nouă. Vedere de ansamblu, Johnny, vedere de ansamblu! Ea nu e în tablou! Nici Sam!

Îl ignor. Acum, când ştiu că guvernul Statelor Unite îi are *şi* pe Sam, *şi* pe Sarah, sunt hotărât să-i găsesc pe amândoi. Mă gândesc la următoarea mea mutare, la întrebarea următoare, când îl simt pe Bernie Kosar târându-mi-se afară din buzunarul jeanşilor.

E aproape timpul să plecăm, spune el. O *să luăm femeia, ca să ne ducă la Sam şi la Sarah.*

— Nouă, zic eu. Eşti gata să ieşim de-aici?

— Doamne, da. Sunt gata de-o veşnicie. Chiar trebuie să fac pipi.

Agentul special Walker se uită de la mine la Nouă şi iar la mine.

Nu ştie încotro să-şi îndrepte tunul, aşa că-l roteşte dintr-o parte într-alta între noi. Agentul Purdy se ridică din nou în picioare şi face acelaşi lucru. Paznicul aflat în partea din spate a camionetei ne ia în bătaia puştii.

— Dacă se mişcă, trageţi în orice, cu excepţia organelor vitale! ordonă agentul Purdy, deplasându-se ca să stea umăr la umăr cu agentul special Walker.

Bernie Kosar sare din poala mea şi se târăşte în susul uşii de sticlă. Îşi fâlfâie aripile mici de gândac către mine şi-mi spune să număr până la cinci.

— Hei, Nouă? întreb.

— Sunt deja la trei, omule, zice el.

Walker ne cere, ţipând, să tăcem din gură. Brăţara mea vibrează, trimiţându-mi mii de înţepături de ac în încheietură, dar o ignor. Nouă rupe fără niciun efort tot ce-l imobilizează şi se ridică. Fac acelaşi lucru, deşi mie mi-e ceva mai greu. El trage un picior în peretele din faţă al cuştii de plexiglas, care sare cu uşurinţă în întregime din ramă. Când iese, paznicul trage în el. Nouă se mulţumeşte să ridice mâna zâmbind, şi opreşte toate gloanţele în aer. Când îşi lasă mâna în jos, cad pe podea, unul câte unul.

Apoi se uită la mine.

— Ai nevoie de puţin ajutor, amice?

Trage un şut în peretele cuştii mele, şi ies. Bernie Kosar mi se caţără din nou în buzunar.

Înainte ca paznicul să poată face ceva, mă folosesc de telekinezie ca să-l trimit spre plafon şi ca să-i răsucesc arma, transformând-o într-o bucată inutilă de metal. Agenţii Walker şi Purdy trag cu tunurile mogadoriene în noi, dar Nouă opreşte fluxurile lansate. Zâmbeşte şi le face celor doi agenţi cu degetul.

— Nu, nu, nu. Până acum ar fi trebuit s-aflaţi mai multe. Îmi aruncă o privire. Pregăteşte-te, Johnny, o să ne-nvârtim!

Camioneta zboară imediat de pe drum şi începe să se rostogolească. Fără niciun avertisment, Nouă mă apucă

vârtos de braţ, trăgându-mă după el până când reuşesc să mă ţin singur pe picioare. Alergăm în susul peretelui din stânga al camionetei, mişcându-ne ca un hamster într-o roată, aşa că rămânem în poziţie orizontală în timp ce maşina se rostogoleşte. Metalul scrâşneşte în jurul nostru, din toate părţile plouă cu scântei, iar paznicul şi agenţii sunt azvârliţi în toate direcţiile, ca nişte păpuşi de cârpă. Forţa izbiturilor face uşile din spate să se deschidă şi sărim afară imediat ce camioneta se opreşte. O serie de maşini de poliţie mergeau în urma noastră şi au frânat toate, în scârţâit de cauciucuri, cu sirenele urlând.

— Hei, John? spune Nouă, fără să se sinchisească de toate astea.

— Da? zic eu, scuturând din cap ca să-mi alung ameţeala după rotirea din camionetă.

Niciunul dintre noi nu-şi ia ochii de la mulţimea clipitoare a maşinilor de poliţie.

El o porneşte înapoi, spre camionetă, şi îi urmez exemplul.

— Trebuie să ne recuperăm Cuferele, tipule, şi s-o luăm cu noi pe agentul Walker, cum a spus Bernie Kosar.

— Categoric.

Mă bat cu mâna peste buzunar, asigurându-mă că BK e încă acolo.

— Aşa că de ce nu te-ai ocupa tu de asta în vreme ce rezolv eu aici?

Prin telekinezie, Nouă ridică de la pământ două maşini de poliţie, şi ofiţerii din interior se străduiesc să iasă.

Mă reped înapoi, în camioneta care arde acum mocnit în şanţ. Sar înăuntru ocolindu-i pe paznic şi pe agentul Purdy, care gem pe podea, şi găsesc Cuferele noastre. Walker stă rezemată de rămăşiţele băncii de metal, holbându-se năucită la sângele de pe propriile mâini. Părul roşu îi cade liber pe umeri şi are o zgârietură lungă în lateralul feţei. Tunul mogadorian e acum un morman de componente zdrobite, sub picioarele ei. Mă priveşte potrivindu-mi Cuferele sub braţ, şi eu mă las într-un genunchi în faţa ei.

— Tu vii cu noi.

Nu e o întrebare.

Ea deschide gura să vorbească şi un firicel de sânge i se prelinge în afară. Atunci văd o bucată de metal ieşindu-i din umăr. Las un Cufăr jos şi încerc s-o ridic, dar geme şi scuipă mai mult sânge. Îi dau drumul, temându-mă că, dacă o mişc din nou, o să moară din cauza hemoragiei înainte să aflu unde sunt Sam şi Sarah.

— Unde se află? întreb. Spune-mi acum! Poţi să mori în orice clipă, cucoană, şi eu încerc să salvez Pământul şi pe prietenii mei. Haide, spune-mi! Unde sunt Sam şi Sarah?

Capul agentului special Walker cade în direcţia mea şi ochii ei verzi se deschid larg, de parcă m-ar vedea pentru prima oară. Focurile de armă de afară se aud tot mai aproape.

— Eşti… eşti extraterestru, şopteşte ea, în cele din urmă.

Frustrat, lovesc cu pumnul în lateralul maşinii.

— Da, sunt! Dar am venit aici ca s-ajut, dac-o să mă laşi! Acum, înainte de a fi prea târziu, înainte de a-ţi da ultima suflare, spune-mi unde sunt. La Washington?

Ea începe să respire neregulat şi pare că nu mă poate nici vedea, nici auzi. O pierd. O pierd şi încă nu am aflat unde sunt Sarah şi Sam. Vocea îmi sună dintr-odată anemic.

— Spune-mi doar unde sunt. Te rog.

Ochii ni se întâlnesc şi cred că i-am atins o coardă sensibilă.

Gura agentului special Walker se deschide, gata să vorbească, şi are nevoie de două încercări ca să-şi regăsească vocea.

— În vest. În…

Şi vocea i se stinge, închide ochii. Mâinile însângerate i se încleştează, apoi se relaxează; tot trupul îşi pierde vlaga.

— Aşteaptă! Rezistă!

Îmi apuc Cufărul cu frenezie, încercând să-l deschid ca să iau piatra tămăduitoare. Singurul lucru la care mă pot gândi e că, dacă o vindec, o să-mi spună unde sunt cei doi.

Tocmai am pus mâna pe lacăt când câţiva poliţişti sar în capătul deschis al camionetei, cu armele în mâini.

— Pleacă de lângă ea! Mişcă! Sau tragem! Jos cu tine, la pământ! Cu mâinile la spate! Acum!

Îmi dau ordine răstite, dar nu pot să mă supun. Nu vreau să mă supun. Trebuie să găsesc piatra vindecătoare. Trebuie să aflu ce-are Walker de spus. Întind mâna spre Cufărul deschis şi-i aud pe poliţişti urlând:

— Mâinile sus. MÂINILE SUS. MÂINILE SUS!

Degetele îmi pătrund oricum în Cufăr.

Aud prima împuşcătură, urmată imediat de alte câteva zeci. În timp ce în jur îmi zboară ploaia de gloanţe, încheietura începe să mă furnice mai tare ca niciodată. Nu mă mai doare, iar brăţara începe să se lăţească, acoperindu-mi întregul braţ cu o teacă dintr-un material roşu înainte de a se răspândi şi de a se deschide ca o umbrelă. N-am idee ce se petrece şi adevărul e că nici nu-mi pasă. Nu sunt în stare să mă gândesc decât la piatra mea vindecătoare şi la trupul inert al lui Walker, aflat atât de aproape de mine şi totuşi atât de inutil. Şi mă trezesc deodată în spatele unui scut înalt de aproape doi metri, care mi se curbează deasupra capului şi sub tălpi. Gloanţele se lovesc de el.

O orchestră de focuri de arme se dezlănţuie şi de scutul meu ricoşează nenumărate gloanţe. După două minute, frecvenţa lor începe să scadă, ca atunci când floricelele de porumb din cuptorul cu microunde sunt aproape gata. După ce tirul încetează în sfârşit cu desăvârşire, materialul roşu se comprimă sub forma tecii de pe braţ, contractându-se apoi în brăţara care mă furnică în jurul încheieturii, totul din propria voinţă a acesteia. Mă uit în jos, uluit de eficienţa ei, de sincronizarea perfectă.

Walker continuă să zacă inconştientă la picioarele mele. Poliţiştii înarmaţi care trăgeau cu doar un moment în urmă din spatele camionetei au plecat, dar aud focuri de armă afară. Sunt sfâşiat între dorinţa de a găsi piatra vindecătoare ca s-o readuc pe Walker în simţiri şi imboldul de a ieşi să văd dacă Nouă n-are nevoie de ajutor. Vreau s-

o trezesc, s-o silesc să-mi spună unde sunt Sam şi Sarah, dar nu-l pot lăsa pe Nouă singur dacă are probleme. Decid că Walker o să reziste – e evident că nu poate pleca nicăieri, şi trebuie să sper că n-o să moară în braţele mele. Folosesc ocazia ca să-mi îndes câte un Cufăr sub fiecare braţ şi mă năpustesc afară. Imediat ce ies, văd poliţişti alergând în direcţia opusă. Nu ştiu ce-a făcut Nouă în timp ce eu stăteam înăuntru, cunoscându-mi brăţara ceva mai bine, dar toţi par îngroziţi.

— Ei, Nouă? strig. Ce le-ai făcut, de fapt?

El zâmbeşte.

— Am folosit telekinezia ca să-i ridic pe toţi la aproape zece metri în aer. Apoi le-am dat de ales: urcă mai mult sau fug. Aplaud decizia lor înţeleaptă, tu nu?

— Se pare că au ales ce trebuia, spun.

— Hei, credeam c-o luăm cu noi pe femeie, zice Nouă.

— E încă înăuntru – e inconştientă şi aveam de gând să folosesc piatra mea vindecătoare pentru ea, dar am vrut să mă asigur mai întâi că eşti OK.

— Tipule, ţi-ai făcut griji pentru *mine*? Eu *am înţeles* aşa. Avem nevoie de ea ca să ne spună unde să ne ducem! Tu eşti cel care nu vrea să meargă nicăieri dacă nu e către prietenii tăi. Ai uitat? Nouă ia o puşcă de asalt şi trage în aer. Du-te înăuntru şi ia-o! Eu o să fiu aici, distrându-mă cu jucăriile soldaţilor.

Poliţiştii continuă să se retragă mergând pe jos, unii chiar ascunzându-se în spatele copacilor de pe partea opusă a drumului. Nouă ţinteşte deasupra capetelor lor. Puşca se zguduie proptită în umărul lui şi gloanţele şuieră printre crengile înalte. Făcând cale-ntoarsă către maşină, îl aud râzând pe înfundate în vreme ce savurează spectacolul.

Îmi deschid Cufărul, scot piatra vindecătoare şi mă reped în camionetă, să văd cât de gravă e rana lui Walker.

Dar ea nu e acolo. Mă uit în jur, gândindu-mă că e posibil să se fi ridicat, mutându-se în alt colţ. Sunt complet derutat de ceea ce văd. Adică de ceea ce *nu* văd. Înăuntru nu mai e nimeni. Trupurile care se aflau acolo cu câteva

minute înainte au dispărut. Rahat.

Sunt furios pe mine însumi. Nu-mi vine să cred că am dat-o în bară în halul ăsta. Nu numai că tot nu ştim unde-i ţin pe Sam şi pe Sarah, dar e posibil şi ca Purdy şi Walker să fie încă acolo.

11

Numărul Opt stă pe iarbă. În spatele lui, lacul e calm, neclintit.

— Sunt cunoscut sub multe nume. Unii îmi spun Vishnu, în timp ce alţii mă numesc Paramatma sau Parameshwara. Sunt cunoscut şi sub forma celor zece avataruri ale mele, dintre care aţi întâlnit trei şi le-aţi înfruntat. Cu un considerabil succes, aş putea adăuga.

— Dacă sunt avatarurile tale, sunt o parte din fiinţa ta. Cu alte cuvinte, *tu* ai simţit nevoia să le declari război acestor trei fete care-ncercau s-ajungă la tine, spune furios Crayton. Se presupune că personifici un zeu paşnic, nu-i aşa?

— Ai de dat o mulţime de explicaţii, adaugă Marina.

Pe el nu-l impresionează furia noastră şi rămâne aşezat.

— Trebuia să fiu sigur că sunteţi cine pretindeţi. Şi să mă asigur că sunteţi pregătite să vă-ntâlniţi cu mine. Îmi cer scuze dacă v-am rănit sentimentele, sau pe ale oricui altcuiva. Toate aţi dat dovadă de curaj, dacă asta vă face să vă simţiţi mai bine.

M-am săturat de toată povestea asta. Sunt obosită şi flămândă. Ca să nu mai spun că, pentru a ajunge aici, am zburat peste o jumătate de lume şi m-am bătut cu o armată. Vreau răspunsuri. Mă ridic, şi mâinile-mi atârnă pe lângă trup cu pumnii încleştaţi.

— Îţi pun o întrebare şi, dacă nu-mi dai un răspuns direct, plecăm. Asta nu e o discuţie filosofică şi n-aveai niciun drept să ne pui la încercare. Eşti Numărul Opt sau nu?

El se uită la mine şi-şi ţuguie buzele. Culoarea pielii i se schimbă din albastru într-un arămiu-închis. Când scutură din cap, îi cade coroana şi părul lui negru capătă volum, devenind un ghemotoc de bucle ciufulite. Două braţe îi dispar şi, peste câteva secunde, pe iarba din faţa noastră stă un adolescent fără cămaşă. Comandantul Sharma icneşte.

E genul zvelt, dar viguros. Cu buzele lui pline şi cu sprâncenele negre, groase, e într-un fel excitant, trebuie s-o spun. La gât îi atârnă pandantivul albastru. De pe Lorien.

E unul dintre noi.

Ella se uită la Crayton, care expiră prelung. Deschide gura, vrând să spună ceva, dar băiatul vorbeşte primul.

— Cêpanul meu mi-a zis la început Joseph, dar am folosit numeroase nume. În zona asta, cei mai mulţi oameni mă ştiu drept Naveen.

Se opreşte şi se uită la mine, apoi îşi saltă cracul zdrenţuit al pantalonilor ca să dezvăluie simbolurile lorice ale lui Unu, Doi şi Trei, cicatrizate pe glezna lui.

— Dacă vreţi să mă priviţi numai ca pe un loric, atunci da, îmi puteţi spune Numărul Opt.

Furia clocotindă din mine pocneşte ca un balon şi dispare. Am găsit încă un membru din Garde. Tocmai am devenit mai puternici.

Crayton face un pas înainte şi întinde mâna.

— Te-am căutat, Opt. Am venit de departe. Eu sunt Crayton, cêpanul Ellei.

Opt se ridică şi strânge mâna lui Crayton. E înalt, cu toţi muşchii din partea de sus a corpului şi din zona abdomenului foarte bine conturaţi. E evident că s-a antrenat ani la rândul, supravieţuind singur în munţi.

Ella se ridică la rândul ei.

— Sunt Ella, spune. Sunt Numărul Zece.

— Stop! zice Opt. Se uită în ochii ei. Cum adică eşti Numărul Zece? Suntem numai nouă. Cine ţi-a spus că eşti Numărul Zece?

Ella se micşorează pe neaşteptate, devenind o fetiţă de şase ani.

Dacă poate ceva să-ţi provoace o criză de lipsă de încredere în sine, cred că nimic nu se compară cu o fostă statuie punându-ţi la îndoială identitatea. Crayton o înghionteşte pe Ella, care revine la silueta ei mai înaltă, de la vârsta de doisprezece ani.

Opt îi răspunde devenind cu un metru şi jumătate mai înalt şi dominând-o cu statura lui.

— Asta-i tot ce poţi, Zece?

Faţa Ellei capătă o expresie plină de hotărâre şi dă impresia că-ncearcă să mai crească, poate cu vreo zece ani, dar nu se-ntâmplă nimic. Peste câteva secunde, ridică din umeri.

— Cred că da.

Crayton se întoarce spre Opt.

— O să te pun la curent mai târziu, dar, după nava voastră, de pe Lorien a mai plecat încă una. Ella şi cu mine am fost pe nava aia. Ea nu era atunci decât un bebeluş.

— Am aflat totul sau există şi un Număr Treizeci şi Doi despre care ar trebui să ştiu? întreabă Opt, micşorându-se până la înălţimea lui normală.

Are vocea aspră, dar în acelaşi timp blândă. Remarc pentru prima oară că ochii lui au cea mai uimitoare nuanţă de verde-închis. După expresia Marinei, tocmai observase şi ea. Nu pot să nu zâmbesc când o văd îndesându-şi nervoasă părul după urechi.

— Ella e ultima, răspunde Crayton. Ea e Şase, iar ea e Marina, Numărul Şapte. Se pare că tu îţi poţi schimba forma. Ar trebui să mai ştiu şi altceva?

Drept răspuns, Opt se dilată, transformându-se într-o girafă cu două capete, de data asta dominându-ne cu o înălţime care-o depăşeşte pe a noastră cu vreo şase metri. Încerc să-mi reţin zâmbetul.

— Am într-adevăr această Moştenire, spune capul din stânga.

Capul din dreapta se apleacă spre apă şi ia o sorbitură înainte de a privi în sus, adăugând:

— Printre altele.

— Oh, da? Cum ar fi? întreabă Marina.

Opt îşi reia înfăţişarea de băiat şi alunecă pe suprafaţa lacului ca pe gheaţă. Când se întoarce spre noi, pe o traiectorie circulară, începe să alerge înainte de a se opri derapând şi trimite către Marina un val de apă.

Însă ea n-are de gând să se lase surclasată de nou-venit. Fără nici cea mai mică tresărire, ridică mâinile şi opreşte apa în aer, apoi o împinge înapoi, către Opt, prin telekinezie. La rândul său, el aruncă valul în sus, ca un gheizer. Ca să nu rămân în afara jocului lor, oricare ar fi, preiau controlul vântului şi-l folosesc ca să-mping gheizerul pe suprafaţa lacului, până când Opt e înconjurat din trei părţi de un perete de apă în mişcare.

— Ce altceva ai mai primit? îi strig, tonul vocii mele provocându-l să nu bată pasul pe loc.

Opt se face nevăzut din spatele peretelui de apă, unde l-am încolţit, şi reapare, o clipă mai târziu, pe stâncile zimţate care domină lacul. Dispare din nou şi-şi face apariţia la câţiva centimetri de nasul meu.

Apropierea lui neaşteptată e atât de iritantă încât îi reped din reflex un pumn în coaste. Mârâie şi se retrage cu un pas, împleticindu-se.

— Şase! Ce faci? strigă Marina.

— Scuze, spun eu. A fost un reflex.

— Am meritat-o, recunoaşte Opt, respingând intervenţia ei protectoare.

— Aşadar poţi să te teleportezi? întreabă Marina. E *foarte* tare.

Opt apare brusc alături de ea şi-şi pune cu nonşalanţă un braţ pe umerii ei.

— Sunt fanul teleportării.

Marina chicoteşte şi ridică din umeri, îndepărtându-i braţul. *Chicoteli? Îşi bate joc de mine?*

Opt zâmbeşte, dispare şi reapare pe umerii lui Crayton, unde îşi ţine echilibrul exagerându-şi rotirile braţelor şi nesiguranţa picioarelor.

— Uneori fac totuşi alegeri stupide în privinţa locului aterizării.

Opt e, dintr-odată, bufonul nostru.

Sunt de-a dreptul surprinsă de pofta lui de joacă, nefiind sigură dacă reprezintă o calitate sau o slăbiciune. Mă hotărăsc să iau în calcul partea bună a lucrurilor. Parcă văd iritarea şi deruta de pe feţele mogadorienilor cu câteva clipe înainte ca puştiul ăsta să-i transforme în cenuşă. Crayton se apleacă în faţă, şi, ca şi cum amândoi ar fi exersat totul înainte, Opt face o tumbă ca să ajungă pe pământ, apoi bate din palme, încântat de sine însuşi.

— Unde e cêpanul tău? întreabă Marina.

Faţa veselă a lui Opt capătă o expresie serioasă. Ştim cu toţii ce înseamnă. În minte îmi apare instantaneu o imagine a Katarinei, cu căluş şi înlănţuită de perete. Mă gândesc la John şi la cêpanul lui, Henri. Alung amintirile înainte de a mi se forma lacrimi în ochi.

— Cu cât timp în urmă? pune Crayton cu delicateţe întrebarea la care ne gândim cu toţii.

Opt se întoarce spre câmpul cu iarbă înaltă din spatele nostru. Mintea lui desparte iarba, până când apare o potecă îngustă, îşi înalţă capul spre soarele care apune.

— Ascultaţi, trebuie să plecăm de-aici. Lumina e pe sfârşite. O să vă povestesc pe drum totul despre Reynolds şi Lola.

Comandantul Sharma aleargă spre Opt şi-l prinde de încheietura mâinii.

— Şi eu? Ce pot face pentru tine? Te rog, spune-mi.

Tresar. Am fost atât de absorbită de sesiunea noastră de hai-să-ne-cunoaştem, iar el a fost atât de tăcut, încât i-am uitat cu desăvârşire rolul în toate astea.

— Comandante, spune Opt. Mi-ai fost un prieten loial şi vreau să vă mulţumesc, ţie şi soldaţilor tăi, pentru toată munca voastră grea. Vishnu ar fi fost încântat de devotamentul vostru. Dar mă tem că acum drumurile noastre se despart.

Expresia de pe chipul lui Sharma spune clar că se crezuse implicat în această poveste pe termen lung.

— Dar nu-nţeleg. Am făcut tot ce mi-ai cerut. Ţi-am adus prietenii. Oamenii mei au murit pentru tine.

Opt îl priveşte în ochi.

— N-am dorit niciodată să moară cineva pentru mine. De aceea am refuzat să părăsesc muntele şi să vin alături de voi pe străzi. Îmi pare rău pentru vieţile pierdute, mult mai rău decât îţi închipui. Crede-mă, ştiu ce simţi atunci când pierzi oameni. Dar acesta e punctul din care trebuie să pornim pe drumuri separate.

E ferm, însă îmi dau seama cât de greu îi e să facă asta.

— Dar…

Opt îl întrerupe.

— Rămas-bun, comandante.

Bărbatul se întoarce, cu disperare în privire. Bietul om. Dar e un soldat care ştie când să respecte un ordin, când să accepte lucrurile aşa cum sunt.

— Mă părăseşti.

— Nu, spune Opt. *Tu* mă părăseşti. Te îndrepţi către ceva mai măreţ şi mai bun. Un înţelept mi-a spus cândva că numai părăsind pe cineva bun poţi întâlni pe cineva mai bun. Vei rămâne în continuare alături de zeul tău Vishnu, dar nu-l vei cunoaşte decât după plecarea mea.

Scena e greu de privit. Comandantul Sharma deschide gura să spună ceva, dar o închide când Opt îi întoarce spatele şi pleacă pe potecă fără să se uite înapoi. La început mă gândesc că Opt a fost prea dur. Pe urmă îmi dau seama că e cea mai blândă modalitate de a face ceea ce trebuia făcut.

— Hei! Aşteaptă! strigă Crayton în urma lui. Poalele muntelui sunt în partea cealaltă. Trebuie s-ajungem la aeroport.

— Mai întâi trebuie să vă arăt tuturor ceva, strigă Opt. Şi s-ar putea să n-avem nevoie de aeroport.

— Unde te duci? Încă nu ştii nimic despre o serie de lucruri. Trebuie să ne-aşezăm şi să discutăm, să facem un plan, spune Crayton.

— Aş vrea să nu fi spart ochelarii ăia, zice Ella. Nu-l putem *urma* pur şi simplu, fără să ştim unde ne duce şi dacă e o idee bună. El îşi închipuie că ştie totul, dar e posibil să *nu* fie aşa.

Îl privim pe Crayton care se gândeşte la ce-ar trebui să

facem. Ştiu ce cred *eu* c-ar trebui să facem. Am găsit în sfârşit un alt membru din Garde şi acum trebuie să rămânem împreună. Dau din cap către silueta lui Opt, care se pierde repede în depărtare. Crayton se uită la mine, apoi dă din cap la rândul său. Ia Cufărul Marinei şi pleacă după Opt. Fără să spună nimic, Marina şi Ella se iau de mâini şi îl urmează. Intru şi eu în şir, în spatele lor. Îmi folosesc auzul fin ca să ascult zgomotele făcute de comandant când părăseşte locul în care l-am lăsat. Nu aud nimic. Mi-l amintesc stând acolo, neclintit şi tăcut, după plecarea noastră. Înţeleg că aşa trebuia procedat, dar îmi pare totuşi rău pentru bietul om. Abandonat, după ce a dat dovadă de atâta loialitate. Privesc spatele lui Opt, îl văd, rigid, chiar în faţa mea, şi îmi pare rău pentru ei amândoi.

Opt deschide drumul. Îl urmăm în susul unei pante şi ne pomenim într-o vale largă. Oriunde m-aş uita, văd piscurile cu vârfuri ninse ale munţilor Himalaya. Ceva mai aproape de noi sunt petice de pădure, despărţite de câmpuri cu flori galbene şi violete. E minunat. Ne lăsăm cu toţii pătrunşi de frumuseţea locului, când Crayton rupe tăcerea.

— Ei. Cine erau Reynolds şi Lola?

Opt îşi încetineşte paşii, ca să putem merge alături de el. Se apleacă să culeagă un mănunchi de flori violete, numai pentru a le strivi în mână.

— Reynolds a fost cêpanul meu. Râdea foarte mult. Râdea întotdeauna. Râdea când eram fugari şi când dormeam sub poduri sau când ne ascundeam în câte un hambar prin spărturile căruia pătrundea apa în timpul musonului. Opt se întoarce să ne privească pe rând. Îşi aduce cineva aminte de el?

Clătinăm din capete cu toţii, chiar şi Crayton. Dar eu n-aveam decât doi ani când am făcut călătoria.

Opt continuă.

— Era un loric extraordinar şi un prieten încă şi mai bun. Dar Lola… Lola a fost o femeie de care s-a îndrăgostit imediat ce am ajuns aici. Sunt opt ani de atunci. S-au cunoscut la piaţă şi din momentul ăla au fost nedespărţiţi. Reynolds o iubea atât de mult. Lola s-a mutat foarte

repede cu noi. Abia dacă mai ieşea din casa noastră. Opt dă cu piciorul într-o tufă de flori. Ar fi trebuit să ştiu că nu era de încredere după felul în care mă privea, şi fiindcă voia să ştie întotdeauna unde eram, ce făceam. N-am vrut s-o las să se apropie de Cufărul meu, indiferent în câte moduri s-a străduit s-o facă. Dar Reynolds se încredea atât de mult în ea, încât până la urmă i-a spus cine suntem. I-a spus *totul.*

— N-a fost o mişcare inteligentă, zic eu.

John i-a spus lui Sarah şi uite unde l-a dus asta. E prea riscant să le încredinţezi oamenilor secretul nostru. Iar dragostea nu face altceva decât să mărească riscurile.

— Nici măcar nu pot descrie cât de furios am fost. Când mi-am dat seama ce făcuse, mi-am pierdut controlul. Ne-am certat zile la rândul. Până atunci nu mai avuseserăm nicio neînţelegere. Încrederea mea în *el* era fără rezerve, şi nu mi-am pierdut-o brusc. Motivul era *Lola.* Şi atunci a început să ne tot preseze să mergem cu ea în munţi, să facem o excursie, să rămânem peste noapte. Spunea că ştie locul perfect. L-a convins pe Reynolds că asta o să-l ajute să se împace cu mine, că vom avea o *legătură* mai puternică. Ştiam că planul ei de a ne convinge pe mine şi pe Reynolds să ne sărutăm şi să ne-mpăcăm n-avea şanse de reuşită, dar am mers totuşi.

Opt se opreşte câteva clipe ca să ne-arate un pisc dinspre nord.

— Am urcat pe muntele ăla, de acolo. Eu mi-am luat Cufărul. La vremea aceea puteam să mă teleportez şi să folosesc telekinezia şi, plus, puterea mea era ieşită din comun – aveam nevoie să mă antrenez şi mi-am închipuit că muntele o să m-ajute să devin mai puternic, mai rapid. Dar, imediat ce am sosit, Lola a tot încercat să ne despartă. Făcea tot posibilul să-l convingă pe Reynolds să mă lase singur. În cele din urmă, a fost nevoită să apeleze la planul B.

Opt se întoarce cu spatele şi începe din nou să meargă. Aşteptăm până face câţiva paşi, ca să-şi adune gândurile.

— Şi care era planul B? întreabă cu blândeţe Marina, ca

să-l determine să continue.

Trebuie să ne spună toată povestea, dar nu e cazul să-l chinuim.

— În a treia noapte în munţi, ea a plecat după lemne de foc, lăsându-ne singuri pentru prima oară de la începutul excursiei. Am ştiut că se petrecea ceva care nu era în ordine. Din cauza golului din stomac. Lola s-a întors repede – cu o duzină de soldaţi mogadorieni. Reynolds era atât de îndrăgostit de ea, încât şi-a simţit inima zdrobită, înainte de a-şi aduce aminte să-i fie teamă. A ţipat la ea, implorând-o să-i spună de ce-i făcuse lui asta, de ce ne-o făcuse nouă, de ce mi-o făcuse mie. Pe urmă, unul dintre războinici a aruncat un sac cu monede de aur către ea. Mogadorienii îi promiseseră o groază de bani ca să le facă un *serviciu.* Opt rosteşte cuvântul cu un zâmbet sarcastic. Lola s-a repezit la el ca un câine la o delicatesă. Totul s-a petrecut cu o iuţeală înspăimântătoare. Ea s-a năpustit, un mogadorian a ridicat o sabie strălucitoare şi a înjunghiat-o în spate şi sacul cu monede a explodat la picioarele ei. Reynolds şi cu mine am rămas pur şi simplu locului, înlemniţi, şi am privit-o murind.

Rezist impulsului de a mă apropia de el, de a-i lua mâna, de a i-o strânge ca să-i arăt că înţeleg ce simte. Mă uit la spatele lui drept şi mândru, privesc hotărârea cu care-şi face paşii mari şi ştiu că acum are nevoie să fie lăsat în pace. Sau cel puţin asta-mi doresc eu când mă gândesc la moartea Katarinei.

Ultimul lui cuvânt, *murind,* atârnă în aer. În cele din urmă, Crayton îşi drege glasul şi spune:

— Nu e nevoie să aflăm restul acum. Te poţi opri dacă vrei.

— N-au putut să mă ucidă.

Vocea lui Opt devine mai puternică, de parcă încerca să-şi alunge amintirile neplăcute. Cunosc trucul, nu dă rezultate decât rareori.

— Chiar şi atunci când au reuşit o lovitură directă cu una dintre săbiile lor, de-a curmezişul gâtului sau în stomac, n-am murit. Dar au murit ei. Loviturile mortale

care mi-erau menite le-au primit în schimb ei. Nu m-au putut ucide datorită vrăjii, iar eu am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să-l protejez pe Reynolds. Dar în tot haosul am fost despărţiţi şi m-am teleportat prea târziu. Reynolds era… Se întrerupe o clipă. Unul dintre ei mi-a luat Cufărul. M-am străduit să-l opresc. Am înşfăcat o sabie de-a lor şi am încercat să i-o înfig în stomac, dar am ratat numai cu *atât.* Însă sunt sigur că i-am retezat mâna. Oricum, a scăpat. Imediat după ce-a fugit în pădure, am văzut o mică navă argintie înălţându-se printre copaci. I-am ucis pe ceilalţi.

Vocea îi e atât de glacială, atât de indiferentă. Mă cutremur.

— Şi eu mi-am pierdut cêpanul, spune Marina după o clipă, cu voce scăzută.

— Şi eu, adaug, şi mă uit la Ella, care s-a tras mai aproape de Crayton.

Sperăm că nu-l vom pierde pe ultimul cêpan pe care-l cunoaşte fiecare dintre noi.

Cerul se întunecă tot mai repede. Marina se oferă să meargă în frunte, ca să ne poată conduce, cu ajutorul Moştenirii care-i permite să vadă noaptea. Zâmbesc când îl ia pe Opt de mână, încântată că cineva încerca să-i ofere alinare.

— Am petrecut atât de mult timp în munţii ăştia, spune el.

— Singur? întreabă Ella.

— O vreme am fost singur. Nu ştiam unde să mă duc. Apoi, într-o bună zi, am dat peste un moşneag. Stătea sub un copac, cu ochii închişi, rugându-se. Moştenirea care-mi permite să iau alte înfăţişări îmi apăruse de câteva luni, aşa că m-am apropiat de el sub forma unui iepuraş negru. M-a simţit imediat. A râs chiar înainte de a deschide ochii. Faţa lui avea ceva care mi-a inspirat încredere. Cred că mi-a amintit de Reynolds, din vremea în care încă nu apăruse Lola în viaţa noastră. Aşa că am sărit în tufişuri şi m-am teleportat dincolo de un şir de copaci din partea opusă. Când m-am apropiat din nou, sub înfăţişarea mea

obişnuită, mi-a oferit nişte lăptuci. Era evident că mă cunoştea, că avea să mă cunoască întotdeauna, indiferent cum aş fi arătat.

— Ajungem la un alt lac, spune Marina, întrerupându-l pe Opt.

Acum, când nu mai vorbeşte nimeni, sesizez clipocitul apei şi, dincolo de el, o cascadă abia auzită.

— Da, suntem aproape, confirmă Opt. O să mâncăm şi-o să dormim în curând.

— Şi apoi ce s-a-ntâmplat? Cu bătrânul? întreabă Crayton.

— Se numea Devdan şi era un om extrem de instruit, dedicat vieţii spirituale. El mi-a vorbit despre hinduism şi despre Vishnu. M-am agăţat de poveştile lui. În mintea mea, reprezentau modul în care încercăm noi să salvăm Lorienul. M-a învăţat formele vechi ale artelor marţiale indiene, precum kalarippayattu, silambam şi gatka. Mi-am perfecţionat Moştenirile, puterile, ca să văd cât de departe puteam extinde ceea ce învăţam de la el.

Într-o zi, m-am dus să-l întâlnesc la locul obişnuit, însă nu era acolo. M-am întors în ziua următoare. Dar el n-a mai revenit niciodată şi am rămas din nou singur. Peste multe alte luni, am dat din întâmplare peste comandantul Sharma şi armata lui, în timpul instrucţiei. Opt ezită înainte de a continua. Din nefericire – sau din fericire, încă nu sunt sigur –, tocmai aveam înfăţişarea lui Vishnu şi ei au jurat să mă apere de toate relele. Ştiam că asta se datora faptului că aveam un chip pe care-l venerau şi am detestat faptul că profitam de credinţa lor, dar nu m-am putut abţine. Cred că nu-mi mai plăcea deloc să fiu singur.

Marina ne conduce în jurul lacului. Opt îi spune să se-ndrepte spre cascada pe care-o auzim în depărtare.

— Mogii s-au mai întors vreodată? întreabă Crayton.

— Da, se tot întorc în micile lor nave argintii, zumzăind în jurul muntelui, ca să vadă dacă încă mai sunt aici. Dar mă transform pur şi simplu într-o muscă sau într-o furnică, şi ei îşi văd de drum.

— Asta se potriveşte cu rapoartele despre OZN-urile

văzute în regiune, zice Crayton.

— Da, ei sunt, încuviinţează Opt. Cu fiecare vizită, devin tot mai neglijenţi în privinţa detectării. De vreo câteva zile n-am mai văzut nicio navă, dar în ultimele şase sau opt luni au venit mult mai des. Judecând după asta, conflictul se intensifică.

— Aşa e, confirm eu. Ne-am găsit unii pe alţii, ne-am unit forţele. Marina, Ella şi cu mine tocmai ne-am întâlnit în Spania, acum câteva zile. Numărul Patru ne aşteaptă în America. Şi acum te-am găsit pe tine. Nu mai lipsesc decât Cinci şi Nouă.

Opt păstrează o clipă tăcerea.

— Vreau să vă mulţumesc fiindcă aţi bătut atâta drum ca să mă găsiţi. A trecut multă vreme de când nu mai am pe nimeni cu care să stau de vorbă. Despre adevărata mea viaţă.

Am ajuns deja la vreo doi metri de cascadă.

— Şi acum?

Trebuie să strig ca să mă fac auzită, ca să acopăr zgomotul apei.

— Ne căţărăm! îmi strigă Opt drept răspuns, arătându-ne peretele abrupt de piatră din faţa noastră.

Pun mâna pe suprafaţa netedă a unei pietre şi pipăi locul din jur cu piciorul, căutând ceva pe care să mi-l sprijin. Talpa îmi alunecă imediat şi, când sunt pe cale să-ncerc din nou, aud vocea lui Opt venind de departe, de sus. E deja în vârf şi strigă ceva în jos, către noi. Teleportarea e chiar mai utilă decât credeam. Ar putea fi chiar mai utilă decât invizibilitatea. Mă-ntreb dacă le-am putea combina cumva.

— Foloseşte telekinezia ca să pluteşti în sus, îmi spune Marina. Ia-o pe Ella. Eu îl iau pe Crayton.

Îi urmez sfatul şi plutim spre culme. E chiar mai uşor decât mi-am imaginat. În vârf e tabăra lui Opt. Stăm în curând în jurul unui foc, pregătind o tocană de legume într-o oală mare. Copacii formează o boltă deasă deasupra capetelor noastre şi, cu apa de dedesubt, ascunzătoarea e perfectă. Coliba de lut înălţată de Opt e cumva, deopotrivă,

deprimantă şi ideală. Pereţii sunt inegali şi uşa e un oval şui, dar locul e cald şi uscat şi miroase a flori proaspete. Înăuntru se află un hamac improvizat şi o masă mică, iar pe pereţi atârnă trei covoraşe viu colorate.

— Ai un locşor frumos aici, spun, întorcându-mă lângă foc. Eu sunt tot pe drumuri de atâta vreme încât am uitat cum e să ai o casă. Chiar şi numai o colibă.

— Locul ăsta are ceva anume. O parte din mine se va afla întotdeauna aici. O să-i duc cu adevărat dorul, spune, uitându-se cu drag în jur.

— Asta vrea să-nsemne că vii cu noi? întreabă Marina.

— Bineînţeles că vin. A sosit timpul să fim împreună, să colaborăm. Acum, când Setrákus Ra e aici, trebuie să vin cu voi.

— E aici? întreabă Crayton, dintr-odată neliniştit.

Opt ia prima înghiţitură de tocană.

— A sosit acum câteva zile. Mă vizitează în vise.

12

Din vestul Virginiei, am sărit într-un tren de marfă. Încerc să adorm, dar prin minte mi se învârtejesc prea multe gânduri. Îmi mijesc ochii, până când mi se obişnuiesc cu lumina soarelui dimineţii care pătrunde prin uşa din şipci. Constat cu uşurare că ne îndreptăm în continuare spre vest. Asta-i tot ce-a spus agentul special Walker înainte să dispară: vest. Aşa că într-acolo mergem, încerc să nu mă gândesc că mi-ar fi putut da intenţionat indicaţii greşite, concentrându-mă în schimb asupra gândului că femeia era pe moarte şi că nu mai avea nimic de pierdut, aşa că n-avea de ce să mă mintă.

Mă rostogolesc pe spate. Plafonul vagonului e murdar, plin de pete de o multitudine de culori. Îmi aleg una de un albastru-închis, aflată chiar deasupra capului meu, şi o fixez cu privirea atât de mult încât în cele din urmă mă fură somnul. Visez, ceea ce mi se întâmplă des. Dar visul

ăsta e diferit, mai degrabă coşmar decât viziune.

Sunt în vestul Virginiei, din nou în celula închisorii. Numai că de data asta e pustie şi puternic luminată de sus. Cuşca sferică în care se afla Sam e acum goală. Singurul indiciu al faptului că s-a aflat vreodată acolo e pata de sânge încă proaspătă de pe podea. Mă duc în mijlocul celulei, mă uit înnebunit în jur şi-ncerc să-i strig numele, dar, imediat ce deschid gura, lumina puternică de deasupra e suptă de gâtul meu, tăindu-mi răsuflarea, sufocându-mă. Cad, sprijinindu-mă pe palme şi pe genunchi, în încercarea de a găsi un strop de aer.

Încă gâfâind, mă uit în sus. Acum mă aflu într-o arenă imensă, cu mii de mogadorieni cuprinşi de frenezie în tribune. Scandează şi aruncă în mine cu diverse lucruri, în timp ce se luptă între ei. Podeaua e o lespede de stâncă, de un negru strălucitor. Mă ridic din patru labe clătinându-mă. Când fac un pas în faţă, terenul din spatele meu se surpă, nelăsând în urmă nimic altceva decât un abis întunecat. Deasupra mea e o gaură imensă şi prin ea văd un pâlc de nori care traversează cerul albastru. Am nevoie de o clipă ca să-mi dau seama unde mă aflu – în interiorul piscului unui munte.

— Patru! se aude vocea lui Nouă.

Nu sunt singur. Mă uit în jur şi-ncerc să strig şi eu ca să-i răspund, dar am gâtul încă înfundat. Din gură îmi scapă un fascicul de lumină. Mă răsucesc instinctiv şi-ncerc să direcţionez lumina până ce cade în sfârşit pe Nouă. E în partea opusă a arenei, dar ceva mă împiedică să-l văd. E Sam. Atârnă între noi, cu mâinile încătuşate. Agenţii special Purdy şi Walker se află sub el, cu tunurile îndreptate spre pieptul lui. Nu ezit. Alerg în ajutorul celui mai bun prieten al meu, cu stânca surpându-mi-se în urmă la fiecare pas. Strigătele mulţimii sunt tot mai puternice, până când devin asurzitoare.

Când aproape am ajuns, stânca neagră pe care stau agenţii se prăvăleşte şi ei cad odată cu ea.

— Ajutor! Ajutaţi-mă, vă rog, ajutaţi-mă! urlă Sam, cu trupul răsucindu-i-se, încercând să scape de cătuşe.

Încerc să folosesc telekinezia ca să-l eliberez, dar nu funcţionează. Încerc să-mi folosesc Lumenul, dar palmele îmi rămân întunecate. Moştenirile mele mă trădează.

— Adu-i pe ceilalţi, John, îmi spune Sam. Adu-i pe toţi.

Vocea îi sună straniu, de parcă n-ar fi a lui. E aproape ca şi cum ceva – sau cineva – demonic ar vorbi prin intermediul lui.

Băiatul bronzat şi zvelt pe care l-am zărit în ultima viziune e deodată alături de mine. E din nou transparent, ca o statuie. Când văd că poartă un pandantiv loric la gât, întind mâinile spre el. Însă băiatul clatină din cap şi-şi duce un deget la buze. Sare pe Sam şi se caţără pe picioarele şi pe trupul lui până când ajunge cu mâinile la lanţuri. Îl văd încordându-se, încercând să spargă cătuşele, şi-i văd surprinderea de pe chip când îşi dă seama că n-are puterea s-o facă.

În ultima mea viziune, m-a întrebat ce număr sunt, şi mă simt îmboldit să vorbesc cu el. Tuşesc, îmi curăţ gâtul şi ştiu că mi-am recăpătat în sfârşit vocea.

— Sunt Numărul Patru! strig, exact când în arenă se lasă liniştea.

— Te-ai hotărât? întreabă Sam.

Continuă să se zbată şi să se răsucească în cătuşe, cu celălalt băiat încă încercând să-i rupă lanţurile de deasupra. Se uită drept la mine şi văd că are ochii de un maroniu-închis. Nu e el, îmi spun.

Trupul începe brusc să-i tremure cu atâta violenţă încât celălalt băiat nu mai reuşeşte să se ţină şi nu pot decât să-l privesc căzând şi dispărând în acelaşi hău care i-a înghiţit pe agenţi. Pe Sam îl înconjoară apoi o strălucire violetă şi lanţurile se rup din propria lor voinţă. În loc să cadă ca băiatul şi ca agenţii, pluteşte, suspendat în aer. Un reflector se aprinde cu un pocnet şi văd, nevenindu-mi să-mi cred ochilor, cum creşte şi cum se transformă prietenul meu în Setrákus Ra. Cele trei pandantive lorice purtate de mogadorian strălucesc cu putere, ca şi cicatricea vineţie care-i înconjoară gâtul.

— Îl vrei pe om înapoi? zbiară el.

— O să-l iau înapoi, îi strig, furios.

Sunt ţintuit locului, fără nimic altceva decât abisul în jurul meu, n-am pe ce pune piciorul ca s-ajung mai aproape.

Setrákus Ra coboară plutind lin. Aterizează pe stânci, care nu dau niciun semn c-ar urma să cedeze, aşa cum au făcut-o sub noi, ceilalţi.

— Te predai? Perfect. O să-ţi accept chiar acum pandantivul.

Mă uit în jos, şi pandantivul meu a dispărut deja. Ridic din nou privirea şi-l văd atârnând în pumnul uriaş al mogadorianului. El îşi întredeschide buzele într-un rânjet care-i dezvăluie dinţii ascuţiţi şi strâmbi.

— Nu! Nu mă predau!

În clipa în care o spun, simt brusc o greutate în jurul gâtului. Pandantivul e din nou acolo.

Celălalt băiat sare din abisul în care-a căzut, aterizând lângă Setrákus Ra, cu capul sus.

— N-o să mă predau ţie niciodată! Eliberează-l pe Devdan şi luptă-te cu mine!

— Timpul e pe terminate, spune Setrákus Ra, şi acum îmi dau seama că ni se adresează amândurora – că a făcut-o întotdeauna.

A-ncercat să ne facă pe amândoi să ne predăm. Crede că ne poate convinge să ne sacrificăm, crezând că asta le va permite celorlalţi să rămână în viaţă? Nu pot decât să sper că niciunul dintre ceilalţi nu se va lăsa înşelat de trucurile lui.

Pata albastră de pe plafonul vagonului e dintr-odată tot ceea ce văd şi mă salt brusc în capul oaselor, încercând să scap de visul care mi-a lăsat mintea confuză. Îmi ating brăţara din jurul încheieturii. Înainte de a aluneca în viziunea sau în coşmarul meu, am descoperit că, dacă mă concentrez asupra abilităţilor ei, pot să mi-o scot. Dar, în clipa în care mi-a părăsit încheietura, am avut senzaţia că fără ea nu sunt în siguranţă şi m-am grăbit să mi-o pun la loc. O ating din nou şi mă întreb dacă e bine sau rău să mă bazez pe brăţară. Ceva mic mă loveşte brusc în spate şi sar

în sus şi mă răsucesc.

E clar că am nervii întinşi la maximum din cauza visului. Nu e decât Bernie Kosar, de data asta în chip de copoi, incarnare pe care o prefer.

— Alt coşmar?

Nouă cască într-un colţ. Stă pe Cufărul lui, trasând absent simboluri pe perete cu un cui, fiind însăşi imaginea omului care *nu* are nervii încordaţi. Tălpile picioarelor lui goale sunt negre.

— Devin cu adevărat stranii, spun, sperând că nu par atât de zguduit precum mă simt. Ultimul lucru de care am nevoie e să mă considere Nouă un puştan speriat de nişte vise urâte. Şi cred că le au şi alţii în acelaşi timp.

Nouă îşi apropie cuiul de ochi, ca să-l studieze îndeaproape. Îşi lăsă capul pe-o parte, ca şi cum ar fi vorba de un specimen rar, nu de cel mai banal obiect din lume. Cu limba scoasă în colţul gurii, arată ca şi cum şi-ar concentra întreaga energie asupra acelui unic cui. Cu un zâmbet, îl îndoaie între degete, rupându-l în două bucăţi perfect egale. Se întoarce să se uite la mine.

— Şi ce înseamnă asta? Crezi că au cu toţii viziuni de un anume fel? Sau nopţi la fel de palpitante ca ale tale?

Ridic din umeri.

— Nu ştiu. Văd întruna un băiat subţire, cu păr negru, buclat. Are un pandantiv de-al nostru, de aceea presupun că e unul dintre noi. Suntem conştienţi unul de prezenţa celuilalt, dar visul pare croit într-un fel pentru el şi în altul pentru mine. Îmi apari şi *tu* în viziuni.

Nouă se încruntă, îşi deschide Cufărul şi caută în interior. Sper c-o să scoată ceva care să mă ajute să-mi descifrez viziunile, care să-mi poată spune la ce ar trebui să le folosesc, dacă e cazul să le folosesc în vreun fel.

— Mi-ar plăcea să intru în legătură cu ceilalţi folosind piatra roşie, dar cred că guvernul îi interceptează cumva transmisiile. Ceea ce e o porcărie.

Se lasă pe spate, părând frustrat.

Traversez vagonul gol către el. Are în mână un cub galben pe care nu l-am mai văzut până acum.

— Ce crezi că-nseamnă dacă guvernul interceptează transmisiile pietrei tale? Ce crezi că s-a-ntâmplat? Adică, trebuie să fie mâna mogilor, dar cum crezi că au convins guvernul să colaboreze cu ei?

Nouă mă priveşte nevenindu-i să creadă.

— Vorbeşti serios? Cui îi pasă de ce colaborează sau ce le-au spus mogii ca să treacă de partea lor? Important e că *sunt* mână-n mână. Guvernul Statelor Unite şi mogadorienii au făcut echipă! Pentru ei e oficial: noi suntem băieţii răi!

— Dar mogii vor distruge Pământul – sau mai rău – odată ce scapă de noi. Guvernul nu ştie asta? Nu e evident că noi suntem băieţii *buni*?

— S-ar părea că nu. Cine ştie cum s-o fi întâmplat? Poate se folosesc pur şi simplu unii de alţii, fiecare parte încercând s-o înşele pe cealaltă. Oricum ar fi, guvernanţii trebuie să-i fi subestimat pe mogi. Fiindcă altminteri ar fi intrat frica-n ei, până-n adâncul minţilor lor bizare.

Nouă îşi bagă cubul în gură. Pe faţă îi apare o expresie satisfăcută.

— Ce e ăsta? îl întreb.

— Mijloc de subzistenţă, răspunde el, cu vocea deformată. E un substitut de hrană. Îl sugi şi te satură pentru scurtă vreme. Îmi aruncă o privire. S-ar putea să ai şi tu unul.

Îmi deschid Cufărul şi caut un cub galben. Mâinile îmi trec peste tableta albă pe care-am găsit-o în puţ, în biroul ascuns al lui Malcolm Goode, şi îmi acord o secundă ca să-i apăs butoanele. E tot moartă. O dau deoparte. Nu găsesc niciun cub galben, dar e unul albastru. Îl scot să-l vadă şi Nouă.

— Crezi că ăsta face acelaşi lucru?

El ridică din umeri.

— Habar n-am. N-o să ştii până nu-ncerci. Dă-i drumul.

Ezit câteva secunde, apoi îl pun pe limbă şi gura mi se umple imediat cu apă rece ca gheaţa. Nu reuşesc să beau decât foarte puţină înainte ca o parte s-o ia pe unde nu trebuie, făcându-mă să tuşesc şi să scuip piatra pe podea.

Nouă îşi scoate piatra galbenă în palmă şi mi-o întinde, dar îl refuz.

— Trebuie să mănânci la un moment dat, spune el.

Bernie Kosar se apropie de Nouă şi deschide gura.

— Sigur, BK, zice el, îndatoritor, punând cubul galben pe limba câinelui.

— Măcar ne îndreptăm spre vest, unde se află Sam şi Sarah. M-am săturat să tot fug şi să m-ascund, şi iar să fug şi să m-ascund. Începem cu ceea ce e mai important, mergem să-i găsim.

— Da, ei bine, vorbeşte numai în numele tău. Eu am fost închis şi torturat anul trecut, omule. Să fiu în mişcare, să decid eu însumi unde mă aflu şi când plec într-un anumit loc e ceva la care n-am de gând să renunţ prea curând. Relaxează-te, Johnny. Am o idee, iar tu trebuie să-ţi aminteşti care-i planul. Nu trebuie să pierdem timpul căutându-i pe oamenii cu care eşti prieten. Luăm legătura cu ceilalţi, ne întâlnim şi, când suntem pregătiţi, îl înfruntăm pe Setrákus Ra. În ordinea asta.

Mă întorc şi găuresc peretele vagonului cu o lovitură de pumn, impactul făcând roţile de pe o parte să piardă pentru o clipă contactul cu şina de dedesubt. Sunt furios şi am senzaţia că mă-ndrept spre pierderea autocontrolului pe o traiectorie spiralată.

— Şi cum o să te-ntâlnim cu ceilalţi când singurul nostru mijloc de comunicare ar putea fi monitorizat? Eu zic să ne-ndreptăm spre California, sau spre orice bază a guvernului din vest, şi să le cerem să ne-o dea pe Sarah ca să n-aruncăm totul în aer! Sau îi ameninţăm că anunţăm presa despre înţelegerea încheiată de guvern cu o şleahtă de extratereştri ticăloşi. O să vedem cum evoluează lucrurile.

Nouă râde, clătinând din cap.

— Ăă, nu. Asta n-o să se-ntâmple.

— Ei, rahat, atunci nu ştiu ce să sugerez. Ce-ar fi să ne-ntoarcem în Paradise, să vedem dacă Sarah nu e cumva acolo? Dacă este în siguranţă, promit că renunţ la planul meu. Acum ar trebui să fim aproape de Ohio, nu?

Nouă se apropie de gaura făcută de mine în perete şi se

uită afară. Când vorbeşte, vocea îi e calmă.

— Pentru mine arată peste tot la fel, omule. Ştii, pe Pământ *nimic* nu e ca pe Lorien. Sigur, e destul de frumuşel pe alocuri, dar Lorien era o planetă frumoasă în întregime. Era cea mai frumoasă planetă din toate galaxiile. Ştii cum arăta în viziunile tale, nu?

Sunt surprins c-a devenit dintr-odată atât de pasionat. Când vorbeşte despre Lorien, expresia feţei lui e mai frumoasă şi mai destinsă decât i-am mai văzut-o vreodată. Văd pentru prima oară un puşti chinuit de dorul de casă. Dar e trecătoare. Îşi readuce repede pe chip obişnuita mască de sarcasm şi de refuz.

— *Nu* mergem în Ohio să vedem dacă un alt *om* stă confortabil şi în siguranţă. Asta nu e casa noastră, Patru. Oamenii nu sunt fraţii şi surorile noastre. Tot ce facem aici, pe Pământ, e pentru *adevărata* noastră casă, pentru *adevăraţii* noştri fraţi şi pentru *adevăratele* noastre surori, pentru Străbunii care şi-au sacrificat vieţile ca să ne-mbarce pe nava aia.

Nouă se retrage cu un pas, se roteşte şi pumnul lui dă o altă gaură în peretele vagonului, chiar lângă a mea. Spre deosebire de mine, a lovit atât de tare şi de repede încât roţile de sub noi nu s-au clintit. Îşi scoate capul prin gaură şi respiră adânc, cu părul negru plutindu-i şi fâlfâindu-i în vânt, apoi şi-l trage înăuntru. Îşi încleştează pumnii şi se întoarce spre mine.

— Dacă nu porţi Lorienul în inimă, ar trebui s-o spui chiar acum. Nu vreau s-alerg încoace şi încolo în compania unui trădător. *Singurul* nostru ţel este să facem tot posibilul pentru a fi în deplinătatea forţelor, ca să-l putea înfrânge pe Setrákus Ra, cu tot cu armata lui. Asta e. Ai priceput?

Mă hotărăsc să păstrez tăcerea. Sentimentele mele pentru Sam şi Sarah nu-şi vor pierde niciodată intensitatea. O ştiu. Dar Nouă are dreptate când spune ce se află pe primul loc. Nu-i suntem nimănui de niciun folos dacă nu ne amplificăm puterile, iar asta nu se va întâmpla decât dacă-i putem găsi pe ceilalţi. Trebuie să mă

concentrez asupra Lorienului. Când îl vom înfrânge pe Setrákus Ra, Sam şi Sarah – alături de toţi ceilalţi oameni de pe Pământ – vor fi OK. Dau aprobator din cap.

Nouă se aşază şi închide ochii, strângându-şi genunchii în mâini atât de tare încât i se albesc încheieturile.

— Tocmai am trecut pe lângă un indiciu pe care l-am recunoscut. Suntem la vreo trei sute de kilometri distanţă de adăpostul sigur amenajat de cêpanul meu. Putem să mergem acolo, să comandăm o pizza, poate să ne uităm şi puţin la televizor. Poţi să te aşezi şi să-ţi depeni gândurile triste despre sărmana şi pierduta ta Sarah. Eu o să ies, o să găsesc o puicuţă focoasă cu care să-mi petrec o oră sau cam aşa ceva, după care o să descoperim cum putem comunica într-un fel sau altul cu ceilalţi.

BK lasă cubul galben să-i cadă din gură şi se uită în sus, la mine. Nici măcar nu e nevoie să ceară. Îi pun pe limbă cubul meu albastru, iar el închide botul şi suspină fericit.

Mă uit la Nouă. E atât de sigur de sine, atât de încrezător în propriile forţe.

— Şi cum o să facem asta? Macrocosmurile sunt monitorizate! N-avem niciun alt mijloc de comunicare cu ei!

— Ba da, totul e perfect, mă contrazice Nouă, entuziasmându-se. Aşteaptă pân-o să vezi ascunzătoarea mea, Patru. E de-a dreptul extraordinară. Indiferent ce ne-am dori, o să avem. Indiferent ce-am avea nevoie, o să primim. O să ne odihnim şi-o să ne antrenăm, o să fim în cea mai uimitoare formă posibilă, gata pentru orice vom avea de înfruntat. Şi o să găsim o cale de a intra în contact cu ceilalţi garzi.

13

Stau trează ore de-a rândul, săltându-mă în capul oaselor şi privind focul din faţa colibei. În interior, Ella doarme în hamac; Şase şi Crayton sforăie sub pături pe

podea. După o vreme, focul se transformă dintr-o vâlvătaie care trosneşte cu furie în tăciuni strălucitori. Mă uit la fumul care pluteşte în aer, purtat de vânt pentru a rămâne apoi în preajmă sub frunzişul copacilor. În cele din urmă, focul se stinge cu desăvârşire.

Pur şi simplu nu pot să dorm. Am fost atât de mulţi ani singură cu invidia şi cu furia mea, închisă în orfelinat. Acum, în sfârşit, pot scăpa de ele. Acum cred că nu există nimic pe care să nu-l putem face fiind cu toţii împreună. Aşa că nu ştiu de ce continui să simt golul ăsta în stomac ori de câte ori am timp să cad o clipă pe gânduri. Ştiu şi ce înseamnă: mă simt singură. Dar nu sunt singură, mi-o repet întruna.

Mă uit la Opt, care doarme cât mai aproape cu putinţă de foc, dorindu-i căldura. Încovrigat, pare mic în lumina zorilor. Are un somn agitat, sub o pătură subţire, din lujeri împletiţi. Îl privesc tresăltând şi răsucindu-se, trecându-şi mâinile prin părul deja încâlcit. Scormonesc tăciunii, ca să dea cât mai multă căldură, şi trosnetul lor e suficient ca să-l facă să se-agite. Nu ştiu de ce, dar simt nevoia să-l protejez. În acelaşi timp, mă gândesc la braţele lui musculoase şi vreau să mă protejeze. Trebuie să fie ceva legat de atracţia contrariilor. El e jucăuş, iar eu, ei bine, eu nu sunt.

Când se trezeşte în sfârşit şi îi trezeşte şi pe ceilalţi, fruntea lui Crayton e încreţită de griji. Ne străduim cu toţii să scăpăm cât mai repede de năuceala somnului. Ştiu ce-l frământă pe Crayton, se întreabă cum o să ne urce pe toţi într-un avion.

Gândurile mele se îndreaptă către viziunea lui Opt, în care a apărut Setrákus. Acesta reprezintă cea mai mare ameninţare, chiar mai mare decât a unui grup de mogi bine înarmaţi. Ştiu că, după părerea lui Crayton, nu suntem pregătiţi să-l înfruntăm. Nu ni s-au perfecţionat Moştenirile, n-am avut ocazia să-nvăţăm cum să luptăm împreună, şi trebuie să-i găsim pe Patru, pe Cinci şi pe Nouă înainte de a face faţă unei ameninţări ca Setrákus Ra. Asta am spus azi-noapte, şi Opt a clătinat din cap,

frustrat de scepticismul meu.

— Ştiu că împreună îl putem înfrânge, a zis. L-am văzut în visele mele şi i-am simţit puterea. Ştiu de ce e în stare, dar ştiu şi ce putem face noi, şi e cu mult mai măreţ decât orice a putut fi el *vreodată.* Eu cred în noi. Dar n-o să se întâmple dacă n-o să fim convinşi cu toţii.

— Sunt de acord, trebuie să-l doborâm pe Setrákus Ra. Dar trebuie să-i găsim mai întâi pe ceilalţi. Avem mult mai multe şanse să-l înfrângem dacă suntem împreună, a argumentat Crayton.

Şi i-am simţit îngrijorarea de dincolo de cuvinte.

Opt s-a ridicat cu hotărâre, evident convins că suntem suficient de mulţi ca să învingem.

— Visele mele m-au călăuzit către voi toţi. Şi tot ele îmi spun că suntem capabili s-o facem; nu putem alege fuga, nici măcar pentru a-i găsi pe ceilalţi.

Acum Opt e în picioare şi se întinde, dezvăluindu-şi o mică porţiune a abdomenului când i se saltă cămaşa. Se apleacă, ridică un baston şi îl răsuceşte în mâini. Nu-mi pot lua ochii de la el. Pentru mine, sentimentul e atât de nou şi de neobişnuit, mă face să mă simt sfioasă şi excitată în acelaşi timp.

— Ei, unde vreţi să mergeţi? întreabă el, uitându-se pe rând la noi toţi.

— Pe coasta de est a Statelor Unite, răspunde Şase.

Loveşte cu piciorul în partea de jos a bastonului care se învârteşte pe lângă ea, aruncându-l în sus, unde face o tumbă înainte să cadă în mâna ei. Cei doi alcătuiesc un duo amuzant. Şase îi aruncă bastonul înapoi, iar el dă un adevărat spectacol plonjând ca să-l prindă şi prefăcându-se că nu poate. Joaca lor seamănă foarte mult a flirt. Trebuie să recunosc că mă face geloasă. Chiar dacă aş vrea, eu n-aş putea să mă port astfel, nici cu Opt, nici cu oricine altcineva. Dar Şase aşa e, degajată. Nu e de mirare că se distrează amândoi atât de bine.

— OK, dacă acolo vreţi să mergeţi, avem două opţiuni. Un avion? Aveţi destui bani ca să cumpăraţi bilete pentru noi toţi?

Crayton dă din cap, bătându-se peste buzunarul cămăşii.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă.

— Excelent. Ne întoarcem la New Delhi, luăm bilete, şi putem ajunge în Statele Unite într-o zi, sau cam aşa ceva. Sau putem ajunge în statul New Mexico în numai câteva ore.

— Nu ne putem teleporta, nu *toţi,* subliniază Şase, desenând în ţărână cu vârful piciorului.

— Ba poate că da, spune Opt, cu un zâmbet viclean.

Şase a desenat un cerc şi el întinde piciorul ca să adauge doi ochi, un nas şi o gură mare, zâmbitoare. Îşi surâd unul altuia.

— Nu trebuie decât să facem o mică plimbare, apoi nu mai rămâne decât o chestiune simplă, un salt peste o distanţă imensă, făcut cu tot atâta credinţă.

E clar că-i face plăcere să ne ţină în ceaţă; îi văd pe ceilalţi dând din cap către el, atât de captivaţi de încrederea lui, încât uită să-i ceară detalii. Nu vreau să fiu eu cea care evidenţiază faptul că n-avem habar ce e în mintea lui.

— Pare mult mai rapid decât cu avionul, spune Ella. Şi mult mai tare.

— Ai câştigat atenţia mea, zice Crayton, ridicând Cufărul meu pe umăr. Trebuie să ne arăţi despre ce e vorba şi e cu atât mai bine cu cât o s-o faci mai iute. Dacă Setrákus Ra e deja aici, pe Pământ, trebuie să ne mişcăm repede.

Opt ridică un deget, cerându-i lui Crayton să aibă răbdare. Apoi îşi scoate cămaşa şi pantalonii. Uau.

— Nu înainte de dimineaţa mea de înot, spune el.

Şi aleargă spre marginea stâncii de pe care cade cascada. Fără să se oprească, plonjează cu braţele întinse în lateral. Pare să plutească aidoma unei păsări, purtat pe valuri de aer. Mă apropii în grabă de margine şi privesc în jos, la timp ca să-l văd schimbându-şi forma şi intrând în apă în chip de peşte-spadă roşu, pentru a reveni apoi la suprafaţă sub propria sa înfăţişare. Simt dintr-odată nevoia să sar şi eu, şi îl urmez.

Apa e surprinzător de rece când mă scufund, dar când

ies să respir îmi simt obrajii arzând. Ce se petrece cu mine? De obicei nu sunt atât de impulsivă.

— Frumos plonjon, zice Opt, înotând în direcţia mea şi călcând apoi apa lângă mine. Scutură din cap şi buclele lui de un negru strălucitor biciuiesc aerul în jurul capului. Ei, preferi să ţi se spună Marina sau Şapte?

— N-am preferinţe. Oricum, răspund, simţindu-mă timidă.

— Mie-mi place Marina, declară el, vorbind cu hotărâre pentru amândoi. Eşti pentru prima oară în India, Marina?

— Da. Am stat foarte mult timp în Spania. Într-un orfelinat.

— Un orfelinat, eh? Cel puţin ai fost înconjurată de o mulţime de copii; ai putut să-ţi faci prieteni. Nu ca mine.

Îmi dau seama cât de singur a fost. Mă hotărăsc să nu-l corectez, să nu-i spun că toate celelalte fete mă urau şi că n-am avut nicio prietenă până când a apărut Ella. Mă mulţumesc să ridic din umeri.

— Cred că da. Acum sunt mai fericită.

— Ştii ce? Îmi placi, Marina, zice el. Şi sună ca şi cum ar rostogoli numele meu prin gură, savurându-l. Eşti tăcută, dar extraordinară. Îmi aminteşti de…

Intre mine şi Opt, apa e brusc împroşcată într-un jet imens. Valurile ne leagănă, îndepărtându-ne unul de altul, şi o văd pe Şase înălţându-se la suprafaţă, cu părul ei lung şi blond căzându-i desăvârşit în josul spatelui. Nu scoate nicio vorbă când se scufundă iarăşi, trăgându-l pe Opt după ea. Mă scufund şi eu, şi îi privesc luptându-se sub apă, până când Opt cere îndurare râzând şi Şase îi dă drumul.

— La naiba, eşti puternică, spune el, tuşind, când sparge suprafaţa apei.

— Să nu uiţi asta, rânjeşte ea. Acum putem, te rog, să ieşim de-aici?

La vederea trupurilor lor încâlcite mă simt geloasă, dar nu e momentul potrivit. Îmi aplec capul sub apă, vrând să-mi ofer un minut în care să mă adun. Las apa să-mi intre în plămâni şi mă scufund şi mă tot scufund, până când ating

cu vârfurile picioarelor fundul stâncos, acoperit cu mâl. Mă aşez în terciul noroios şi încerc să-mi pun ordine în gânduri. Sunt furioasă pe mine însumi, fiindcă mă simt atât de vulnerabilă. E o slăbiciune! Nimic mai mult. Şi oare *chiar* îmi pasă dacă Opt preferă părul blond şi fără cusur al lui Şase în locul smocului meu? Vreau să spun că *ea* nu e o ameninţare pentru mine. Trebuie să lucrăm împreună, ca o echipă, să avem încredere unii într-alţii. Nu vreau să fiu furioasă pe Şase, mai ales după tot ce-a făcut pentru mine. Mă plimb un minut încoace şi încolo, sperând c-o să găsesc ceva spiritual de spus când o să ies la suprafaţă. Pot s-o fac.

Îmi dau seama că mă aflu exact sub locul în care cade cascada în lac şi unde apa e limpede şi scânteietoare. Privirea îmi e atrasă de ceva strălucitor. E un obiect lung, argintiu, înţepenit în mâlul de pe fund.

Mă duc să-l privesc de aproape. Are vreo patru metri şi jumătate şi, când îl ocolesc, descopăr uluită un soi de carlingă în spatele unui parbriz lung. Şi atunci văd Cufărul, stând acolo, pe scaunul din interior. Nu-mi vine să cred – e cu putinţă să fie nava argintie pe care-a văzut-o Opt îndepărtându-se în ziua atacului mogilor, când a fost ucis cêpanul lui? Aud un ţipăt înăbuşit şi-mi dau seama că e al meu. Înșfac un mâner de pe fuzelaj şi trag. Nu se clinteşte. Presiunea de pe fundul lacului e foarte mare, dar continui să smucesc, şi uşa carlingii se deschide în curând. Un val se contopeşte cu apa captivă în interior. Cufărul e lipicios când îl înşfac şi mă grăbesc să urc la suprafaţă.

Primul lucru pe care-l văd sunt Şase şi Opt, stând de vorbă pe iarbă. Ella îşi roteşte bastonul lui Opt deasupra capului, apoi în faţă. Crayton o priveşte, cu bărbia sprijinită în căuşul palmei. Ea mă vede ieşind din apă, înfige bastonul în iarbă şi mă strigă:

— Marina!

— Hei, iată-te! Unde-ai dispărut? strigă şi Opt, venind lângă mal.

— Ieşi de-acolo, Marina, spune Şase. Acum chiar trebuie să ne grăbim!

Ridic cufărul, apoi îl scot din apă, ţinându-l cât mai sus, ca să-l vadă cu toţii. Nici măcar nu-mi pasă că-n cap îmi picură cel mai dezgustător şi mai mocirlos lichid cu putinţă. Zâmbesc atât de larg încât mă doare faţa. Îmi plac expresiile de pe chipurile lor, gurile căscate, ochii mari. Sunt atât de încântată încât mă folosesc de telekinezie ca să fac Cufărul să plutească spre Opt şi Şase, şi-l las acolo, în aer.

— Uite ce-am găsit, Opt!

El dispare din iarbă şi reapare în aer, lângă Cufăr. Îşi înfăşoară braţele în jurul lui, îl strânge la piept. Cu nămol cu tot. Se teleportează pe mal, încă ţinându-l în mâini.

— Nu-mi vine să cred, spune în cele din urmă. A fost chiar aici, în tot acest timp.

Pare uluit.

— Era într-o navă mogadoriană de pe fundul lacului, zic eu, ieşind din apă.

Opt se face iarăşi nevăzut şi se teleportează exact în faţa mea, nasurile practic atingându-ni-se. Înainte de a avea timp să realizez ce plăcut e să-i simt răsuflarea caldă pe faţă, mă ridică, mă sărută pe gură şi mă învârteşte. Trupul mi se crispează şi dintr-odată nu mai ştiu ce să fac cu mâinile. Nu ştiu deloc ce să fac, aşa că las pur şi simplu lucrurile să se întâmple. Gustul lui e sărat şi dulce în acelaşi timp. Lumea întreagă dispare şi am senzaţia că plutesc în întuneric.

Când mă lasă jos, mă retrag şi mă uit în ochii lui. O singură privire şi ştiu că acest moment colosal, romantic, a fost, pentru el, o exprimare spontană a recunoştinţei. Atât şi nimic mai mult. Sunt o idioată. Chiar trebuie să scap de slăbiciunea asta.

— Eu nu înot niciodată aici. M-am scufundat întotdeauna, încă de la bun început, numai acolo, în partea cealaltă. Înţepenit în aceeaşi zonă. Opt clatină din cap. Mulţumesc, Marina.

— Ăă, cu plăcere, şoptesc, încă năucită de prima parte a mulţumirilor lui.

— Acum, după ce l-ai îmbrăţişat în chip de salut, nu vrei

să-l şi deschizi? întreabă Crayton. Haide!

— Oh! Da, fireşte! strigă Opt, şi se teleportează înapoi, lângă Cufăr.

Şase se apropie de mine.

— Marina! A fost de-a dreptul impresionant! Mă îmbrăţişează, apoi se retrage ca să mă zgâlţâie de umeri, zâmbind cu subînţeles. Şi adaugă, cu voce scăzută: Şi am eu vedenii sau tocmai v-aţi sărutat?

— Oarecum bizar, nu? şoptesc, studiind-o în căutarea oricărui semn de gelozie. Dar nu cred că-nseamnă ceva.

— Nu e nicidecum bizar. Eu cred că e minunat, spune ea, evident încântată de dragul meu, ca o prietenă sau ca o soră.

Mi-e ruşine de mine însămi, de gelozia pe care am simţit-o faţă de ea mai devreme. Ne uităm amândouă la Opt când Ella începe să imite bătaia tobelor ca să anunţe deschiderea Cufărului.

Opt îşi ţine palmele pe lacăt. Acesta începe să vibreze aproape imediat, şi Cufărul se deschide. El îşi afundă imediat braţul până la cot, încercând să atingă totul dintr-odată. E ca un puşti în faţa unui cufăr cu jucării, e atât de entuziasmat. Ne îngrămădim cu toţii în jurul lui şi ne uităm. Văd că o parte dintre pietre seamănă cu ale mele, dar majoritatea obiectelor sunt complet diferite. Există un inel de sticlă, un corn curbat de cerb, o bucată de stofă neagră, care se umple de sclipiri albastre şi roşii când o atinge Opt. El ia o bucată subţire de aur, de lungimea unui creion, şi o ridică în sus.

— Ah, mă bucur să te revăd.

— Ce e? întreabă Şase.

— Nu-i ştiu numele adevărat, dar eu îi spun „Duplicatorul“.

Opt îl ţine deasupra capului, ca pe o baghetă magică. Cu o zvâcnire a încheieturii, îl face să se extindă în exterior şi în jos, ca un sul de hârtie. Ajunge în curând la dimensiunile unui cadru de uşă. Opt îi dă drumul, şi cadrul îi pluteşte în faţă. Apoi păşeşte dincolo de el şi îi putem vedea braţele şi picioarele apărând şi dispărând în timp ce sare,

depărtându-şi-le pe cele din urmă şi pocnind simultan din palme deasupra capului.

— OK, spune Şase, e cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut vreodată.

Opt se teleportează lângă ea şi rămâne acolo, cu capul lăsat pe-o parte şi scărpinându-şi bărbia, ca şi cum ar evalua un spectacol. Capetele noastre se întorc în grabă către cadrul de aur. Mâinile şi picioarele îşi continuă mişcările ritmice. Hopa. Acum sunt *doi* Opt! Cel de lângă Şase bate din palme, apoi şi le deschide, şi bucata de aur se contractă şi i se reîntoarce în mână. Al doilea Opt dispare imediat.

— Impresionant, comentează Crayton, aplaudând lent şi zgomotos. Cândva, în curând, asta o să ne prindă foarte bine. O să fie cel puţin un mod excelent de distragere a atenţiei.

— Obişnuiam să plec uneori pe furiş de acasă, mărturiseşte Opt. Reynolds nu şi-a dat niciodată seama ce puteam face. Chiar înainte de moartea lui, eu mă străduiam întotdeauna să deduc cum să profit la maximum de Moştenirile mele.

Crayton ia hainele lui Opt şi i le aruncă, apoi saltă Cufărul meu pe umăr. Acum trebuie într-adevăr să plecăm.

— Ei, haide, obiectează Opt, punându-şi pantalonii. Ţopăie, se uită la Crayton cu pleoapele zbătându-i-se şi i se adresează cu voce mieroasă: Abia mi-am recăpătat Cufărul. N-aş putea să mă refamiliarizez cu el? I-am simţit lipsa atât de mult!

— Mai târziu, ripostează Crayton, scurt.

Dar, când se uită spre noi, vedem că zâmbeşte.

Opt lasă bucata de aur să cadă în Cufăr, apoi scoate un cristal verde şi şi-l îndeasă în buzunar. Închide Cufărul şi-l ridică, oftând spectaculos.

— Oh, bine, spune, cu cel mai patetic glas din lume. Reuniunea noastră va trebui să mai aştepte. Urmaţi-mă, cu toţii.

— Cât de des ţi-a apărut Setrákus în vise? întreabă

Crayton.

Mergem de mai bine de cinci ore şi înaintăm încet în susul muntelui. Opt ne conduce pe o potecă şerpuitoare, care e mai degrabă o bordură decât un drum. Totul e acoperit cu un strat subţire de zăpadă şi vântul suflă cu putere. Suntem îngheţaţi cu toţii, dar Şase ne protejează cu Moştenirea ei, îndepărtându-ne vântul şi ninsoarea din cale. Controlul vremii este una dintre cele mai utile Moşteniri, asta e sigur.

— Îmi vorbeşte de ceva timp, încercând să mă înşele, să mă facă să-mi ies din fire, răspunde Opt. Dar acum, când e aici, pe Pământ, asta se-ntâmplă mult mai des. Îşi bate joc de mine, mă minte, iar acum încearcă să mă convingă să mă sacrific ca să vă puteţi întoarce cu toţii pe Lorien. În ultima vreme mă sâcâie mai mult decât de obicei.

— Ce vrei să spui cu asta? Ce înţelegi prin sâcâială? intervine Crayton.

— Azi-noapte am avut o viziune în care-mi apărea prietenul meu Devdan, atârnând în lanţuri. Nu ştiu dacă a fost viziunea unor fapte reale sau numai un truc, dar îmi tulbură efectiv mintea.

— Şi Patru îl vede, intervine Şase.

Opt se răsuceşte cu o expresie surprinsă şi se retrage cu câţiva paşi, evident punând lucrurile cap la cap. Piciorul îi ajunge periculos de aproape de margine, gata să-i alunece, şi eu icnesc şi-i întind agitată mâna. Dar el nici măcar nu se clatină şi continuă să vorbească.

— Ştii, cred că l-am văzut azi-noapte. E blond? Un tip înalt?

— Şi mai frumos decât tine? Da, el e, zâmbeşte Şase.

Opt îşi încetează mersul cu spatele şi pare să cadă pe gânduri.

— Ştiţi, am presupus întotdeauna că eu sunt, dar cred că m-am înşelat, spune, meditativ.

— Cine ai presupus că eşti? îl întreb, dorindu-mi să plece de lângă margine.

— Pittacus Lore.

— De ce-ai crezut asta? se interesează Crayton.

— Fiindcă Reynolds spunea că Pittacus şi Setrákus au putut întotdeauna să comunice unul cu altul. Dar acum, când aflu că poate şi Patru, sunt derutat.

Opt începe să înainteze din nou când soseşte întrebarea Ellei:

— Cum ar putea fi *cineva* Pittacus?

— Fiecare dintre noi ar trebui să intre în rolul unuia dintre cei zece Străbuni iniţiali, de aceea presupun că unul îl va avea pe al lui Pittacus, îi explică Şase. Cêpanul lui Patru i-a dezvălui lui asta, într-o scrisoare. Am văzut-o cu ochii mei. În final, trebuie să devenim chiar mai puternici decât au fost ei. De aceea se mişcă mogii atât de repede acum, înainte să devenim mai periculoşi, mai capabili să ne apărăm şi să-i atacăm.

Se uită la Crayton, care dă din cap în timp ce vorbeşte ea.

Am senzaţia că sunt singura care ştie atât de puţin – aproape nimic – despre propria istorie. Adelina n-a vrut să-mi dezvăluie nimic, nu mi-a răspuns aproape la nicio întrebare, nu mi-a oferit niciun indiciu despre ceea ce-o să pot face într-o bună zi. Acum sunt cu atât de mult în urma tuturor. Singurul străbun de care-am auzit vreodată e Pittacus, şi nu mi-a păsat niciodată care dintre ei aş putea deveni. Nu-mi rămâne decât să cred că, atunci când va fi cazul, o să-mi dau seama cine sunt. Uneori mă întristez gândindu-mă la tot ce-aş vrea să ştiu deja şi cum ar fi trebuit să fie copilăria mea. Dar nu e momentul potrivit ca să jelesc ceea ce nu se mai poate schimba.

Ella vine să meargă alături de mine, atingându-şi capul de al meu.

— Pari tristă. Eşti OK?

Îi zâmbesc.

— Nu sunt tristă. Dar sunt furioasă pe mine însămi. Am învinuit-o întotdeauna pe Adelina fiindcă nu mi-am dezvoltat Moştenirile aşa cum ar fi trebuit. Dar uită-te la Opt. Şi-a pierdut cêpanul, dar a folosit tot ce avea şi a continuat să perfecţioneze totul.

Ne continuăm drumul împreună în tăcere vreme de

câteva minute, până când vorbeşte Opt.

— Nu v-aţi dorit niciodată ca Străbunii să ne fi dat Bunurile Succesorale mai degrabă în nişte rucsacuri încuiate? spune el, mutându-şi Cufărul sub celălalt braţ.

Mă uit cu vinovăţie la Crayton. Mă duc să-mi iau Cufărul de la el, însă mă îndepărtează cu blândeţe.

— Îl duc eu acum, Marina. Sunt sigur că vei fi în curând nevoită să-ţi porţi singură povara, dar o să te ajut atât timp cât pot.

Mai mergem preţ de alte câteva minute până ce poteca de lângă margine se sfârşeşte brusc în faţa unei stânci abrupte. Suntem la câteva sute de metri distanţă de vârf şi mă uit la munţii Himalaya, răsfiraţi în dreapta mea. Sunt atât de mari şi par fără de sfârşit. Priveliştea îţi taie răsuflarea şi sper că o să-mi rămână pentru totdeauna în amintire.

— Ei, şi acum încotro? întreabă Şase, uitându-se sceptică în susul muntelui. E imposibil să urcăm drept spre culme. Însă nu s-ar părea că avem o grămadă de alte opţiuni.

Opt ne arată doi bolovani înalţi, masivi, sprijiniţi de coasta muntelui, apoi îşi încleştează pumnul. Cei doi bolovani se despart, lăsând să se vadă o scară curbată, de piatră, care pătrunde şerpuind în stâncă. Urcăm în urma lui Opt. Mă simt cuprinsă de claustrofobie şi vulnerabilă deopotrivă. Dacă ne urmăreşte cineva, n-avem nicio cale de scăpare.

— Aproape am ajuns, spune Opt peste umăr.

Treptele sunt atât de reci, şi frigul mi se strecoară în picioare şi în trup. Se termină în sfârşit într-o peşteră imensă, săpată în munte.

Ne răsfirăm în ea, uitându-ne cu veneraţie în jur. Plafonul se află la două sute de metri deasupra noastră, iar pereţii sunt netezi, lustruiţi. Pe unul dintre ei sunt cioplite adânc două grupuri de linii verticale, de vreo doi metri înălţime, despărţite de o porţiune de un metru şi jumătate. Între cele două linii se află un triunghi mic, albastru, cu alte trei linii curbe orizontale scrijelite deasupra lui.

— Asta ar trebui să fie o uşă? întreb, urmărind liniile cu privirea.

Opt păşeşte în lateral, ca să vedem cu toţii mai bine.

— Nu ar trebui să fie, chiar este o uşă. Duce spre cele mai îndepărtate colţuri ale Pământului.

14

Îmi trag pe cap gluga puloverului şi-mi gârbovesc umerii. Nouă poartă o şapcă murdară, cu sigla echipei Cubs, şi nişte ochelari de soare crăpaţi, lucruri pe care le-am găsit în staţia de triaj, unde am sărit din tren. După o jumătate de oră de mers spre sud, ne sprijinim de zidul unui peron, în aşteptarea unui alt tren. Asta merge pe calea ferată aeriană. În Chicago i se spune „el"[1]. Cuferele din braţele noastre ies în evidenţă printre servietele şi rucsacurile celorlalţi pasageri şi fac tot posibilul ca să mă port cu nonşalanţă. Bernie Kosar, acum cameleon, doarme liniştit sub cămaşa mea. Nouă e încă oarecum enervat fiindcă am privit cu scepticism ideea plasării unui adăpost *sigur* într-o zonă atât de dens populată. Ştiu că Henri n-ar fi ales un loc atât de expus.

Nu vorbim în timp ce trenul intră în staţie huruind. Se aud clinchete, uşile se deschid glisând, şi Nouă mă conduce în ultimul vagon. Când ne punem în mişcare, privim oraşul Chicago, care vine spre noi crescând încet.

— Acum mulţumeşte-te să savurezi priveliştea, mă îndeamnă Nouă. Pe măsură ce ne apropiem de oraş, pare din ce în ce mai liniştit. O să-ţi spun mai multe când coborâm.

N-am mai fost niciodată la Chicago. Străbatem mai multe cartiere şi am impresia că trecem pe lângă un milion de blocuri de locuinţe şi case. Străzile de sub noi sunt pline de automobile, de camionete, de oameni, de câini scoşi la plimbare, de bebeluşi în cărucioare. Toţi par atât

1 Prescurtare de la „elevated" (înalt, superior) (n. tr.).

de fericiţi, se simt în siguranţă. Nu mă pot împiedica să-mi doresc să fi fost unul dintre ei. Să merg pur şi simplu la muncă sau la şcoală, sau poate să ies cu Sarah la o cafea. O viaţă normală. O idee atât de simplă, dar mi-e aproape imposibil să-mi imaginez cum ar fi. Trenul se opreşte, coboară un şuvoi de oameni şi alţii se înghesuie să urce. Locul se aglomerează atât de tare încât două fete, o blondă şi o brunetă, sunt nevoite să se sprijine pur şi simplu de noi.

— Cum îţi spuneam, zice Nouă, zâmbind încântat, mulţumeşte-te să savurezi priveliştea.

După câteva minute, blonda dă cu pantoful în Cufărul de sub picioarele mele.

— Au! Iisuse, băieţi. Ce-i în lăzile astea enorme?

— Aspiratoare. Sunt nervos, şi invenţia lui Nouă din noaptea precedentă e primul lucru care-mi vine în minte. Suntem, ăă, comis-voiajori.

— Serios? întreabă bruneta.

Pare dezamăgită. Mă pleoştesc puţin; până şi eu sunt uşor dezamăgit de viaţa mea fictivă.

Nouă îşi scoate ochelarii ciobiţi şi mă înghionteşte cu cotul în coaste.

— E o glumă. Prietenul meu, aici de faţă, are impresia că e amuzant. De fapt lucrăm pentru un colecţionar şi ducem artefactele astea la Institutul de Artă din Chicago.

— Oh, da? întreabă blonda.

Schimbă o privire cu cealaltă, şi amândouă par încântate. Când se întoarce iarăşi spre noi, îşi dă părul după ureche.

— Eu sunt studentă acolo.

— Serios? spune Nouă, zâmbind mulţumit.

Bruneta se apleacă, studiind curioasă sculpturile complicate de pe capacul Cufărului meu. Nu-mi place că e atât de aproape de el.

— Şi ce e înăuntru? Comoara piraţilor?

N-ar trebui să stăm de vorbă cu ele. N-ar trebui să vorbim cu nimeni. Nu mai suntem doar nişte adolescenţi care-ncearcă să se amestece printre oamenii din jur.

Suntem extratereştri fugari care tocmai au distrus un întreg convoi de maşini ale guvernului. Pe capul meu s-a pus o recompensă şi fac pariu că-n clipa asta se pune una şi pe capul lui Nouă. Ar trebui să ne-ascundem în mijlocul unei pustietăţi, întorcându-ne în Ohio, sau măcar departe, în vest. Să fim oriunde altundeva, nu într-un tren aglomerat din mijlocul oraşului Chicago, flirtând cu nişte fete! Deschid gura ca să le spun că de fapt Cuferele sunt goale, făcându-le să termine cu întrebările şi să ne lase-n pace, dar Nouă mi-o ia înainte.

— Prietenul meu şi cu mine putem să trecem pe la voi mai pe seară. Ne-ar plăcea să vă arătăm atunci ce e înăuntru.

— De ce nu ne arătaţi acum? întreabă bruneta, bosumflându-se.

Nouă se uită în dreapta şi în stânga. O face într-un mod într-adevăr exagerat.

— Fiindcă încă n-am încredere în voi. Într-un fel sunteţi amândouă, ah, suspecte. Ştiţi asta, nu? Două fete frumoase ca voi par desprinse exact dintr-un film despre spionaj.

Îmi face cu ochiul. Şi atunci înţeleg, dintr-odată: când e vorba să abordeze fetele, e exact la fel de nepriceput ca mine. Se străduieşte prea mult să compenseze asta şi e oarecum ridicol. Ceea ce mă face să-l găsesc pe placul meu într-o mai mare măsură, deşi ne pune pe amândoi într-o situaţie de-a dreptul jenantă.

Fetele se uită una la alta şi zâmbesc. Blonda caută în poşetă, scrie ceva pe o bucată de hârtie şi i-o întinde.

— Noi coborâm la staţia următoare. Sună-mă după şapte şi-o să ne gândim la o întâlnire cu voi pentru ceva mai târziu. Eu sunt Nora.

Sunt uluit că trucul lui a avut succes.

— Eu sunt Sarah, spune bruneta.

Bineînţeles că aşa o cheamă. Scutur din cap. Dacă ăsta nu e un semn evident că trebuie să-ncheiem imediat conversaţia, atunci nu ştiu ce e.

Nouă întinde mâna ca să le strângă pe ale lor.

— Eu sunt Tony, iar acest macho frumos e Donald.

Strâng din dinţi şi-mi flutur politicos mâna. *Donald?*

— Mişto, spune Nora. Ei, pe mai târziu.

Trenul se opreşte şi ele coboară. Nouă se apleacă şi le face cu mâna pe fereastră. După plecarea garniturii, chicoteşte pentru el însuşi. Pare foarte plin de sine.

Îl înghiontesc cu cotul în coaste.

— Ai înnebunit? De ce atragi în mod deliberat genul ăsta de atenţie asupra ta... asupra noastră? Şi n-ai niciun drept să mă târăşti după tine, în idioţia ta. Şi *ce sens are* să le-ncurajezi să se uite în Cuferele noastre? Să sperăm că orice fată destul de proastă ca să creadă rahatul pe care i l-ai servit tu e şi suficient de proastă ca să nu se gândească prea mult la toate astea!

Nouă îmi plăcea mult mai mult când părea pur şi simplu un ratat.

— Calmează-te, *Donald.* Crezi că ţi-ai putea stăpâni vocea, ca să nu sune atât de strident? Nu e mare scofală. Aici n-o să ni se întâmple nimic.

Se lasă pe spate, cu mâinile la ceafă. Însă când vorbeşte din nou nu se mai umflă chiar atât de tare în pene.

— În clipa asta, Sandor ar fi fost al naibii de mândru de mine, ştii? Pariez că nu ţi-ai fi dat seama niciodată, dar, fireşte, sunt de o nervozitate demenţială în preajma fetelor. Şi e cu atât mai rău cu cât îmi plac mai mult. Însă s-a zis cu asta. După toate cele prin care am trecut în ultimul an, nu mă mai sperie nimic.

Nu-i răspund. Mă adâncesc în scaun şi privesc oraşul devenind tot mai înalt şi mai înalt, cu o arhitectură din ce în ce mai interesantă. Există case de jucărie, magazine şi restaurante frumoase, totul acoperit cu sticlă. O parte dintre clădiri strălucesc atât de tare în bătaia soarelui, încât trebuie să-mi feresc ochii. Maşinile blochează drumurile de sub noi, sunetul claxoanelor ajungându-ne la urechi. Niciun alt loc nu s-ar putea deosebi mai mult de Paradise, Ohio. Trenul nostru se opreşte şi iar porneşte din încă două staţii, apoi Nouă îmi spune să mă ridic. Coborâm la următoarea. Un minut mai târziu mergem spre est pe Chicago Avenue, ducându-ne fiecare Cufărul sub braţ.

Lacul Michigan e chiar în faţa noastră.

Când se răreşte mulţimea din jur, Nouă începe să vorbească:

— Lui Sandor îi plăcea Chicago. Şi era convins că dai dovadă de inteligenţă ascunzându-te la vedere, într-un oraş ca ăsta. N-ai nicio şansă să ieşi în evidenţă, există întotdeauna o mulţime de oameni printre care să te pierzi, lucruri de genul ăsta. Adică, gândeşte-te, unde poţi rămâne mai anonim decât în mijlocul unui oraş aglomerat?

— Henri n-ar fi fost niciodată de acord cu asta. Într-un asemenea oraş ar fi fost înspăimântat de moarte. Nu-i plăcea să se afle undeva unde să nu poată ţine sub observaţie pe oricine ar fi stat cu ochii pe noi. Pe mine.

— Şi de aceea a fost Sandor cel mai bun cêpan care-a existat vreodată. Avea şi el reguli, fireşte. Prima şi cea mai importantă era „nu fi prost".

Nouă oftează. E uimitor că habar n-are cât de enervantă şi de insultătoare poate fi discuţia asta despre Sandor.

Sunt furios şi nu-mi pasă cine-şi dă seama de asta.

— Oh, da, şi, dacă Sandor a fost atât de nemaipomenit, de ce te-am găsit într-o celulă dintr-o închisoare mogadoriană?

Mă simt groaznic, imediat ce rostesc cuvintele. Lui Nouă îi lipseşte Sandor, şi ne aflăm în ultimul loc în care s-au simţit bine împreună, unde i-a spus cêpanul lui că era în siguranţă. Ştiu ce putere are o asemenea asigurare.

Nouă se opreşte brusc, chiar la un colţ de stradă aglomerat, cu şuvoaie de oamenii trecând pe lângă noi. Se apropie de mine, până când între nasurile noastre nu mai sunt decât câţiva centimetri. Are pumnii încleştaţi, ca să nu mai vorbesc de dinţi.

— M-ai găsit în celula aia fiindcă am făcut *eu* o greşeală. A fost greşeala mea, nu a lui Sandor. Şi ştii ce? Unde e cêpanul tău? Crezi c-a fost mult mai bun decât al meu? Trezeşte-te, idiotule! Sunt morţi amândoi, aşa că mă-ndoiesc cu adevărat că unul a fost cu mult mai bun decât celălalt!

Îmi pare rău pentru ceea ce am spus, dar m-am săturat

de încercările lui Nouă de a mă intimida. Îl împing din faţa mea.

— Dă-te la o parte, Nouă. Vorbesc serios. Dă-te. La. O. Parte. Şi nu mă mai trata ca pe un frate mai mic.

Culoarea semaforului se schimbă şi traversăm strada, spumegând amândoi de furie. Îl urmez pe Michigan Avenue şi ne continuăm drumul în tăcere. La început sunt prea furios ca să mă uit în jur, dar, încetul cu încetul, devin conştient de zgârie-norii de deasupra mea. Chicago e extraordinar. Mă uit în jur. Nouă mă vede admirând oraşul, oraşul lui, şi simt cum se îmblânzeşte.

— Îl vezi pe ăla mare, negru, cu spirale albe în partea de sus? mă întreabă.

Pare atât de încântat de clădirea aia, încât uit că m-a enervat.

— E Centrul John Hancock. E pe locul şase în topul celor mai înalte clădiri din ţară. Şi e destinaţia noastră, *micul meu frate.*

Îl înşfac de braţ şi-l trag spre marginea trotuarului.

— O clipă. *Ăsta* e locul tău sigur? Te gândeşti să ne *ascundem* într-una dintre cele mai înalte clădiri din oraş? Probabil că îţi baţi joc de mine. E *nebunie* curată.

Nouă râde de neîncrederea care mi se citeşte pe chip.

— Ştiu, ştiu. A fost ideea lui Sandor. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât înţeleg mai bine cât de strălucită e. Am stat aici mai bine de cinci ani, fără niciun fel de probleme. Să te ascunzi la vedere, copilaş, la vedere.

— Da. Uiţi de partea în care aţi fost prinşi? Nu o să stăm acolo, Nouă. În niciun caz. Trebuie să ne-ntoarcem în tren, să facem alt plan.

El îşi smulge braţul din strânsoarea mea.

— *Donald,* am fost prinşi din cauza unei fete despre care am crezut că mi-era prietenă. Colabora cu mogii şi eu am fost prea prost ca să-mi dau seama. Ea m-a trădat şi eu n-am reuşit să văd dincolo de fundul ei frumos, aşa că Sandor a fost prins. Am văzut cum era torturat şi n-am avut cum să opresc asta. Era singurul om pe care-l iubeam mai mult decât orice pe lume. În cele din urmă, tot ce-am

putut face pentru el a fost să-i pun capăt suferinţelor. Moartea. Darul pe care-l poţi oferi oricând.

Rânjetul sarcastic nu-i poate ascunde durerea din glas.

— Derulează rapid un an şi ajungem în clipa în care ţi-am văzut mutra urâtă în faţa celulei mele. Nouă arată în sus, către Centrul John Hancock. Acolo am fost în siguranţă. E cel mai sigur loc în care te-ai putea afla.

— O să fim prinşi în cursă, obiectez. Dacă ne găsesc mogii acolo, sus, n-avem unde să fugim.

— Oh, o să ai o surpriză.

Îmi face cu ochiul şi se îndreaptă spre clădire.

Devin dintr-odată conştient de mulţimea oamenilor care ne înconjoară. Sunt cumplit de nervos, dar n-am nici cea mai mică idee unde altundeva m-aş putea duce. Nu ştiu cu certitudine decât un singur lucru, şi anume că mogadorienii se pierd mai bine decât noi printre oameni, aşa că nu cred câtuşi de puţin c-o să ştim vreodată dacă nu cumva unul tocmai se şterge în treacăt de noi. Gândul ăsta mă sperie atât de tare încât sunt zguduit literalmente de un spasm când îmi vine în minte. Şi trebuie să presupun că-n Chicago sunt mii de camere de luat vederi şi, colaborând cu guvernul, mogii au probabil acces la ele. Grozav. Suntem în obiectivul unei camere ascunse care-şi urmăreşte prada şi nu putem face nimic în privinţa asta. În interior, în orice interior, o să fim mai în siguranţă decât aici, afară. Las capul în jos şi îl urmez pe Nouă.

Holul e uimitor de luxos. Văd un pian imens, mobilier îmbrăcat în piele şi candelabre scânteietoare. În capătul opus zăresc două birouri pentru paznici. Nouă îmi întinde Cufărul lui şi-şi scoate şapca. Unul dintre paznici e un bărbat masiv, chel, care stă la biroul lui până când dă cu ochii de Nouă. Atunci lasă să-i scape un strigăt şi se ridică dintr-un salt.

— Hei! *Ia te uită* ce ne-a adus pisica! Nici tu scrisori, nici tu telefoane, unde *naiba* ai fost? întreabă el, scuturând mâna lui Nouă şi strângându-l cu cealaltă mână de braţ.

Stă pur şi simplu neclintit, privindu-l radios. Întoarcerea fiului rătăcitor şi tot restul, aşa cred.

Nouă îi zâmbeşte bărbatului cu reală afecţiune şi-şi pune mâna liberă pe umărul lui.

— Oh, cred că unde n-am fost e o întrebare mai bună.

— Data viitoare, anunţă-ne când pleci. Mi-am făcut griji! Ei, dar unde e unchiul tău?

Se uită peste numărul lui Nouă, parcă aşteptând să apară Sandor din spatele său.

El nu pierde nicio secundă.

— În Europa. În Franţa, de fapt.

Fără nicio tresărire. E bun. Ştiu cât de greu trebuie să-i fie.

— S-a angajat să predea un soi de curs temporar, în deplasare?

— Da, răspunde Nouă. Şi dă din cap către mine. E un curs lung, se gândeşte chiar să-l permanentizeze, aşa că eu am stat cu prietenul meu Donald în sud. Trebuie să ne petrecem o vreme sus, cu un proiect de istorie. Uită-te la lăzile astea, omule, avem de lucru pentru câteva luni!

Îmi cobor privirea spre Cuferele din braţele mele, iar paznicul se trage într-o parte, făcându-ne loc să trecem.

— Se pare că voi, băieţi, aveţi un plan. Hei, sunt încântat de cunoştinţă, Donald. Succes la proiect!

— Şi eu, răspund. Mulţumesc!

Încerc să par prietenos, dar e greu. E clar că pe Nouă nu-l deranjează nici faptul că tipul ăsta ştie când pleacă şi când vine, că-i remarcă absenţele, nici apelarea la o minciună pe care i-ar putea fi greu s-o susţină mai târziu. Dar eu aud în minte vocea lui Henri, avertizându-mă că procedăm exact cum *n-ar trebui.* Încerc să scap de nervozitatea din cauza căreia îmi face tumbe stomacul. Previziunile nu-mi ajută la nimic.

Ne îndreptăm către un mic grup de ascensoare şi Nouă apasă un număr. Lumina de deasupra unei perechi de uşi se aprinde sub forma unei săgeţi mari îndreptate în sus.

— Oh, hei, Stanley?

Paznicul se apropie în fugă, – cu cheile agăţate de curea zăngănindu-i, tocmai când suntem gata să păşim dincolo de uşi.

Mă uit la Nouă cu un zâmbet compătimitor.

— Stanley? mimez.

E chiar mai rău decât Donald!

— Nu acum, murmură el, în semn de răspuns.

— Am primit o grămadă de pachete pentru voi. Le-am păstrat în depozit. Nu ştiam unde sunteţi şi n-aţi lăsat nicio adresă pentru reexpediere. Vrei să le trimit sus?

— Lasă-ne mai întâi o oră, să ne instalăm, OK? răspunde Nouă.

— Categoric, şefule.

Paznicul salută şi noi intrăm în lift.

Uşile odată închise, Bernie Kosar mi se târăşte de pe un umăr pe altul şi înapoi. Îmi spune că s-a săturat să se tot ascundă.

— Încă vreo câteva minute, îi răspund eu.

— Da, BK, zice Nouă. Suntem ca şi acasă. În sfârşit.

— Cum ai putut fi atât de sigur că locul ăsta o să-ţi mai aparţină, că te poţi întoarce aici? Vreau să spun că ai lipsit într-adevăr foarte mult timp.

Se pare că nu există nicio situaţie, nicio idee care să schimbe convingerile lui Nouă. Mi-ar plăcea să pot fi ca el. Chiar dacă n-are întotdeauna dreptate, asta face din el un coechipier excelent şi un luptător încă şi mai bun.

— Sandor a aranjat totul. Plăţile pentru locul ăsta se fac automat din contul lui. Şi vorbea întotdeauna în termeni destul de vagi despre ceea ce făcea. Şi ne-am mai referit la cursurile lui „temporare“ şi în alte dăţi, când am lipsit mai multe luni. E clar că lumea ne-a crezut.

Nouă apasă o serie de cifre pe tastatura numerică plasată sub butoanele etajelor şi ascensorul începe să urce în viteză. Numerele cresc atât de repede încât abia am timp să mă gândesc cât de mult urcăm. Trecem de etajul şaptesprezece şi începem să încetinim. Ne oprim, uşile se deschid fără zgomot şi intrăm direct într-un apartament. Îmi ridic privirea către imensul candelabru de cristal atârnat deasupra celor două canapele din salon. Totul pare să fie strălucitor de alb, cu o bordură aurie.

— Asta e apartamentul tău? E imposibil să vorbeşti

serios, spun.

— Da, avem intrarea noastră personală, precizează el, răspunzând privirii mele uimite.

Credeam că numai oamenii de la televizor au astfel de locuinţe. Faptul că un asemenea loc aparţine cuiva din Garde îmi copleşeşte mintea uluită.

Văd în colţul din dreapta sus al încăperii o cameră de supraveghere îndreptată spre noi şi-mi ascund instantaneu faţa. Dar Nouă îmi explică atunci că e vorba de un circuit închis, monitorizat numai din interiorul apartamentului.

— După tine, mă invită, urându-mi bun venit cu o plecăciune adâncă şi măturând podeaua cu braţul într-un gest exagerat.

— Nu-mi vine să cred că vă aparţine întregul etaj, comentez, uitându-mă în jur cu gura căscată.

Aud mâna lui Nouă alunecând de-a lungul peretelui în timp ce mă corectează:

— De fapt sunt *două* etaje întregi.

Apasă un alt comutator şi zeci de jaluzele întunecate se ridică, dezvăluind ferestre ce se întind din podea până în plafon. Camera e scăldată în lumina soarelui. Bernie Kosar sare din haina mea şi se transformă în copoi. Mă apropii de fereastră şi privesc afară. E incredibil. Oraşul Chicago se răsfiră sub noi în întregime. Lacul Michigan e o fâşie de un albastru strălucitor în dreapta. Îmi pun Cufărul pe un scaun rabatabil tapiţat cu pluş şi-mi sprijin fruntea de geam. În timp ce privesc în jos, către acoperişurile altor clădiri, aud ceva care-ncepe să zumzăie în spatele meu, apoi simt aerul proaspăt care iese şuierând din orificiile de la picioarele mele.

— Hei, ţi-e foame? mă întreabă Nouă.

— Bineînţeles, răspund.

E straniu, dar, de la înălţimea asta, totul pare contrafăcut: maşinile, ambarcaţiunile de pe lac, trenurile şerpuind pe şine supraînălţate. Spre surprinderea mea, chiar mă simt *în siguranţă*; adică *într-adevăr* în siguranţă. De fapt, am senzaţia că nimic nu mă poate atinge, că nimic nu poate ajunge la mine, aici, sus. A trecut multă vreme de

când nu m-am mai simţit aşa. E aproape bizar.

Aud uşa unui frigider deschizându-se.

— Sunt atât de încântat fiindcă, în sfârşit, pot să mă *relaxez,* strigă Nouă din bucătărie. Hei. Simte-te ca acasă; fă un duş, mănâncă nişte pizza congelată. Avem timp chiar şi să ne răcorim şi să dormim înainte de a le suna pe fetele alea. Când ai putut spune ultima oară ceva din toate astea? Omule, e bine să fii în casa ta.

Mi-e greu să mă dezlipesc de privelişte; are ceva hipnotizant. Nu-mi doresc decât să stau aici, exact în locul ăsta, şi să savurez senzaţia că mă aflu în siguranţă. Singurul lucru mai bun ar fi să-i am cu mine pe Henri, şi pe Sarah, şi pe Sam, şi pe Şase.

Ceva moale, cu creţuri, mă loveşte în ceafă. Un baton energizant.

— Hai să-ţi arăt locul.

Nouă n-are nicio grijă, pare încântat să-mi arate jucăriile lui.

Muşc o bucată zdravănă din baton în timp ce traversăm camera de zi, plină cu canapele din pluş şi scaune rabatabile îmbrăcate în piele. Deasupra unui şemineu de marmură atârnă un televizor imens, cu ecran plat, iar pe măsuţele de sticlă sunt vaze cu orhidee artificiale. Pe toate suprafeţele s-a aşternut un strat de praf. Plimbându-şi degetul pe o masă unde e deosebit de gros, Nouă spune că va anunţa serviciul de întreţinere să se ocupe de asta. Pe coridor, deschide prima uşă din dreapta.

Îmi cade faţa. Înăuntru sunt doi soldaţi mogadorieni uriaşi, cu pielea de alabastru, păr lung, negru, şi trenciuri negre. Stau pur şi simplu acolo, cu armele gata de tragere. Săptămânile de antrenament alături de Şase şi Sam îmi inundă creierul şi mă reped la cel mai apropiat, ghemuindu-mă sub arma lui, apoi îi trag un upercut în bărbie, urmat de un şut în burtă. Mogul e năucit şi cade drept pe spate. Mă uit în jur, după ceva cu care să-l înjunghii, dar nu văd decât haltere şi mănuşi de box. În clipa asta intră în fugă Nouă şi-i trage celuilalt mogadorian, în joacă, un picior în vintre, apoi un bobârnac

în nas. Mogul se clatină pe călcâie înainte de a cădea pe-o parte. Am nevoie de încă o secundă ca să-mi dau seama că nu sunt decât nişte manechine. Nouă râde ţinându-se cu mâinile de burtă şi, când îşi recapătă în sfârşit răsuflarea, mă bate cu palma pe spate.

— O, o, iată nişte reflexe excelente, strigă apoi.

Mie-mi ard obrajii.

— Ai fi putut să m-avertizezi.

— Glumeşti? M-am tot gândit să fac asta încă de când ne-am urcat în *el*. Omule, a fost excelent!

Bernie Kosar intră în încăpere şi adulmecă picioarele de cauciuc ale mogadorianului pe care l-am doborât. Se uită în sus, la mine.

— Sunt pentru antrenament, BK, zice Nouă, cu pieptul umflat de mândrie, rotindu-şi braţul cu un gest larg. Noi îi spunem Sala de Lectură.

Mă uit pentru prima oară cu adevărat în jur. E o cameră enormă, goală. În capătul opus se află un panou de comandă, ca o carlingă. Nouă se îndreaptă într-acolo, se aşază în faţa consolei şi începe să apese comutatoare şi să tasteze comenzi. Din pereţi, din tavan şi din podea apar situaţii de luptă şi arme. El se roteşte cu tot cu scaun ca să mă privească, nerăbdător să vadă cât de impresionat sunt. Îl invidiez imediat pentru timpul pe care trebuie să şi-l fi petrecut aici. Şi asta se vede.

— E…

Îmi înalţ ochii spre tavan. Nici măcar nu-mi găsesc cuvintele. Sala îmi trezeşte un sentiment de jenă pentru tot ceea ce am făcut eu în tot acest timp. Aşa-numitul meu teren de antrenament a fost zăpada din curtea din spate sau piscina în care m-am pregătit cu Şase şi cu Sam. Mă simt cuprins brusc de resentimente fiindcă Henri a preferat să ne mutăm atât de des, fiindcă nu mi-a oferit acel gen de antrenament de care aveam evident nevoie ca să-mi joc rolul. Dacă ar fi amenajat un loc ca ăsta, poate aş fi devenit şi eu la fel de încrezător în mine şi de puternic ca Nouă. Poate Sandor a fost într-adevăr un cêpan mai bun.

— Încă n-ai văzut cea mai frumoasă parte, spune Nouă.

Străbatem sala de antrenament şi el deschide o uşă rotitoare, ca de seif. Înăuntru sunt rafturi şi iar rafturi cu arme: puşti, săbii, cuţite, explozibili şi altele. Un perete întreg, rezervat numai pentru muniţie.

Nouă ia de pe un raft o carabină mare, cu lunetă, şi o îndreaptă spre mine.

— O să te surprindă cât de uşor a fost să cumpărăm toate astea. Am ajuns să *ador* Internetul.

Vine spre mine cu arma şi apasă un buton aflat deasupra umărului meu. Capătul opus al încăperii se desparte în două, descoperind un poligon de tragere mai lung decât o pistă de bowling. Nouă ia o cutie cu cartuşe şi încarcă puşca. Pe urmă îl privesc făcând fărâme ţinte de hârtie plasate la o distanţă de aproape treizeci de metri.

— Nu-ţi face griji. Încăperile astea au o izolaţie fonică foarte bună şi suntem atât de sus încât oricum nu ne-ar auzi nimeni.

O altă uşă de pe coridor dă într-o cameră de supraveghere. Nouă se apropie de un comutator de lângă uşa principală şi îl apasă aple- cându-se şi plasându-şi faţa în apropierea lui. O lumină albastră, palidă, îi alunecă peste ochi, şi computerele prind viaţă. Scanarea retinei. Tare, foarte tare. Sandor a fost evident capabil să instaleze un sistem de securitate bazat pe cea mai avansată tehnologie.

Înăuntru se află o duzină de computere şi încă şi mai multe monitoare. Suntem racordaţi la toate camerele din Centrul John Hancock, de pe toate cele o sută de niveluri ale sale, şi, în plus, la altele, care par a fi toate încăperile din oraş controlate de Departamentul de Poliţie din Chicago. Nouă atinge ceva de pe o tastatură şi cel mai mare ecran se însufleţeşte, afişând imaginea unui bărbat musculos, într-un costum italienesc negru, dintr-o stofă a cărei frumuseţe poate fi remarcată, ca şi croiala perfectă, chiar şi într-o fotografie cu granulaţie prea mare. Are părul negru şi o barbă deasă, şi ţine în mâini două laptopuri. Mă uit la Nouă, întrebându-mă de ce mi-l arată.

— E Sandor, spune el, un minut mai târziu.

Are vocea schimbată. Bravada se simte într-o mai mică măsură. Se întoarce spre mine. Îi simt vulnerabilitatea.

— Haide. Trebuie să iei o hotărâre, una importantă. Face o pauză pentru efectul dramatic. În ce cameră preferi să stai? Inspectează-le pe toate pe îndelete. Pizza se face imediat.

15

Crayton trece între Marina şi Ella, ca să vadă mai bine liniile cioplite în coasta muntelui. Îşi apasă palma în centrul uşii conturate, apoi şi-o retrage.

— Interesant. E caldă. Şi ce vrei să spui, mai exact, când afirmi că duce în cele mai îndepărtate colţuri ale Pământului?

— Iată cum stau lucrurile, ne explică Opt. Mă pot teleporta, în cel mai bun caz, la o distanţă de şaizeci de metri. Sau poate la şaptezeci şi cinci. Cu cât mă duc mai departe, cu atât îmi scade precizia. La un moment dat, mi-am ales drept ţintă vârful unui copac aflat la vreo şaizeci de metri şi am aterizat între o leoaică de munte şi puii ei. Fapt care s-a dovedit foarte repede a fi o chestie urâtă. Teleportarea e o Moştenire într-adevăr splendidă şi, pentru mine, a fost incredibil de utilă în foarte multe rânduri, dar nu e atât de uşor de folosit cum pare. Însă *din interiorul acestei peşteri* mă pot teleporta în orice loc din *lume.*

Îmi pun mâinile pe peretele stâncos şi simt căldura pătrunzându-mă.

— Cum?

Opt se trage într-o parte, pentru ca Ella şi Marina să poată atinge uşa.

— Cea mai plauzibilă dintre presupunerile mele e că avem de-a face cu o peşteră lorică foarte veche sau poate cu unul dintre cartierele generale ale loricilor, iar eu am fost destul de norocos ca să-l descopăr, şi încă şi mai

norocos fiindcă mi-am dat seama ce pot face aici. Dar, indiferent ce-ar fi locul ăsta, cu siguranţă nu sunt primul loric care-l vizitează.

Abia îi ies cuvintele din gură că simt năvala bruscă a unui val de adrenalină şi de spaimă. Ştiu că şi Crayton are aceleaşi gânduri când întoarce brusc capul, uitându-se în direcţia din care am venit, apoi la mine. Fac ceea ce e pe punctul să-mi ceară, mă reped în josul tunelului, ascultând cu atenţie, ca să nu scap vreun zgomot de mişcare. Dacă asta e o veche peşteră lorică, atunci ar putea fi supravegheată de mogadorieni. Ar putea exista soldaţi care să ne aştepte sau dispozitive care să le anunţe sosirea noastră.

Mă întorc spre Opt.

— Ţi-ai ieşit din minţi? Sau ţi le-ai pierdut *de tot?* De fapt, poate că *noi* suntem cei care şi-au pierdut minţile. Noi suntem idioţii care te-au urmat orbeşte într-o ascunzătoare lorică bine cunoscută! Locul ăsta ar putea să fie plină de capcane!

Imediat ce vorbele mele se fac înţelese, Marina şi Ella se trag mai aproape de noi.

— Hei, hei! Uite, îmi cer scuze, spune Opt, lăsându-şi Cufărul jos. Am fost aici de atât de multe ori fără să se-ntâmple nimic, încât nu m-am gândit că ar putea exista vreun risc.

— Să nu pierdem timpul scuzându-ne sau criticându-ne, zice Marina, înaintând cu un pas. Arată-ne doar cum se deschide, ca să putem ajunge în restul lumii. Sau măcar într-un alt loc!

Crayton dă din cap, încă uitându-se bănuitor în jur.

— Da, să intrăm acolo, unde suntem mai puţin vulnerabili.

Opt îşi scoate pandantivul peste cap. Întinde mâna către triunghiul albastru.

— Aşteptaţi să vedeţi ce urmează, spune, zâmbind.

Apoi îşi apropie pandantivul de triunghi.

La început nu se întâmplă nimic, dar, după un moment de tensiune, liniile cioplite încep să se adâncească şi să se

întindă unele către altele. Opt lasă pandantivul să-i cadă pe piept. Praful e împroşcat în pasaj şi ne retragem cu vreo doi metri. Când toate liniile se ating şi uşa e perfect conturată, marginea din dreapta se desprinde de suprafaţa peşterii şi se deschide. Ne izbeşte un curent de aer cald, şi stăm cu toţii nemişcaţi, fascinaţi de strălucirea albastră ce vine din interior.

Energia pe care-o simt străbătându-mă e copleşitoare şi un calm desăvârşit mă cuprinde.

— Ce e lumina albastră? întreb într-un târziu.

— Datorită ei mă pot teleporta oriunde în lume, răspunde Opt, ca şi cum ar vorbi despre un concept foarte uşor de înţeles.

Ella se îndreaptă spre deschidere.

— Simt în mine ceva straniu.

— Şi eu, zice Marina.

Opt se apleacă zâmbind şi trece prin cadrul uşii. Crayton şi Ella se grăbesc să-l urmeze. Eu închei coloana. Opt vorbeşte în timp ce urcăm o altă scară.

— Acum doi ani, pe măsură ce mi se perfecţionau Moştenirile, am început să am vise foarte veridice, ca acelea de acum, cu Setrákus şi Patru. Am aflat mai multe despre Lorien şi despre Străbuni. Am învăţat istoria noastră de aici, de pe Pământ, am aflat cum i-am ajutat pe egipteni să construiască piramidele, că zeii grecilor erau de fapt lorici, cum le-am dat romanilor lecţii de strategie militară şi aşa mai departe. Într-unul dintre vise a apărut toată povestea asta despre deplasarea pe tot Pământul şi despre modul în care o făceau loricii. Muntele *ăsta* era în visul meu. Ne mutaserăm deja în India şi l-am recunoscut. După ce l-am visat, am venit aici şi-am început să caut. Atunci am găsit toate astea.

— E uimitor, spune Mariana.

Scările se termină într-o altă încăpere. Plafonul e boltit şi îl susţin mai multe coloane canelate. Îmi dau seama că suntem în interiorul vârfului muntelui. Încăperea e goală, cu excepţia porţiunii aflate chiar în centru, unde un aranjament complicat de pietre sugerează un vârtej,

radiind dintr-o bucată de rocă albastră, de mărimea unei mingi de baschet.

— Loralit, şopteşte Crayton. Se îndreaptă spre mijlocul peşterii şi lasă jos Cufărul Marinei. E cel mai mare pe care l-am văzut vreodată.

— Poţi merge oriunde vrei datorită loralitului? întreabă Marina, întorcându-se spre Opt.

— Ei, tocmai asta e problema, oftează el. Nu pot merge oriunde vreau. Mai degrabă în doar şase sau şapte locuri îndepărtate. A fost nevoie de o grămadă de hoinăreală şi de aterizări în locuri la care nu mă gândisem până când mi-am dat seama că nu mă pot teleporta decât în zone din apropierea unui alt loralit de mari dimensiuni.

— Atunci unde putem ajunge? întreb eu.

— Păi, până acum am fost în Peru, în Insula Paştelui, la Stonehenge, în zona de lângă Somalia a golfului Aden – dar locul ăsta nu-l recomand, dintr-o mulţime de motive – şi am sfârşit cu deşertul din New Mexico.

— New Mexico, mă grăbesc să spun, întorcându-mă spre Crayton. Dacă mergem acolo putem fi în partea opusă a statului şi împreună cu John în mai puţin de o zi. Ştim că ne putem deplasa cu uşurinţă odată ce ajungem în Statele Unite.

Crayton se apropie de perete, uitându-se la mulţimea de semne care-l acoperă.

— O clipă. Spui că nu deţii controlul asupra destinaţiei. Nu e chiar atât de promiţător precum speram.

— Nu, dar în caz că nimerim în altă parte, în afară de New Mexico – dacă acolo vrem să mergem –, ne putem teleporta iarăşi, până când ajungem. Nu e chiar atât de rău, răspunde Opt.

— Şi crezi că ne poţi lua pe toţi cu tine? mai întreb eu. Dacă seamănă cu Moştenirea care-mi dă mie invizibilitatea, am putea avea o problemă. Eu nu-i pot face pe alţii invizibili decât dacă mă ţin de mână.

— Ca să fiu sincer, nu ştiu. N-am mai încercat niciodată să teleportez pe altcineva, recunoaşte el.

— Poate faci două călătorii, sugerează Marina.

— Desenele astea sunt uimitoare, ne întrerupe Crayton, arătând către pereţii peşterii. S-ar putea să conţină nişte indicii pentru noi.

Are dreptate. Pereţii portocalii sunt acoperiţi cu sute de simboluri, picturi şi sculpturi, toate întinzându-se până în vârful domului.

Mă îndrept într-acolo şi ochii îmi sunt atraşi de o pictură într-un verde palid, reprezentând o planetă. Ştiu imediat că e Lorien şi mi se pune un nod în gât. Sub ea, gravată cu albastru, e silueta unei femei, deasupra unei siluete de bărbat, şi amândoi ţin în braţe câte un bebeluş adormit. Din partea de jos a planetei Lorien coboară, sub forma unor linii albe intermitente, raze ce se sfârşesc chiar deasupra celor doi. Alături de capul femei sunt gravate, într-un alt stil de desenare, trei coloane de simboluri extraterestre.

— Ce naiba? şoptesc, derutată.

La vreo doi metri în stânga mea e o schiţă simplă, neagră, reprezentând o navă spaţială triunghiulară. Pe aripile sale se văd spirale şi simboluri complicate, iar pe botul bont, o constelaţie minusculă, turbionară. Opt vine lângă mine şi mi-o arată cu degetul.

— Vezi? E acelaşi model care apare pe pietrele de aici.

Mă răsucesc ca să fac comparaţia – are dreptate. Îmi doresc imediat să fi fost Katarina aici, să vadă totul. Mă întreb dacă a ştiut vreodată că există. Mă întorc spre Crayton, care studiază desenele de pe tavan.

— Ştiai despre ceva din toate astea? îl întreb.

— Am plecat de pe Lorien în foarte mare grabă. Planeta era atacată de mogadorieni. N-am avut timp să adunăm atât de multe informaţii cum ar fi trebuit. Ştiam că există asemenea locuri, dar nimeni n-avea idee unde se află sau ce rol au. Evident că, pe lângă toate informaţiile pe care am reuşit să le adunăm înainte de plecare, au rămas lucruri importante pe care nu le-am putut afla, îmi explică el.

— Urmaţi-mă, cu toţii! ne strigă Opt, făcându-ne semn să ne îndreptăm către un colţ întunecat al încăperii.

Devine din ce în ce mai bizar.

Se opreşte în faţa unei gravuri imense. Are trei metri înălţime şi şase lungime, fiind împărţită în mai multe scene. Ca o carte cu benzi desenate. În primul tablou apare o navă spaţială în faţa căreia stau nouă copii. Feţele le sunt desenate în detaliu şi mă pot recunoaşte imediat. La vederea chipului meu de ţânc, mă clatin pe călcâie.

— Asta era aici când ai intrat prima oară în peşteră?

Crayton se întoarce cu spatele la perete ca să-i pună întrebarea lui Opt.

— Da, răspunde acesta. Totul era aici, exact aşa cum îl vedeţi acum.

— Cine ar fi putut să-l facă? se minunează Marina, cu vocea plină de veneraţie.

— Nu ştiu.

Crayton stă cu mâinile în şolduri, examinând pereţii. E deconcertant să-l vezi atât de derutat.

În tabloul următor sunt o duzină de siluete întunecate despre care nu pot presupune decât că sunt mogadorieni. Au săbii şi puşti, şi cel din mijloc e de două ori cât ceilalţi. Setrákus Ra. Acurateţea şi naturaleţea ochilor mici ai mogilor şi ale gurilor lor ca nişte linii drepte îmi trimit fiori pe şira spinării. Privirea mi se întoarce spre dreapta, şi scena următoare reprezintă o fată zăcând într-o baltă de sânge. Îi compar chipul cu cel din primul tablou, şi e evident Numărul Unu. Numărul Doi, tot o fată, dar mai mică decât Unu, e de asemenea la pământ, sub talpa unui mogadorian. Moartă. Mi se întoarce stomacul când îl văd pe Numărul Trei, un băiat, înjunghiat cu sabia în junglă. În ultimul tablou din rândul de sus apare Numărul Patru, fugind de doi soldaţi mogadorieni şi sărind peste o rază trasă de una dintre armele lor. Icnesc fără să vreau. În fundal e o clădire mare, în flăcări.

— Drăcia dracului. Asta-i şcoala lui John, spun, arătând către ultima scenă.

— Ce e? întreabă Marina.

Împing cu degetul în perete.

— Incendiul de la şcoala lui John, după ce ne-am luptat

cu mogadorienii. Am fost acolo! Asta e şcoala lui!

— Atunci tu eşti cea de pe cer?

Mă uit cu mai multă atenţie şi văd o siluetă măruntă, cu păr lung, plutind deasupra clădirii.

— OK, e într-adevăr ciudat. Da. Nu înţeleg. Cum a putut cineva…

— Uitaţi-vă, ăsta e Numărul Cinci? mă întrerupe Ella, arătând către primul careu de pe rândul de dedesubt.

În vârful unui pin e o siluetă, aruncând ceva spre cei trei mogadorieni de jos.

— E incredibil. Totul e aici. Totul e desenat, spune Crayton. Cineva a prevăzut totul.

— Dar cine? întreb.

— Oh, nu, o aud pe Marina şoptind. Cine e aici? Cine mai moare?

Mă grăbesc să sar peste următoarele două imagini, unde începem să fim împreună, către cea în care apărem eu şi Marina, lângă un lac. Şi îl văd pe John ieşind în fugă din gura unei peşteri, împreună cu o altă persoană. Nu ştiu cine e, poate Sam. Nu-mi pot da seama, fiindcă băiatul are capul întors în partea opusă. Pe urmă îmi cad ochii pe scena la care se uită Marina. Cu braţe întinse, un sau o garde stă în picioare, cu o sabie înfiptă în trup până la mâner. Identificarea e imposibilă, fiindcă faţa a fost sfărâmată şi îndepărtată de pe perete. Chiar sub tablou, pe solul peşterii, sunt bucăţi de piatră.

— Ce naiba se petrece aici? întreb. De ce lipseşte faţa *asta*?

Opt tace, cu capul în jos.

— E opera ta?

— Nimeni nu poate dicta ce-o să se-ntâmple, zice el.

— Aşa că te-ai gândit pur şi simplu să distrugi imaginea? De ce? Să devină mai puţin adevărat? spune Crayton.

— N-am ştiut ce reprezentau toate astea. Nu-l cunoşteam pe niciunul dintre voi. Am crezut că e o poveste, cel puţin până când…

— Sunt eu? îl întrerupe Marina. Eu sunt cea care moare?

Am aceeaşi întrebare. Eu sunt cea prin care trece sabia?

E un gând care te îngheaţă.

— O să murim cu toţii într-o zi, Marina, spune Opt, cu voce stranie.

Ella adună bucăţile de piatră şi le studiază, întorcându-le pe partea cealaltă.

Crayton păşeşte în faţa lui Opt.

— Simplul fapt că ai distrus chipul nu înseamnă că n-o să se întâmple. Ascunzându-ne informaţia, n-o faci mai mult sau mai puţin adevărată, nici lucrurile nu sunt mai puţin hărăzite să se-ntâmple. Ne spui cine e?

— Nu v-am adus până aici ca să studiaţi o porţiune fărâmiţată a peretelui. Trebuie să treceţi mai departe – uitaţi-vă la ultimele două tablouri.

Ne-a captat din nou atenţia. N-o să facem nimănui niciun bine devenind obsedaţi de identificarea celui ucis de sabie. Ne concentrăm din nou asupra peretelui. În scena pe care ne-o arată acum Opt, Setrákus Ra zace la pământ, cu o sabie în gât. E imposibil să desluşeşti chipul celui care ţine sabia. De o parte şi de alta a lui, sunt mogadorieni morţi. Ultimul tablou reprezintă o planetă cu înfăţişare stranie, tăiată în două. Partea de sus seamănă cu Pământul, şi pot vedea Europa şi Rusia, însă jumătatea de jos e acoperită de dungi lungi, pline de hârtoape. Pare moartă, aridă. O navă mică se apropie de jumătatea superioară, venind din stânga, iar o alta, tot mică, vine din dreapta către jumătatea de jos.

Încerc să deduc ce înseamnă când o aud pe Ella icnind.

— E Opt.

Ne răsucim cu toţii şi o vedem ţinând bucăţile de piatră luate de jos peste faţa lipsă a gardelui. A reuşit să pună cap la cap piesele acelui puzzle. Numărul Opt e cel care moare în tablou.

— Nu-nseamnă nimic, spune el, cu hotărâre.

Marina îi pune mâna pe braţ cu blândeţe.

— Hei, nu e decât un desen.

— Ai dreptate, întăreşte Crayton, cu voce scăzută. Nu e decât un desen.

Opt se desprinde de Marina şi face un ocol ca să se-

ntoarcă în centrul peşterii; noi, ceilalţi, suntem încă ţintuiţi locului, în faţa peretelui masiv care spune poveşti pe care nimeni n-ar trebui sau n-ar putea să le ştie. Cineva a prezis moartea lui Opt. Dată fiind acurateţea celorlalte tablouri, e greu să susţii, cu argumente convingătoare, că ăsta e singurul greşit. Nu e de mirare că se ţine tot timpul de glume, că se poartă ca şi cum ar avea motive să nu fie la fel de prudent ca noi, ceilalţi. Încearcă să se ascundă de soartă, poate să o sfideze. Mă uit din nou la ultimele două imagini. La început mă simt uşurată văzându-l pe Setrákus Ra cu o sabie în gât. Dar faptul că în tablou e încă viu mă calcă pe nervi. Şi ce *înseamnă* ultima imagine? Reprezintă o luptă, evident încă în desfăşurare, cu rezultatul incert. Şi de ce e planeta tăiată în două? Ce sugerează că se va întâmpla?

Crayton ia Cufărul Marinei, se îndreaptă spre Opt şi-i pune mâna pe braţ. Începe să vorbească încet.

— Ce crezi că-i spune? Ce i-ar putea zice ca să-l facă să se simtă mai bine? şopteşte Marina, întorcându-se spre mine.

Chiar când sunt pe punctul să mă alătur lui Crayton ca să-l liniştesc pe Opt, o explozie zguduie peştera şi pe uşă pătrunde un val de foc. Coloanele canelate care susţin plafonul crapă, încep să se clatine şi se sparg. O bucată mare se îndreaptă spre Ella şi-mi folosesc mintea ca s-o protejez, propulsând fragmentul de piatră sfărâmată în direcţia opusă. Arunc o privire spre Crayton şi spre Opt tocmai când acesta din urmă dispare.

— Ce se-ntâmplă? ţipă Marina, folosind telekinezia ca să ne apere pe noi de sfărâmăturile în cădere, în timp ce eu o ocrotesc pe Ella.

— Nu ştiu, răspund, înnebunită, încercând să văd prin fum şi prin praf.

Opt reapare brusc în mijlocul încăperii. Are în coaste o rană sângerândă şi faţa cadaverică.

— Mogadorienii! strigă el. Sunt aici.

16

Stau întins în pat, încântat de camera pe care mi-am ales-o şi de pernele uimitor de confortabile pe care le-am găsit aici. Sunt pe punctul să adorm când aud uşa de la intrare deschizându-se şi pe Nouă vorbindu-i cuiva cu voce joasă. Mă salt alarmat în capul oaselor, cu inima bătându-mi în urechi. Apoi îmi dau seama – trebuie să fie portarul, aduce cutiile sus. Mă întind din nou. Bernie Kosar îmi linge tălpile şi mă anunţă că pleacă să capete ceva de mâncare.

— Vin şi eu imediat, îi spun.

Cu mâinile sub cap, mă holbez la tavan.

Are o textură estompată. Pleoapele mi se îngreunează iarăşi. Următorul lucru de care sunt conştient e că nu mai privesc plafonul. Sunt afară şi ninge.

— Concentrează-te, John! aud pe cineva spunând în spatele meu.

Mă întorc şi dau cu ochii de Henri, cu un braţ de cuţite de bucătărie. Pe unul îl ţine înclinat deasupra umărului.

— Henri! Unde ne aflăm? îi strig.

— Ţi-a căzut cumva ceva în cap? întreabă el.

Poartă nişte jeanşi rupţi, mânjiţi de sânge, cum e şi puloverul lui alb. Undeva, în spatele lui, se zăreşte o lumină albastră, însă când încerc să văd ce e, lungindu-mi gâtul ca să mă uit pe lângă el, Henri se înfurie.

— Haide, John! Parcă nici n-ai fi aici cu mine. Trebuie să-ncepi să te concentrezi! Acum!

Înainte de-a avea timp să-l contrazic, aruncă un cuţit spre mine şi reuşesc să-l plesnesc, îndepărtându-l de faţa mea, abia în ultimul moment. El aruncă un al doilea, apoi un al treilea şi un al patrulea. Le blochez pe toate, dar pare să aibă o rezervă inepuizabilă. Ţin pasul, dar din ce în ce mai greu. Cuţitele vin tot mai repede; prea repede.

— Nu trebuia să tot fugim întruna! strig eu, ferindu-mă de două cuţite în acelaşi timp.

El îl aruncă pe următorul cu o asemenea viteză, încât, atunci când îl îndepărtez cu o lovitură, mâna începe să-mi sângereze.

— Nu putem locui cu toţii în Chicago, printre nori, John! strigă el.

Când soseşte următorul cuţit, îl prind de mâner şi-l reped către pământul acoperit cu un strat de ninsoare. Zăpada din jurul lui se înnegreşte. Prind altul şi-l arunc şi pe el în jos.

— Dacă am fi descoperit locul potrivit, am fi putut avea un cămin adevărat! Nici măcar n-am încercat vreodată! Şi ai ales Paradise! Dintre toate locurile posibile?

— Am făcut tot ce-am putut! Şi e locul unde-a locuit Malcolm Goode! Ai găsit tableta, John! Nici măcar n-ai folosit-o încă! zbiară Henri.

Lumina albastră din spatele lui dispare şi întunecimea din zăpadă se prelinge în afara ei şi se răspândeşte, până când e ca şi cum am merge printr-o mare neagră. Henri ridică un cuţit imens deasupra capului şi îl aruncă spre mine. Când încerc să mă apăr, mâinile îmi cad, lipindu-se de trunchi. Privesc cuţitul, care zboară prin aer rotindu-se, şi ştiu c-o să mă lovească între ochi. Când ajunge la vreo şaizeci de centimetri, o mână uriaşă se întinde şi-l înşfacă. E Setrákus Ra. Cu o singură mişcare fluidă, ia cuţitul, îl ridică deasupra umărului şi îl coboară iarăşi, balansându-l în direcţia mea.

Când vârful lamei mi se afundă în ţeastă, mogadorianul strigă:

— Ţi se răceşte pizza!

Mă ridic în capul oaselor şi sunt din nou în pat, în turnul Hancock. Sunt transpirat şi gâfâi, chinuindu-mă să respir. Nouă stă în cadrul uşii, cu o pizza întreagă pe un platou. Are gura plină şi continuă să mestece în timp ce-mi vorbeşte:

— Serios, omule, trebuie s-o mănânci cât e încă fierbinte. Şi încă mai vreau să ne antrenăm puţin înainte de întâlnirea noastră dublă.

— L-am văzut iar pe Setrákus Ra, spun. Vocea mea e plată. Limba pare lipicioasă. Şi pe Henri.

Nouă înghite şi-şi flutură în aer mâna în care mai are o jumătate de felie.

— Oh, da? Nu te mai gândi, nu sunt decât vise. Asta-mi spun şi mie, şi de obicei funcţionează perfect.

— Şi cum faci, mai exact, ca să funcţioneze? îl întreb, dar el a plecat deja.

Mă las să alunec, coborând din pat, şi mă împleticesc pe coridor. Îl văd pe Bernie Kosar atacând o halcă de carne decongelată pe podeaua bucătăriei. Pizza mea abureşte pe masă. Nu l-am mai visat pe Henri de atât de mult timp şi mi-e greu să-i alung imaginea din vis. Îmi mănânc pizza cu gândul la cuţitele zburătoare, la zăpadă, la noi doi ţipând unul la altul – când îmi aduc brusc aminte. Henri a pomenit de tabletă. N-am făcut niciodată nimic mai mult decât să mă uit la ea. În puţinul timp pe care i l-am acordat, am fost nervos fiindcă nu părea bună de nimic. Îmi iau Cufărul de pe scaun, îl deschid şi o scot.

E la fel de frustrant de goală ca în toate celelalte dăţi când m-am uitat la ea. Nu e nimic altceva decât un pătrat metalic alb cu ecran: gol, mort, inutil. Nimic din tot ce fac n-o aduce la viaţă. O întorc pe dos şi-i studiez cele câteva mufe. Sunt triunghiulare, nu seamănă cu nimic din tot ce-am văzut până acum.

— Nouă? îl chem.

Aud strigătul lui de răspuns din direcţia camerei de monitorizare:

— Aici!

Îmi îndes o felie de pizza în gură şi o mestec din mers, luând tableta cu mine. Nouă stă pe un scaun pivotant, cu picioarele pe masa lungă, printre monitoare. Cele mai multe ecrane sunt împărţite în sferturi. Nouă apasă ceva de pe tastatura din poala lui şi toate se rotesc. Pe niciunul nu apare ceva interesant.

Nouă zâmbeşte larg.

— Ai vrea să verific ceva anume în primul rând?

— Da. Un nume: „Sarah Hart.“

El îşi prinde părul lung şi negru în pumni.

— Aaah! Serios, tipule? Ai cea mai incredibilă minte unilaterală. Cu tot rahatul în plină desfăşurare, ăsta-i primul lucru care-ţi trece prin gând?

— E singurul lucru care-mi trece prin gând, replic. Fă-o, şi-atât.

Nouă îi tastează numele şi, spre surprinderea mea, nu apare nimic, în afară de o listă cu activităţi şcolare. Îl pun să caute şi „Paradise, Ohio“, „Sam Goode“, „John Smith“ şi „Henri Smith“. Pe ecran nu sunt afişate decât lucruri pe care le-am mai văzut: liceul distrus; acuzaţia de terorism intern; recompensa oferită pentru orice informaţie care ar conduce la arestarea sau la atragerea noastră în capcană. Pun tableta albă pe masă, în faţa mea, şi o împing către el.

— Ascultă, Nouă. Am nevoie de ajutorul tău pentru asta.

Îi povestesc viziunea mea, îi spun că Henri mi-a vorbit despre tabletă.

— Tipule, *trebuie* să te *relaxezi,* spune el. Am uitat cât de personal e modul în care-ţi interpretezi visele. O să-ncerc ceva cu tableta asta.

— Eşti invitatul meu, răspund, cu un oftat.

El o întoarce de câteva ori pe toate părţile, atingând fiecare centimetru al ecranului. Pe urmă îi studiază mufele din spate şi ţâţâie.

— Cred… spune, lăsând cuvintele în suspensie ca să se răsucească în scaun.

Se duce într-un colţ al încăperii, unde se află nişte cutii maro, deschise. Caută prin cele două de deasupra, zicând:

— Le-am cerut să aducă astea din magazie când mi-au livrat lucrurile sosite pentru Sandor. Voiam să văd dacă-n vreuna dintre ele există ceva care mi-ar fi putut sugera un nou mod de comunicare cu ceilalţi…

Dă deoparte primele două cutii, apoi o ia pe cea de-a treia. Îi deschide capacul, scoate două laptopuri noi şi strigă:

— Bingo!

Se ridică afişând o expresie victorioasă şi-mi întinde un cablu negru, gros. Unul dintre capetele acestuia are, uimitor, formă de triunghi – coincizând cu forma mufelor tabletei mele.

— De unde-a apărut *ăsta*?

— Nu ştiu. Sandor le-a avut pe toate cu el, pe nava care

ne-a adus aici. N-am avut până acum ocazia să le văd pe cele mai multe dintre ele, şi cu atât mai puţin să aflu cum se folosesc. Am încercat de câteva ori să deduc cum funcţionează, dar Sandor le păzea întotdeauna cu mare grijă, şi n-am ajuns niciodată la vreun rezultat. Vreau să spun că, în majoritatea cazurilor, pot să fac diferenţa dintre obiectele de pe Pământ şi cele ale noastre, ceea ce nu e de fapt de niciun folos.

Ia cablul pe care l-a găsit şi-i pune capătul triunghiular lângă mufa triunghiulară a tabletei mele. Ne ţinem respiraţiile când îl strecoară înăuntru. Se potriveşte, şi răsuflăm amândoi uşuraţi. El introduce fără grabă capătul opus în mufa USB a celui mai apropiat computer. Pe ecranul tabletei apare o linie neagră, orizontală, şi, câteva secunde mai târziu, ne uităm la o hartă a Pământului. Rând pe rând, îşi fac apariţia şapte puncte albastre, care pulsează: două în Chicago, patru în India sau în China şi unul în ceea ce pare a fi Jamaica.

— Ăă, frăţioare, spune Nouă, cu voce răguşită. Cred că ăştia suntem noi. Adică *noi toţi.*

— Ai dreptate, iată-ne, iată-ne pe toţi, şoptesc. Cu obiectul ăsta, nu mai avem nevoie de macrocosm.

— Stai o clipă, sunt şapte puncte, iar noi n-am mai rămas decât şase, zice el, încruntându-se.

Mă las pe spătarul scaunului.

— Ţi-am spus că a mai fost o navă, nu?

— Da, da, încuviinţează el, transformat brusc într-un elev entuziast, care-mi acordă atenţie.

— Ei, ştim că înăuntru era un bebeluş. Asta ar putea însemna că, la urma urmelor, a ajuns pe Pământ. Şi mai *înseamnă* şi că…

— Setrákus Ra trebuie să se descurce cu şapte dintre noi, nu doar cu şase, mă întrerupe Nouă. Cu cât suntem mai mulţi, cu atât o să ne distrăm mai bine.

În timp ce asimilăm amândoi noua informaţie, în colţul din dreapta sus al ecranului tabletei apare o casetă mică, având în interior un triunghi verde. Apăs pe triunghi şi pe hartă se ivesc două puncte mici, verzi. Unul e în sud-vestul

Americii, iar celălalt în nordul Africii, probabil în Egipt.

— Ce crezi că-s astea? întreb. Crezi că sunt bombe nucleare? Bombe mogadoriene? Rahat, nu crezi că vor să distrugă Pământul, nu-i aşa?

Nouă mă bate pe spate.

— Nu cred. Gândeşte-te. O hartă care arată unde ne aflăm e evident setată pentru, ei bine, pentru noi. Bombele mogadoriene fac parte, cum s-ar spune, dintr-o altă categorie. Cred că astea sunt *navele* noastre, tipule!

Rămân fără grai. Are într-adevăr sens. Dacă e adevărat, atunci e adevărat şi altceva, aproape prea frumos ca să-mi îngădui să-l aduc în gândurile mele. Setrákus Ra odată ucis şi Pământul odată salvat, am putea realmente să ne întoarcem pe Lorien. Am putea ajuta planeta să iasă din hibernare. *Ne putem duce acasă.* Îmi doresc brusc, cu disperare, să aflu locul exact în care se găseşte punctul din sud-vest, cel mai apropiat de noi.

— Unde e ăsta? întreb, arătându-l cu degetul.

Nouă îmi răspunde după ce afişează o hartă pe un ecran.

— Cel din vest e în New Mexico, iar celălalt în Egipt.

Auzindu-l că spune „vest“, îmi aduc aminte de ultimele cuvinte ale agentului special Walker. Hotărârea mea e instantanee şi definitivă.

— Acolo trebuie să mergem. În New Mexico.

17

În clipa în care Opt reapare în mijlocul încăperii, plin de sânge, alerg spre el şi-mi pun mâinile pe rana lui. Sângele îmi curge pe degete şi în josul încheieturilor şi, când o altă explozie zguduie peştera, ne prăbuşim amândoi la pământ.

— Îmi pare rău, şopteşte el. E din vina mea.

— Sst. Pot să te vindec. E Moştenirea mea. Nu trebuie decât să te relaxezi o clipă.

Răceala mi se scurge din vârfurile degetelor în coastele lui, şi Opt se crispează imediat de durere. Exploziile

continuă, şi toate îl fac să tresară, dar mă uit în adâncul ochilor lui, dorindu-mi să rămână cu mine.

— E OK. Şase e aici. Poate face faţă. *O să* fim OK.

Vocea îmi sună ca şi cum n-aş avea nicio îndoială, într-o încercare de a ne convinge pe amândoi.

— Poate că acum mor, poate că desenul a fost o greşeală, spune el.

Apăs mai tare, simţind în sfârşit că rana începe să se micşoreze la atingerea mea. Clatin din cap cu hotărâre.

— Nu, nu mori.

În haosul creat, o văd pe Şase împingându-i pe Ella şi pe Crayton în spatele unui morman mare de pietre. Ea se uită la mine şi la Opt şi următorul lucru pe care-l ştiu e că suntem ridicaţi de jos şi că plutim către restul grupului. Când ne lasă pe sol, Şase zice:

— Staţi cu toţii aici până când devin invizibilă şi aflu ce se petrece. Vindecă-l, Marina.

Îmi face cu ochiul. Glasul ei îmi spune că vom fi OK dacă ne vom aminti cu toţii ce putem face. Singurul mod de a supravieţui e să ne unim forţele.

— Mă străduiesc, răspund, dar ea e deja invizibilă.

Sub mâinile mele, plămânii lui Opt se străduiesc să ţină pasul cu Moştenirea mea, şi culoarea îi dispare din obraji. Simt cum i se mişcă toate organele interne, parcă încercând să se opună puterilor mele. Dar nu e ăsta adevărul. Nu poate fi. E doar mai grav rănit decât am crezut. Sau Moştenirea mea slăbeşte. Dar asta nu e o opţiune. Încep să intru în panică şi mă lupt cu senzaţia de greaţă care-mi porneşte din stomac. Trebuie să mă concentrez asupra lui, să nu mă las distrasă de ceea ce se petrece în jurul nostru.

Aud focuri de armă şi ţipetele îndepărtate ale soldaţilor mogadorieni. Nu pot decât să-mi imaginez ce face Şase acolo. Când e necesar, luptă fără milă, fiind incredibil de primejdioasă pentru cei care o ameninţă – sau ne ameninţă pe noi.

— Cum se simte? întreabă Crayton, privindu-l pe Opt de sus şi uitându-se când la durerea de pe faţa lui, când la

panica de pe a mea.

Ella apucă mâna lui Opt, atrăgându-i toată atenţia asupra ei.

— E OK. O să te doară, Opt, dar pe urmă o să te simţi mai bine. Crede-mă.

Văd cum se revarsă cuvintele ei liniştitoare asupra lui, văd şi că el începe să dea din cap printre grimasele de durere.

Auzim un zgomot asurzitor deasupra capetelor şi plafonul peşterii prinde viaţă, străbătut de crăpături care se răspândesc şi se lărgesc cu repeziciune. Bolta e un puzzle din bucăţi care ameninţă să se desprindă în orice clipă, şi una cade brusc, o stâncă de dimensiunile unei maşini, chiar în direcţia noastră. Nu vreau să-mi întrerup atingerea vindecătoare, dar trebuie să-mi desprind mâinile de pe coasta lui Opt ca să-mi pot concentra toată energia şi să deviez bolovanul cu puterea minţii. Când îmi reaşez palmele pe rană, simt că iau totul de la început. Mă îmbărbătez cât pot, cu gândul la desenul din peşteră. Îl înfăţişează murind, dar nu acum şi nu aşa.

— Unde e Cufărul Marinei? întreabă Ella. Poate înăuntru e ceva care s-ajute.

Crayton se ridică.

— Amândouă Cuferele sunt în partea cealaltă a peşterii. Mă duc să le iau.

— Nu!

Ella îl prinde de cămaşă, dar el o rupe la fugă. Îl privesc neajutorată. Din plafon continuă să cadă bucăţi de piatră şi Ella îi strigă să se întoarcă, s-o aştepte pe Şase. Mintea mea aleargă. Şase e afară, luptându-se de una singură cu o armată de mogi, şi ştiu că trebuie să uit cu desăvârşire asta, să-mi concentrez energia asupra lui Opt.

Îi simt trupul cedând în faţa durerii şi a rănii pe care nu par în stare s-o vindec destul de repede ca să-l salvez. Închid ochii, strângând cu putere din pleoape, dorindu-mi să-l văd răspunzând la Moştenirea mea, când constat că rana i-a revenit la dimensiunea iniţială, de parcă nu aş fi atins-o niciodată.

— Ella. O privesc cu ochii plini de lacrimi. Nu merge. Nu ştiu ce să fac!

Vocea ei e hotărâtă.

— Avem nevoie de el, Marina. Nu trebuie decât să te concentrezi. Poţi să-o faci.

Încerc să respir adânc şi-l văd pe Crayton ferindu-se cu greu de un bolovan colţuros.

— Opt. Rezistă. O s-o fac, *o să* te simţi în curând mai bine, zic, în vreme ce el închide ochii.

Ignor zgomotul atacului, ignor isteria care mă inundă şi îmi spun: *Îl pot vindeca pe Opt. Eu o să-l vindec, iar Şase o să se ocupe de mogi. Avem o misiune, şi ăsta nu e sfârşitul ei.* Îmi îndrept spatele, respiraţia mea îşi recapătă ritmul normal şi între clavicule pare să mi se formeze un bulgăre de gheaţă. Îmi coboară în goană pe şira spinării şi-mi iese prin degete. Aproape că mă împinge înapoi cu forţa desprinderii lui, dar degetele îmi rămân, ferme, pe rana lui Opt. Simt că în trupul lui se întâmplă ceva şi respiraţia mi se accelerează. Inima îmi bate atât de repede încât mă gândesc c-o să-mi explodeze, dar el deschide apoi ochii.

— Merge! strigă Ella.

Mă străbate un val de ameţeală. Mă clatin, dar rămân cu spatele drept în vreme ce rana lui Opt se închide. Îi simt coastele rupte revenind la locurile lor sub mâinile mele. Îmi permit să mă las pe spate câteva secunde. Sunt atât de istovită, încât abia mai pot ţine ochii deschişi. Respir adânc, şi Opt se saltă în capul oaselor. Îşi atinge locul în care a fost rana, îşi pipăie coastele, apoi se-ntinde să-mi ia mâna.

— N-am mai simţit niciodată ceva asemănător, îmi spune, lăsând impresia că nu-i vine să creadă. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

Deschid gura să-i răspund, când apare brusc Şase.

Are în mână un tun mogadorian. Faţa îi e plină de cenuşă. Respiră sacadat, dar nu şi-a pierdut controlul.

— Am reuşit să-i resping, dar mi-ar prinde bine puţin ajutor acolo, afară.

Opt se clatină pe picioare.

— Corect.

— Mă gândeam la Marina, spune Şase, trecând în revistă scena şi dându-şi seama că, în starea în care se află, nu poate ajuta pe nimeni.

Mă simt onorată că vrea să lupt alături de ea, dar ştiu că sunt prea slăbită ca să mă ţin pe picioare.

— Unde e Crayton? întreabă ea, uitându-se în jur.

M-am concentrat atât de tare ca să-l vindec pe Opt, încât am uitat de el. Mă întorc brusc, exact la timp ca să-l văd dezgropând Cuferele de sub moloz. Le ridică pe amândouă şi o porneşte spre noi. Tocmai când Şase se pune în mişcare, vrând să-l ajute, o explozie spulberă ce-a mai rămas din plafon. În peşteră cad bucăţi imense de stâncă, pline de zăpadă, urmate de sute de gloanţe. Opt stă deasupra Ellei, folosind telekinezia ca să devieze sfărâmăturile şi tirul armelor de foc. Şase trage cu tunul mogadorian către cerul vizibil. Urmează o altă explozie, sus, cu mult mai sus de capetele noastre, şi, câteva secunde mai târziu, o navă argintie, ca aceea pe care-am văzut-o pe fundul lacului, se prăbuşeşte în muntele sfărâmat, chiar deasupra noastră. Un soldat mogadorian cu răni sângerânde încearcă înnebunit să se elibereze din carlingă. Mă străduiesc să mă ridic în picioare în timp ce sparge parbrizul şi, înainte de a se putea târî afară, folosesc telekinezia ca să ridic doi bolovani în aer şi să-l strivesc între ei. Un nor de cenuşă pluteşte spre sol.

O rachetă pătrunde în peşteră, aruncând în aer peretele de deasupra lui Crayton. Gravura care ne-a fascinat cu doar câteva minute în urmă e distrusă. Crayton e aruncat de suflu şi zboară până-n mijlocul peşterii, aterizând lângă loralitul albastru în timp ce Cuferele alunecă pe podea. Nu face nicio mişcare. Sunt uluită – totul s-a petrecut atât de repede.

— Papa! ţipă Ella.

Alerg împreună cu ea către Crayton, deşi pereţii se năruie în jurul nostru. Ea îi ia una dintre mâini. Eu o pun pe a mea pe trupul lui şi închid ochii, încercând să descopăr un semn că e în viaţă. Caut ceva cu care să

lucrez, pe care să-l vindec, dar nu găsesc nimic.

— Salvează-l! strigă Ella, adresându-mi-se, cu faţa ei mică deformată de durere. Marina, te rog, poţi s-o faci! Poţi să-l vindeci!

— Încerc, îi răspund, dar cuvintele-mi ies dintre buze ca un suspin.

E mort. Cêpanul ei s-a dus.

— Nu trebuie decât să te concentrezi, cum ai făcut cu Opt!

Ella e înnebunită, mângâie capul lui Crayton, îi mângâie mâna.

Cu coada ochiului o văd pe Şase venind spre noi şi în acelaşi timp trăgând cu tunul spre cer. Opt se teleportează alături de mine. Se apleacă şi-mi spune:

— Poţi să-l vindeci. Haide, Marina.

Încep să plâng. Nu pot s-o fac. Ştiu că n-am ce să vindec, dar încerc iarăşi şi iarăşi să-mi invoc Moştenirea, implorând-o să lucreze. Dar Crayton e mort. Moştenirea mea nu are cu ce să se conecteze, îmi plimb mâinile pe pieptul lui zdrobit şi pe stomac. Îi simt sub palme toate oasele rupte. Ella trece în spatele meu şi se lasă pe umerii mei, apăsându-mi mâinile mai tare pe Crayton.

Şase îşi încetează tirul şi mă prinde de braţ. Mă priveşte în ochi. Eu clatin din cap.

Ella cade în genunchi, plângând. Se târăşte peste Crayton şi-i şopteşte la ureche:

— Las-o pe Marina să te vindece. Te rog să nu pleci. Te rog, papa.

Se uită la mine cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Vocea ei e furioasă.

— Nici măcar nu-ncerci, Marina! De ce nu-ncerci?

Îmi şterg lacrimile de umeri.

— Am încercat, Ella. Am încercat, dar n-am putut să fac nimic. Deja nu mai era printre noi. Îmi pare rău.

Mă las pe călcâie, dar rămân cu mâinile pe trupul lui Crayton.

O rachetă loveşte peretele opus, despărţindu-l de tot de munte. Ştim, din timpul urcuşului către culme, că dincolo

de gaură ne aşteaptă o cădere în gol, de la şase sute de metri, în josul unui perete drept. O palǎ de vânt rece ne mătură, pătrunzându-ne. Opt se întoarce spre Şase.

— Dă-mi tunul. Mă-ntorc imediat.

Şase ezită o secundă înainte de a i-l întinde. Opt dispare, şi îmi înalţ privirea ca să-l văd alergând de-a lungul buzei sfărâmate a hăului, sărind din loc în loc în vreme ce bolovanii se spulberă. Trage fără întrerupere, chiar şi în timpul salturilor. Două nave mogadoriene argintii explodează în curând, transformându-se în mingi de foc.

Îmi plimb în continuare mâinile pe trupul lui Crayton, dar Şase mă ridică cu o smucitură.

— Încetează. S-a dus.

Mă uit în jos, la faţa lui colţuroasă, la sprâncenele stufoase, şi-mi aduc aminte cum l-am văzut prima oară, în cafeneaua din Spania. Am crezut că-mi era cel mai mare duşman. În schimb, el mi-a salvat viaţa. Întind mâinile, pentru încă o încercare, dar Şase mă îmbrăţişează, trăgându-mă spre ea. Îi simt lacrimile pe gât. Buzele ei îmi ating urechea în timp ce şopteşte:

— Nu mai putem face nimic.

Ella se întinde suspinând şi ia mâna stângă a lui Crayton. I-o sărută şi şi-o lipeşte de obraz.

— Te iubesc, papa.

— Îmi pare atât de rău, spun eu iarăşi.

Ea îşi ridică privirea spre mine şi vrea să vorbească, dar nu reuşeşte. Aşază cu delicateţe mâna lui Crayton pe pieptul lui şi i-o mai mângâie o dată înainte de a se ridica. Opt se teleportează lângă noi şi îi înapoiază tunul lui Şase. O altă rafală puternică de vânt îngheţat trece peste noi şi izbeşte o parte a hainei lui Crayton, deschizând-o. Îl vedem cu toţii în acelaşi timp – un plic alb în buzunarul din interiorul acesteia. Cuvintele PENTRU ELLA sunt scrise pe el.

Şase îl înhaţă şi-l îndeasă în mâinile Ellei.

— Ella. Ascultă-mă. Ştiu că nu vrei să-l laşi aici. Niciunul dintre noi nu vrea. Dar, dacă nu plecăm imediat, vom muri şi noi. Ştii că el ar fi vrut să facem tot ce e necesar ca să

supravieţuim, nu?

Ella dă din cap. Şase se întoarce spre Opt.

— Bun. Acum, cum ne teleportăm dracului de aici? A fost distrusă o prea mare parte e muntelui ca să mai fie posibil?

— Ella, ţine Cufărul meu! Marina, ia-l pe-al tău, spune el, conducându-ne către strălucirea albastră a loralitului. Şase, tu va trebui să te ţii de braţul cuiva, ca să putem pleca toţi în acelaşi timp.

Opt îşi plimbă privirea sumbră asupra dezastrului din jur.

— Sper să reuşesc.

Apucă mâna Ellei şi pe a mea. Şase se agaţă de celălalt cot al meu. Mă uit la bucăţile de perete care ne vorbesc despre viitorul şi trecutul nostru. Mă gândesc la numeroşii lorici care s-au aflat aici înaintea noastră. Sunt tristă, fiindcă suntem ultimii care văd acest loc. Dar mă gândesc şi la responsabilitatea care apasă pe umerii noştri, ai tuturor, de faptul că suntem ultimii lorici. Mă uit pentru o ultimă oară la Crayton, mulţumindu-i pentru tot ce-a făcut.

— OK. Plecăm, spune Opt.

Şi totul devine negru.

18

Nouă ajunge brusc pe marginea scaunului său.

— Ei drăcie! Patru! Verifică. S-au mutat.

— Cine s-a mutat?

Îi iau tableta din mână. Punctele albastre care ne identifică şi-au schimbat poziţia. Sau cel puţin unele dintre ele. Unul se află în continuare în Jamaica şi două în Chicago. Dar acum sunt trei în largul coastei Africii, şi unul în New Mexico. Pieptul mi se destinde când văd că au rămas tot şapte, dar sunt derutat fiindcă au ajuns atât de repede în alte locuri.

— Cum au făcut *asta?*

— N-am *nici cea mai mică* idee, zice Nouă. E ca şi cum s-

ar fi teleportat sau ar fi sărit prin spaţiu. Poate or fi găsit o poartă stelară, sau cam aşa ceva?

— Henri spunea că nu există porţi stelare, zic eu, clătinând din cap.

— Da, aşa cum, după părerea *unora,* nu există nici extratereştri veniţi aici de pe alte planete. De fapt, după părerea *multora.*

Are dreptate. Poate Henri s-a înşelat.

— Un garde se află în New Mexico, Nouă. În apropiere de ceea ce crezi tu că ar putea fi nava noastră. E imposibil să fie o coincidenţă. Crezi că se duc după ea?

— Omule, sper că nu. Încă nu e *deloc* timpul pentru aşa ceva. Mai sunt o mulţime de rahaturi de care trebuie să ne ocupăm înainte de a părăsi Pământul.

Mă holbez la punctul albastru care pulsează în New Mexico şi apăs triunghiul verde, dezvăluind din nou locurile în care sunt ascunse navele de pe Lorien. N-avea cum să fi aterizat din întâmplare atât de aproape de una dintre ele. Adaug la asta faptul că, după cum mi s-a spus, Sarah e în vest, probabil împreună cu Sam, şi sunt convins.

— Vorbesc serios, Nouă. Acolo trebuie să mergem. În New Mexico. Acum. Tot ce-am văzut şi ce-am aflat conduce în direcţia aia, ne spune că trebuie să plecăm imediat.

Ies în grabă din încăpere, îmi închid Cufărul trântindu-i capacul şi-l pun lângă uşa de la intrare.

— BK? strig.

El îşi face apariţia alergând cu paşi mărunţi, cu osul fripturii în gură.

Nouă mă urmează.

— Tipule. Las-o. Mai. Moale. Nu ne luăm zborul către New Mexico. *Mai ales* după ceea ce am văzut adineauri. Tipii ăştia se teleportează. Până ne urcăm noi în lift, ar putea ajunge în Antarctica! Sau în Australia! Sunt prea multe lucruri pe care încă nu le ştim. Nici măcar nu suntem siguri că aia e nava noastră. Dacă e o capcană?

Se plasează în faţa uşii şi îşi încrucişează braţele. Ştiu că trebuie s-arăt ca un nebun, apăsând butoanele liftului şi prefăcându-mă că Nouă nu e acolo, blocându-mi drumul.

Cuvintele mi se rostogolesc printre buze:

— Trebuie să mergem oricum acolo. Chiar dacă nu-i vom mai găsi pe garzii pe care îi vedem acum. New Mexico e în continuare locul evident – şi singurul – în care trebuie să ne ducem!

Îmi doresc cu disperare să-l conving.

— Putem lua câteva dintre armele tale.

Mi se-nvârteşte capul. Mă reped în sala de antrenament şi mă îndrept spre dulapul cu muniţie. Sar peste covoare în direcţia lui când aud inelele metalice zăngănindu-mi deasupra capului. Nouă coboară, îmi taie calea şi ridică o mână.

— Stop. Aşteaptă, amice. Respiră adânc, îmi spune, cu palmele ridicate întoarse către mine. *Cred* că ar trebui să mergem la Paradise.

— Îţi baţi joc de mine? *Acum* vrei tu să mergem la Paradise?

O să-l omor pe tipul ăsta.

— M-am gândit în timp ce dormeai. Trebuie să ne-ntoarcem în locul în care ai găsit tableta. Ai spus mai devreme că acolo erau o grămadă de hârtii, ca să nu mai vorbesc de schelet şi de hărţi. Cred că ne scapă ceva, ceva care e cheia înfrângerii lui Setrákus Ra.

— Nu înţelegi, spun, făcându-mi loc pe lângă el. În vest se petrec lucruri chiar în *clipa asta.* Ai maşină?

El mă loveşte cu putere în spate. Sunt gata să cad, dar îmi recapăt echilibrul. Rămân acolo, cu spatele la el, spumegând.

— Am maşină, dar mergem mai întâi la Paradise. Trebuie să găsim tot ce ne poate ajuta în luptă.

— Nicio şansă.

Mă întorc şi-l împing, apoi, înainte să-mi dau seama ce fac, avem amândoi câte un braţ imobilizat deasupra capului celuilalt. Nouă îmi trage un şut, zburându-mi picioarele de sub mine, şi cad la podea.

Bernie Kosar latră, spunându-ne să încetăm.

— Relaxează-te, BK, spune Nouă, făcându-i cu mâna. Consideră că e vorba de un mic antrenament înainte de

plecarea spre Ohio.

— Corect. Acum ne antrenăm, mă răstesc eu, ridicându-mă în picioare. Folosind tot ce-am învăţat de curând.

Nouă încearcă o lovitură scurtă, dar i-o deviez. Însă nu reuşesc să fac acelaşi lucru cu croşeul lui de dreapta. Îmi simt coastele de parcă ar fi fost lovite de un berbec. Cad în genunchi, ţinându-mă de mijloc, şi el mă loveşte din lateral cu piciorul în stern, trântindu-mă lat pe spate.

— Haide, omule! strigă, uitându-se în jos, la mine. Ridică-te, de ce n-o faci? Crezi că poţi lupta în deşert, că poţi înfrunta orice duşman îţi va ieşi în cale, dar nu eşti în stare să-mi faci faţă mie?

Sar în picioare şi-l iau prin surprindere cu un pumn bine ţintit în burtă. Când se îndoaie de mijloc, îi trag un genunchi în gură.

— Despre *asta* vorbeam, Patru!

Din buzele sparte îi curge sânge, dar mă priveşte radios. Ne rotim unul în jurul altuia.

— Îţi spun eu cum facem. De vreme ce dai semne că-mi poţi oferi o competiţie decentă, îţi propun un târg. Dacă mă înfrângi, plecăm în New Mexico. Imediat. Te las chiar şi să conduci. Dar, dacă înving eu, mai stăm vreo două ore aici, descifrăm nişte rahaturi şi ne facem un plan *adevărat.* Apoi ne întoarcem în Paradise şi coborâm în puţul ăla.

— Şi poţi să *mă* numeşti laş, adaug eu.

Continuăm să ne învârtim unul în jurul altuia şi fiecare dă câteva lovituri devastatoare. Aud o coastă de-a lui Nouă plesnind când intră în contact cu cotul meu drept. Mă răsucesc ca să izbesc cu celălalt cot, dar el îmi trage un şut puternic în genunchiul stâng. Cartilajul se rupe şi durerea îmi inundă piciorul. Şchiopătând, reuşesc să-i mai dau câţiva pumni, dar nu mă pot mişca din loc, ceea ce îi oferă lui un avantaj imens. Sare în spatele meu şi, cu un alt şut, îmi azvârle celălalt picior de sub mine. Capul mi se izbeşte de podea şi lumea devine albă. Când îmi revin, Nouă mi-a ţintuit braţele sub genunchii lui. Lupta s-a sfârşit. Şi cu asta s-a dus şi şansa de a-l găsi pe gardele din vest.

— Aduc o piatră vindecătoare, spune Nouă, ridicându-se încet.

Cu ochii înceţoşaţi, îl urmăresc ţinându-se de coaste când iese din încăpere. Bernie Kosar scheaună.

— Asta-i o prostie, ştii? strig în urma lui Nouă. Nu poţi lua hotărâri astfel! Gardele ăla din New Mexico ar putea muri acolo, singur, şi ţie nici nu-ţi pasă!

Vocea lui răsună în tot apartamentul.

— Suntem soldaţi, Johnny! Şi soldaţii mor. Am fost trimişi aici să ne antrenăm şi să luptăm, şi unii dintre noi nu vor supravieţui. Aşa e războiul.

Ajung în camera de zi ţopăind încet pe piciorul teafăr. Văd pe ferestre că soarele apune. BK stă pe duşumea, în ultimul petic de lumină, uitându-se la mine. Ne imploră să ne aşezăm, să discutăm şi să ne plănuim cu atenţie următoarea mişcare.

Nouă intră cu piatra vindecătoare lipită de coaste. Mi-o aruncă şi eu mi-o pun imediat pe genunchiul stâng. Chinuit de durere, simt cum cartilajul se reface încet. Pentru asta nu e nevoie de prea mult timp şi durerea dispare curând, în totalitate. Pun mâna pe rama ferestrei şi spun:

— Dacă nu mergem în New Mexico, atunci să ne ocupăm de Setrákus Ra. Acum. Noi doi. Dacă reuşim să-l lichidăm, ceilalţi mogi vor muri şi vom salva *două* lumi.

Nouă se aşază pe o canapea de piele şi-şi pune picioarele pe tăblia de sticlă a unei măsuţe. Oftează şi închide ochii.

— Îmi pare rău, Johnny, dar, chiar dacă moare Setrákus Ra, ceilalţi mogi vor continua să lupte. Exact cum continuăm noi lupta, după moartea lui Pittacus Lore. Nu mai căuta rezolvări simple şi acceptă realitatea. Vom lupta cu toţii până la unul.

Mă uit pe geam şi-mi adun puterile ca să rostesc ceea ce vreau să spun de mai multe săptămâni, de când am citit scrisoarea lui Henri.

— Pittacus nu e mort. Eu sunt Pittacus.

— Ce-ai zis?

Mă întorc să-l privesc în faţă.

— Am spus că eu sunt Pittacus Lore.

Nouă se lasă pe spate, râzând atât de tare încât e gata să alunece peste spătar, căzând de pe canapea.

— *Tu* eşti Pittacus Lore? Pentru numele cerului, ce te face să crezi că *eşti* el?

— O simt, spun. De aceea hibernează Lorien. Pittacus trăieşte prin mine.

— Oh, da? Ştii ce? Cred că şi eu o simt, mă ia el în râs, pipăindu-şi partea de sus a trupului. Se ridică şi se apropie de mine. Dar, hei, dacă tu eşti Pittacus, cel mai puternic şi cel mai înţelept Străbun al Lorienului, atunci lui i-am tras eu adineauri o *bătaie zdravănă.* Mă-ntreb ce m-a ajutat să reuşesc.

— Norocul, răspund, regretând că am deschis subiectul.

— Serios? S-ar părea că avem pe *cineva* care doreşte o revanşă.

Ajunge, spune Bernie Kosar. *Nu vă mai bateţi. Cruţaţi-vă puterile.*

Îl ignor.

— Perfect. Atunci urmează revanşa.

— Dacă vrei să mă-nfrunţi din nou, o să schimbăm locul luptei. Şi, ca să fie chiar şi mai interesant, *Pittacus,* aş zice să folosim, fiecare, câte un obiect din Cufărul lui.

— Perfect.

Îmi deschid Cufărul, întinzând imediat mâna după pumnalul de doisprezece centimetri. Mânerul îi vibrează în clipa în care îl ating şi mi se înfăşoară cu repeziciune în jurul pumnului. Văd cenuşă de mogi încă îndesată în şanţurile lui şi mirosul ei îmi face poftă de o altă luptă.

Nouă înşfacă bastonul scurt, argintiu, cu mâna dreaptă. OK, asta mă face nervos; am văzut cum a decimat cu el toţi pikenii ăia, în vestul Virginiei. Îmi face cu degetul când dă cu ochii de pumnal.

— Ah, ah, ah. Am spus doar un singur obiect.

— Am pumnalul. Atât. E tot ce-mi trebuie.

— Şi cum rămâne cu mica şi drăguţa ta brăţară?

— Aă, am uitat de ea. Probabil că e cea mai bună alegere pentru mine. Mulţumesc.

Arunc pumnalul înapoi, în Cufăr.

— Urmează-mă, zice Nouă.

Ignorându-l pe Bernie Kosar şi rugăminţile lui de a ne opri, mă iau după Nouă şi traversăm amândoi apartamentul în tăcere, îndreptându-ne spre ascensor. Presupun că lupta se va desfăşura în subsolul întunecat al clădirii, printre stâlpi şi ziduri de ciment, ascunzându-ne puterile de toată lumea. În loc de asta, urcăm. Uşile liftului se deschid şi Nouă foloseşte tastatura de lângă uşa rămasă în faţa noastră, care se deschide cu un pocnet. Suntem pe acoperişul Centrului John Hancock.

— Nici gând, nici în ruptul capului. Aici, sus, ne poate vedea prea multă lume! spun, clătinând din cap şi întorcându-mă către uşa care dă spre interior.

Nouă se îndepărtează pe acoperiş.

— Aici, sus, nu ne poate vedea *nimeni.* De aceea e atât de minunat să te afli în vârful celei mai înalte clădiri din oraş.

Nu vreau să dau impresia că mă tem, aşa că îl urmez, arătându-mă cu mult mai sigur de mine decât mă simt. Dar nu sunt pregătit pentru vântul sălbatic, care mă izbeşte cu putere, aproape împingându-mă înapoi, în cadrul uşii. Cu părul său negru biciuind aerul, Nouă îşi continuă drumul, părând să nu se sinchisească de forţa vântului. Tricoul alb i se umflă în jurul trupului, până când şi-l scoate şi-l lasă să zboare peste marginea acoperişului. Când ajunge în mijlocul acestuia, zvâcneşte din încheietura mâinii, făcând bastonul argintiu să se lungească la ambele capete, până când are aproape doi metri şi împrăştie o strălucire roşiatică. Se întoarce spre mine şi îşi arcuieşte palma, făcându-mi semn să mă apropii. Ca un acrobat care merge pe sârmă, respir adânc şi pun un picior exact în faţa celuilalt ca să merg spre el. Ne aflăm în umbra imensă a unui turn ascuţit, care domină acoperişul, înălţându-se în partea opusă a acestuia, şi către care aleargă Nouă, întorcându-mi spatele imediat ce ajung lângă el.

N-am idee ce are de gând, aşa că mă opresc şi-l urmăresc făcând mutarea următoare. Fără să se oprească,

aleargă drept în susul turnului, până când ajunge în vârf. Turnul se leagănă în bătaia vântului şi ameţesc numai uitându-mă la Nouă, care se balansează acolo, sus. Îşi ridică bastonul roşu deasupra capului şi, înainte să pricep ce face, îl aruncă. Iar în secunda în care i se desprinde de mână plonjează şi el spre mine, cu capul înainte, aşa că mă confrunt, în acelaşi timp, cu două obiecte zburătoare. Reuşesc să mă rostogolesc, ferindu-mă de bastonul ascuţit când se apropie de mine, şi îl văd înfigându-se, oblic, într-o grindă metalică. Mă întorc să-l înfrunt pe Nouă şi, când e gata să mă doboare, îl lovesc cu atâta putere încât îl trimit în zbor în partea opusă a acoperişului.

Întind mâna şi smulg bastonul roşu din grinda metalică. Henri nu m-a antrenat niciodată pentru lupta cu aşa ceva, dar îl învârtesc deasupra capului şi atac oricum. Nouă rămâne pe loc şi-şi adună forţele ca să-mi respingă atacul. Rotesc bastonul de-a curmezişul trupului său, dar el parează lovitura cu încheietura mâinii şi înaintează imediat, vrând să-mi tragă un şut în genunchiul abia vindecat. Îmi retrag piciorul şi el ratează, dar reuşeşte să pună mâinile pe baston. Ne luptăm ca să câştigăm controlul asupra lui, rotindu-ne unul în jurul altuia şi lovind cu picioarele, parând şi blocându-ne. El se foloseşte de telekinezie ca să-mi ridice picioarele în aer. Încep să mă opun, dar îmi dau seama că pot folosi în avantajul meu vântul puternic. Îmi sincronizez cu grijă mişcările cu o rafală puternică, şi fac o tumbă peste baston; într-o fracţiune de secundă, sunt în spatele lui Nouă, cu bastonul la gâtul lui.

— Ar trebui să fim în drum spre New Mexico, spun, trăgându-ne pe amândoi spre uşa care duce spre lift.

Nouă mă pocneşte cu partea din spate a capului exact în nas, şi scap bastonul din mâini. El îl înşfacă în timp ce mă împleticesc de-a-ndăratelea, lovindu-mă de un panou electric.

— Tu eşti cel care vorbeşte, Johnny? Sau e *Pittacus*? mă întreabă batjocoritor, rotind bastonul.

Brăţara mi se extinde exact la timp ca să-i devieze

lovitura. Panoul electric alături de care mă aflu e despicat în două de izbitura care mă ratează. Scânteile zboară pretutindeni, inclusiv în scutul meu deschis şi pe mine. Când îmi ricoşează de cămaşă, las focul să se aprindă şi să se răspândească. Scutul mi se strânge şi Nouă se holbează, uluit când mă vede mistuit de flăcări.

Îşi revine repede, lăsând surprinderea deoparte.

— De ce nu te-ai transformat într-o glob uman de foc când eram în aceeaşi echipă? strigă.

Focul din jurul trupului meu trosneşte şi vuieşte în bătaia vântului puternic. Mă îndrept spre Nouă. El o fi crezând că totul e distracţie, că nu e decât un joc. Eu nu.

— Am terminat acum?

— Nu tocmai.

Zâmbeşte cu superioritate.

Îmi formez în palmă o mică minge de foc. Dacă i-o arunc la picioare, faptul că întreaga situaţie nu mă amuză va reieşi destul de clar, gândesc eu, dar el o respinge lovind-o cu capătul bastonului, ca la hochei. Las alte două mingi de foc să ţopăie pe acoperiş, dar el le îndepărtează cu forţa minţii. Prima se rostogoleşte într-o parte şi se mistuie fără urmări; cealaltă ajunge la marginea carcasei unui ventilator. Căldura o topeşte, iar vântul răstoarnă întregul acoperământ al ventilatorului enorm, lăsându-l dezgolit.

Îmi ridic mâinile deasupra capului, vrând să creez un glob de foc de dimensiunile unui frigider, dar, în timp ce acesta creşte, Nouă mă atacă, ţinându-şi bastonul deasupra umărului. Propteşte un capăt în podea şi se avântă într-un salt, cu picioarele înainte, către pieptul meu în flăcări. Urlă de durere când îi intră tălpile pantofilor în contact cu trupul meu cuprins de foc, şi sunt propulsat prin aer, cu spatele înainte. Lumea colorată până acum în nuanţe de roşu şi galben e zugrăvită în tonuri de albastru şi gri. În timpul ultimei rostogoliri, îmi dau seama că zbor direct spre ventilatorul descoperit. Îmi întind braţele şi picioarele şi mă opresc, la numai câţiva centimetri de paletele lui. Ventilatorul e destul de puternic ca să stingă ce-a mai rămas din focul meu în declin înainte să plonjez şi

să mă rostogolesc într-o parte.

— Încerci să te răcoreşti? întreabă Nouă, cu mâinile în şolduri, ca şi cum mi-ar studia pur şi simplu tehnica.

A renunţat la pantofii pe jumătate topiţi.

— Abia am început să mă-ncălzesc!

Sar în picioare, pregătindu-mă să ripostez la următoarea lui mişcare.

Aleargă spre stânga, şi îl urmez. Sare peste nişte ţevi, ajungând pe bordura înaltă. Îl urmez iarăşi. De căderea în gol, de la peste trei sute de metri, ne despart, pe amândoi, doar câţiva centimetri. Spre surprinderea mea, el păşeşte dincolo de margine. Ţip şi mă aplec să-l prind, dar, când o fac, nu-l văd navigând către moarte. Stă pe o fereastră, în poziţie orizontală, cu braţele încrucişate şi cu acelaşi zâmbet larg pe chip. M-am aplecat prea mult încercând să-l prind, şi-mi rotesc cu disperare braţele, străduindu-mă să-mi recapăt echilibrul. Dar nu mă pot opri şi mă înclin brusc mai mult deasupra abisului. Nouă aleargă înapoi pe suprafaţa laterală a clădirii şi-mi trage un upercut puternic în falcă. Sunt aruncat pe spate, dar n-am ocazia să aterizez. Nouă mă prinde de gât, se răsuceşte şi mă ţine deasupra bordurii.

— Ei, Numărul Patru. Tot ce trebuie să faci ca să te las jos, teafăr şi nevătămat, e s-o spui. Îşi ţine bastonul în cealaltă mână, ridicat deasupra capului. Spune că nu eşti Pittacus.

Vreau să-l lovesc cu picioarele, dar mă ţine la distanţă, ca să nu-l pot atinge. Sfârşesc legănându-mă în sus şi-n jos, ca un pendul.

— Spune-o, repetă el, scrâşnind din dinţi.

Deschid gura, dar nu mă pot convinge să neg ceea ce simt cu certitudine că e adevărat. Cred că sunt Pittacus Lore. Cred că sunt cel care poate să pună – şi care va pune – capăt acestui război.

— Vrei să dai fuga în New Mexico, să găseşti nava noastră. Nu-ţi vine să crezi, nici măcar pentru o singură clipă, că ar putea fi o cursă. Pe urmă vorbeşti despre uciderea lui Setrákus Ra, dar nu eşti în stare să mă-nfrângi

nici măcar pe mine într-o luptă corp la corp. *Nu* eşti *el.* Nu eşti Pittacus. Aşa că încetează imediat cu prostia asta. Spune-o, Patru, e tot ce trebuie să faci.

Mă strânge mai tare de gât. Mi se înceţoşează ochii. Mă uit în sus, la cerul fără nori, care devine roşu, ca în noaptea în care mogadorienii au invadat Lorienul. Văd, ca pe nişte străfulgerări, chipurile loricilor măcelăriţi. Ţipetele lor îmi răsună în urechi. Văd exploziile, focul, morţii. Văd krauli cu copii lorici în dinţi. Durerea pe care-o simt pentru ei toţi e, în momentul ăsta, atât de copleşitoare, încât ştiu că pot suporta orice, inclusiv ca Nouă să-mi frângă gâtul.

— Spune-o!

— Nu pot, reuşesc să cârâi.

— Probabil că trăieşti din iluzii! ţipă el, strângându-mă mai tare.

Acum văd bombele căzând pe Lorien. Văd trupurile sfârtecate ale oamenilor mei, văd cum îmi e distrusă planeta. În vârful unui morman de leşuri, îmi văd tatăl mort, în costumul lui argintiu cu albastru. Nouă mă scutură cu violenţă, picioarele mi se leagănă nebuneşte.

— Nu eşti Pittacus!

Închid ochii ca să scap de viziunile măcelului care-mi plutesc în faţă, temându-mă de ce ar putea să urmeze. Văd în minte scrisoarea lui Henri: *Când v-aţi născut voi, cei zece, Lorien v-a identificat curajul, voinţa, compasiunea, şi v-a acordat în schimb rolurile pe care sunteţi cu toţii meniţi să vi le asumaţi: rolurile celor zece Străbuni Iniţiali. Asta înseamnă că, în timp, aceia dintre voi care-au mai rămas se vor maturiza pentru a deveni cu mult mai puternici decât orice altceva a mai văzut vreodată Lorienul, cu mult mai puternici decât primii zece Străbuni, de la care v-aţi primit Moştenirile. Mogadorienii o ştiu, de aceea vă vânează acum cu atâta înverşunare.*

Indiferent ce-ar însemna toate astea, am certitudinea că, de fapt, Nouă n-o să mă ucidă. Fiecare membru din Garde e prea important, fie el Pittacus sau nu. Mai presus de orice altceva, să ne adunăm laolaltă şi să luptăm împreună

ca unul, aşa cum au fost născuţi garzii s-o facă, e mai important decât orice neînţelegere am avea noi doi. E o slabă consolare, dat fiind faptul că trupul continuă să mi se legene când simt o uşoară schimbare a vântului. Mâna din jurul gâtului meu se deschide şi simt un gol în stomac când încep să cad. E posibil să mă fi înşelat? În schimb, simt ceva sub tălpi peste mai puţin de o secundă. Deschid ochii şi descopăr că sunt din nou pe acoperiş. Nouă se îndepărtează, cu capul în jos. Zvâcneşte din încheietura mâinii şi bastonul lung şi roşu se reduce la o bucată de argint. Apoi îmi strigă peste umăr:

— Data viitoare o să te las să cazi!

19

Sunt cu faţa în jos în nisipul arzător. Îl am în gură, în nas, abia pot să respir. Ştiu că ar trebui să mă ridic, să încerc să mă rostogolesc, dar oasele mă dor prea tare. Strâng cu putere din ochi, încercând să-mi blochez durerea din tot trupul. În cele din urmă, îmi adun puterile ca să mă ridic, dar, când îmi pun palmele jos, ca să mă-mping, nisipul mi le arde. Mă las să cad înapoi.

— Marina? gem.

Ea nu-mi răspunde. Încă nu pot deschide ochii, dar ascult cu atenţie, încercând să desluşesc orice semn de viaţă. Nu aud decât vântul şi nisipul care mă biciuiesc.

Încerc să vorbesc din nou, dar nu reuşesc să scot decât o şoaptă.

— Marina? Să mă ajute cineva. Opt? Ella? Marina? E cineva?

Sunt atât de năucită, încât îl strig până şi pe Crayton. În timp ce aştept, sperând să primesc un răspuns, sunt izbită de amintirea trupului neînsufleţit al lui Crayton. Văd totul întâmplându-se iarăşi. Lacrimile Ellei. Atacul mogilor. Eu agăţându-mă de cotul Marinei şi pe Opt spunând:

— Plecăm.

Deasupra mea, soarele e atât de fierbinte încât îmi simt părul ca pe o pătură de foc pe gât şi pe umeri. Într-un târziu, reuşesc să mă rostogolesc pe spate şi să ridic braţul, ferindu-mi ochii de lumina orbitoare. Îi deschid încet, clipind, puţin câte puţin. Nu văd pe nimeni. Doar nisip. Mă străduiesc să mă ridic în picioare şi aud în minte ecoul vocii lui Opt.

— Sper într-adevăr că va merge. N-am mai încercat niciodată să teleportez pe altcineva.

Ei, s-ar părea că *n-a* mers. Sau a mers, dar nu şi pentru mine, nu şi pentru noi toţi laolaltă. Unde-au ajuns Ella şi Marina? Oare sunt împreună? Opt e cu ele? Suntem împrăştiaţi cu toţii în diferite colţuri de lume? Sau numai eu sunt singură? Mintea mi se agită nebuneşte, trecând în revistă toate posibilităţile. Dacă nu l-am pierdut doar pe Crayton, dacă suntem şi despărţiţi, rupţi unii de alţii, ne aflăm la o atât de mare distanţă de ţelul nostru. Mi-e greaţă din cauza frustrării şi a panicii. Scopul tuturor strădaniilor noastre, tot ce am sacrificat ca să mergem în India şi să-l găsim pe Opt – s-ar putea să fi fost zadarnic.

Sunt singură sub un cer fără nori şi sub un soare arzător, fără să am idee unde mă aflu sau cum o să găsesc alt suflet viu, fie el garde sau nu. Mă uit cu atenţie în toate direcţiile, sperând s-o zăresc pe Marina urcând pe dună împleticindu-se şi fluturându-şi mâna deasupra capului, cu Ella la o mică distanţă în urma ei, sau pe Opt, râzând şi făcând roata pe întinderea de nisip, dar nu văd decât un deşert dezolant.

Mă gândesc la explicaţiile lui Opt despre modul de funcţionare a teleportării. Indiferent unde am aterizat, *ştiu* că mă aflu în apropierea uneia dintre pietrele albastre de loralit. Deşi nu am, ca el, Moştenirea care permite teleportarea, sper că aş putea totuşi să folosesc loralitul într-un fel sau altul. Mă las să cad în patru labe şi încep să sap cu furie. N-am cum să aflu unde e piatra, de unde săncep s-o caut, dar sunt disperată. Atât de disperată încât abia dacă observ că nisipul îmi arde degetele.

Dar singurele pietre pe care le găsesc sunt mici, pline de

crăpături, banale. Cu răsuflarea tăiată, cu sudoarea scurgându-mi-se în josul feţei şi intrându-mi în ochi, mă opresc în sfârşit şi mă las pe spate. Nu-mi pot permite să-mi irosesc astfel puţina energie de care dispun. Trebuie să găsesc apă şi un adăpost. Îmi las capul pe-o parte şi ascult vântul, sperând c-o să-mi dea vreun indiciu, dar nu există nimic şi nimeni. Cât văd cu ochii, nimic altceva decât nisip şi dune. Ceea ce nu-mi oferă altă opţiune decât să mă pun în mişcare. Privesc soarele, mă orientez folosindu-mi propria umbră şi încep să-naintez cu greu prin nisip.

Merg spre nord. Fără nimic care să mă protejeze de razele arzătoare, cu ochii înţepându-mă din cauza transpiraţiei care-mi intră în ei, cu tot trupul biciuit dureros de nisipul fierbinte, mă simt vulnerabilă, într-un mod în care nu m-am mai simţit niciodată. Oriunde mă uit, nu văd decât aceeaşi privelişte nesfârşită, şi ştiu că trupul meu nu poate suporta multă vreme acest soare puternic. Mă străduiesc să mai fac câţiva paşi, apoi devin invizibilă, ca să scap de căldura necruţătoare. În felul ăsta e greu să dea cineva de mine, dar n-am de ales. Pe urmă folosesc telekinezia ca să plutesc deasupra solului, pur şi simplu ca să-mi îndepărtez picioarele de nisipul arzător. Avantajul de a vedea peisajul mai de sus nu face altceva decât să-mi confirme ceea ce am intuit deja, imensa distanţă pe care nu e decât nisip, nisip şi iar nisip. De câte ori trec de o dună, îmi mijesc ochii, sperând să zăresc vreun drum, sau orice alt semn de civilizaţie. Dar singurul lucru care se schimbă, unica variaţiune a nesfârşitei imagini nisipoase din faţa ochilor mei, e oferită doar de formele infernalilor cactuşi înfloriţi şi ale bucăţilor de lemn pietrificat. Cerul senin, fără absolut niciun nor, îşi bate joc de mine, neoferindu-mi nici măcar un strop de alb pe care să-l transform într-o furtună cu fulgere. Când sfâşii primul cactus lângă care ajung, sunt dezolată să constat că nu conţine apă suficientă nici măcar ca să-mi potolesc setea.

Într-un târziu, tocmai când energia şi starea de spirit mi-au ajuns aproape la pământ, la orizont apar munţi, oferindu-mi cel puţin perspectiva unei salvări. Par să fie la

o distanţă de cel puţin încă o zi de mers, deşi e greu să am vreo certitudine. Se află cu siguranţă prea departe ca să ajung până la ei astăzi, ceea ce e suficient ca să-mi năruie speranţele. Ştiu că trebuie să găsesc un adăpost.

Devin vizibilă şi sper c-o să mă vadă cineva. Îmi ridic privirea spre cer şi văd primul grup de nori al zilei. Inima îmi tresaltă şi mă simt inundată de un mic val de energie, pe care nici nu ştiam că-l am. Mă concentrez ca să creez o furtună, doar una minusculă, exact deasupra mea. Ploaia e scurtă, dar binefăcătoare. E singurul motiv pentru care nu mă prăbuşesc, pentru care nu mă dau bătută.

Continui să merg, până când ajung la un gard scund, de sârmă ghimpată. Chiar dincolo de el, desluşesc un drum neasfaltat, abia vizibil. E primul semn de civilizaţie pe care-l văd, şi sunt atât de copleşită de bucurie încât reuşesc chiar şi să măresc pasul ca s-ajung la el. Îl urmez pe o distanţă de vreun kilometru şi jumătate înainte de a da de un deal scund, pe care izbutesc să-l urc, trecând de culme. De partea cealaltă se conturează, miraculos, mai multe clădiri de dimensiuni reduse. Nu-mi vine să cred. Oare ar trebui să le dau crezare propriilor mei ochi? Trebuie să fie un miraj.

Ba nu. Pe măsură ce merg, sunt tot mai convinsă că aceste construcţii, aceste semne de viaţă, sunt *reale.* Din nefericire, pe măsură ce mă apropii, pot să văd şi că sunt pline de găuri; schelete de lemn dărăpănate, abandonate în voia atacului necruţător al deşertului. Sunt reprezentative pentru ceea ce ţi se întâmplă dacă rămâi blocat intr-un asemenea loc. Am dat peste un oraş-fantomă.

Înainte de a lăsa dezamăgirea să mă îngenuncheze, mă concentrez asupra celor ce ar fi putut fi lăsate în urmă. Înainte de a prelua stafiile controlul. Canalizare? Un puţ? Cutreier împleticindu-mă, caut în clădiri şi în afara lor, încercând să găsesc o sursă de apă. Sunt constrânsă să mă rezum la acest singur element esenţial. Trebuie să găsesc apă. Toată lumea are nevoie de ea, aşa că trebuie să existe undeva, într-o oarecare măsură, nu?

Nu. Sau, cel puţin, nu există niciun strop pe care să-l pot descoperi. Cred că trebuie să fi fost cândva un soi de puţ, dar acum nu mai e. Îngropat de nisip, astupat de extratereştri, cine ştie? Disperarea care mă cuprinde nu se compară cu nimic din tot ce-am mai simţit până acum. Singură, fără apă, fără mâncare, fără niciun adăpost corespunzător. Strig din toate puterile:

— E cineva aici? Vă rog! E cineva? Oricine?

Undeva, în dreapta, trosneşte o grindă de lemn. Nu e răspunsul pe care-l aşteptam.

Mă uit în fiecare clădire, dar sunt pustii, toate, până la ultima. După ce mi-am confirmat cât de singură sunt, aleg, pentru o clipă de odihnă, un colţ din ceea ce cred c-a fost cândva o băcănie. Pur şi simplu ca distracţie, încerc să-mi imaginez magazinul plin ochi cu mâncare şi apă. Pretind că urmează să pregătesc o masă bogată pentru supravieţuitorii din Garde. La masa lungă din mintea mea, Marina stă între Opt şi Ela. Îl pun pe John într-un capăt, eu stând în celălalt. Îmi imaginez că Nouă şi Numărul Cinci sunt cu noi. Glumesc unii cu alţii, îşi povestesc despre locurile unde au fost. Toată lumea râde, mă felicită pentru ceea ce am preparat, iar eu le spun că sunt fericită fiindcă au reuşit să ajungă aici cu toţii.

— Care e amintirea voastră preferată despre Pământ, din toate cele de până acum? mi-o imaginez pe Marina întrebându-i pe toţi cei din jurul mesei.

— Ceea ce se petrece în clipa asta, spune John. Acum şi aici. Când sunt în siguranţă, alături de voi.

Ne declarăm cu toţii de acord, ridicându-ne paharele şi ciocnind unii cu alţii pe rând. Numărul Cinci se scoală de la masă, părăseşte încăperea şi revine cu un tort imens, de ciocolată. Toată lumea ovaţionează şi farfuriile sunt date din mână-n mână. Când iau o înghiţitură, e cel mai uimitor lucru pe care l-am gustat vreodată.

Bineînţeles că nu s-a petrecut nimic din toate astea. Nu sunt decât o nebună singuratică, ce s-a adăpostit într-o băcănie abandonată şi dărăpănată din mijlocul deşertului. Trebuie să fiu nebună, fiindcă, atunci când ies din visul

despre festinul cu ceilalţi garzi, îmi dau seama că mestec. Mestec aer, cu un zâmbet satisfăcut. Scutur din cap şi-mi impun să-mi opresc lacrimile. Nu m-am luptat cu mogii, n-am supravieţuit într-o celulă de-a lor şi n-am privit-o pe Katarina murind ca s-o sfârșesc, de una singură, în inima unui pustiu. Îmi trag genunchii la piept şi-mi sprijin fruntea pe ei. Trebuie să-mi fac un plan.

Când părăsesc oraşul-fantomă, căldura e încă arzătoare. M-am odihnit o vreme la adăpost de razele soarelui, dar ştiu că trebuie să merg mai departe înainte de a-mi pierde toată puterea. Am străbătut cam un kilometru şi jumătate în direcţia munţilor prin nisipul arzător când simt cele mai intense crampe posibile în picioare şi în stomac. Îmi focalizez puţina energie mentală care mi-a mai rămas ca să dezrădăcinez câţiva cactuşi din apropiere şi reuşesc să obţin de la ei o gură bună de apă.

Mă concentrez asupra Moştenirii mele şi încerc să invoc o altă furtună, pornind de la cei câţiva nori anemici de deasupra mea, dar tot ce reuşesc să creez e o rafală de nisip care trece peste mine, îngropându-mă până la genunchi.

Pentru prima oară, nu mai sunt doar nervoasă când mă gândesc la ceea ce va urma; mă tem că o să mor aici. Nu mi-a mai rămas nimic. Străbunii m-au ales ca luptătoare care să ne salveze specia, iar eu voi pieri în mijlocul deşertului.

Mă simt intrând în panică, pierzându-mi cu adevărat controlul. Mai am doar atâta putere de înţelegere cât să ştiu că nu-mi pot permite asta – aici sunt atât de vulnerabilă încât, dacă o fac, se va sfârşi totul. Sunt atât de disperată încât mă gândesc la noaptea trecută şi la ospăţul imaginar, alături de ceilalţi garzi.

Hei, Marina, cum merg lucrurile? Ce fac eu? Sunt într-un deşert şi mă îndrept către nişte munţi. Bazându-mă pe ceea ce ne-a spus Opt despre locurile în care s-a teleportat până acum, cred că mă aflu în New Mexico. Îmi pierd treptat puterile, Marina. Nu ştiu cât mai pot rezista. Şi nu ştiu unde sunteţi voi, dar vă rog, vă rog, găsiţi o cale de a

pleca de oriunde aţi aterizat, ca să veniţi după mine.

Ella? Ştii cât de rău îmi pare pentru Crayton? Ştiu cât de dureros a fost să-l priveşti murind, să-l laşi în urmă. Îţi promit că-i vom răzbuna moartea, că voi lupta în prima linie. Dacă scap din deşertul ăsta, o să răzbun întregul Lorien.

Opt, n-am reuşit să găsesc loralitul. Nu văd nici urmă de mâncare şi de apă, de adăpost, de civilizaţie, şi sunt singură. Poţi să-mi spui unde e loralitul? Vreau să plec de-aici; vreau să vă găsesc.

Nici măcar nu mă simt ca o idioată vorbind în gând cu nişte oameni care se află, aproape sigur, în cealaltă parte a lumii. Închid ochii şi aştept cu disperare să-mi răspundă cineva. Bineînţeles că n-o face nimeni. Aşa că merg cu greu mai departe. E din ce în ce mai dificil să pun un picior în faţa altuia. Încep să mă clatin, înclinându-mă mai întâi în dreapta, apoi în stânga, dar reuşind să mă redresez în ultimul moment. Însă în cele din urmă nu-mi mai pot ţine echilibrul şi cad cu faţa înainte. Mă resemnez să mă târăsc şi continui să înaintez astfel o vreme, cu ochii închişi, ca să mă apăr de lumina orbitoare. După un timp deschid ochii, vrând să verific poziţia soarelui pe cer, şi mă gândesc din nou că văd un miraj când zăresc o poartă metalică masivă la vreo două sute de metri de mine. Are peste şase metri înălţime şi sârmă ghimpată spiralată deasupra. Aud, chiar şi de la o asemenea depărtare, bâzâitul curentului electric. Gardul e sub tensiune. Se întinde pe o distanţă lungă, convingându-mă că nu e o închipuire.

Deşi n-am idee ce se află dincolo de poartă, am nevoie de ajutor şi am ajuns în punctul în care nu-mi pasă din partea cui vine. Mă târăsc spre poartă şi reuşesc să mă salt în capul oaselor. Îmi flutur mâinile deasupra capului, sperând că e monitorizată.

— Vă rog, ajutaţi-mă, reuşesc să şoptesc, cu gâtul tot atât de uscat ca glaspapirul.

Poarta nu se deschide şi nu apare nimeni. Mă las să recad pe nisip. Mă străduiesc să-mi adun ultima fărâmă de putere pentru încă o încercare. Mă rostogolesc pe burtă şi

mă împing încet în sus, ridicându-mă în picioare. Mă hotărăsc să verific gardul. Ce contează puţină electricitate când sunt aproape moartă de foame şi setea îmi pune viaţa în pericol? Mă uit în jur şi văd un cactus mic. Îl ridic în aer şi-l las să cadă pe gard, unde sfârâie şi pocneşte. Resturile lui carbonizate ajung pe pământ sfârâind.

Mă las să cad mai întâi în genunchi, apoi pe o parte şi în final mă rostogolesc pe spate. Închid ochii. Simt cum mi se formează băşici pe buzele uscate. Aud un zgomot mecanic estompat în spatele meu, dar nu-mi pot sălta capul să văd ce e. Ştiu că-mi pierd cunoştinţa. Aud un ecou rotindu-mi-se în urechi, apoi un răpăit gros. Câteva secunde mai târziu, jur că o aud pe Ella.

Indiferent unde te-ai afla, Şase, sper că eşti OK, spune ea.

Dintre buze îmi iese un râs scurt, urmat de un suspin. Sunt sigură că ar fi şi lacrimi, dacă mi-ar fi rămas ceva apă în corp.

Mor într-un deşert, Ella, îi răspund. *Un deşert cu munţi. O să te revăd într-o zi pe Lorien, Ella.*

Îi aud din nou vocea, dar de data asta nu mai desluşesc ce spune. E acoperită de un nou zgomot din capul meu, inegal şi puternic. Şi apoi o simt. E o pală de vânt venită de sus, care-mi aruncă părul peste faţă. Deschid încet ochii şi văd trei elicoptere negre planând deasupra mea. Nişte bărbaţi îmi strigă să-mi pun mâinile pe cap, dar tot ce sunt în stare să fac e să-nchid ochii.

20

Ella pluteşte deasupra mea. E speriată, cu ochii larg deschişi, cu bule de aer ieşindu-i din gură. Încerc să pricep ce se petrece, cum a ajuns acolo, de ce e atât de multă apă. Încerc să mă întind după mâna ei, dar braţele mele nu fac ce le cer. Ce mi s-a întâmplat în timp ce ne teleportam? Pot spune că am faţa amorţită şi o durere insuportabilă în

spatele ochilor. Picioarele mele nu lovesc apa, indiferent cât de tare m-aş strădui. Tot ce pot face e s-o privesc pe Ella plutind deasupra mea, tot mai sus şi mai sus, îndepărtându-se de mine. De unde-a apărut toată apa asta? Umărul stâng începe să mi se legene violent şi e nevoie de o secundă ca să-mi dau seama că-mi zgâlţâie cineva braţul. Pe urmă îl văd pe Opt, cu buclele negre plutindu-i deasupra capului ca o aureolă. Îşi strecoară braţul sub mine, iar eu mă străduiesc să nu las privirea lui îngrijorată să mă sperie mai tare decât m-am speriat deja. El încearcă să-noate ca să ne ridicăm la suprafaţă, dar greutatea Cufărului de sub braţul meu ne trage în jos.

Las apa rece ca gheaţa să-mi intre în plămâni. E tot ce pot să fac. Opt smulge Cufărul din braţele mele paralizate cu o lovitură de picior şi mă smuceşte în sus. Începem să ne ridicăm. Mă uit cu disperare în jur, căutând-o pe Şase, dar n-o văd nicăieri.

Când capul meu sparge suprafaţa apei, primul lucru pe care-l conştientizez e un soare strălucitor şi fierbinte. Indiferent în ce parte mă uit, nu e decât apă. O văd pe Ella călcând-o, în apropiere. Câteva minute în aerul proaspăt îmi pun membrele în funcţiune, aşa că încep şi eu să calc apa. Opt pare foarte preocupat să blesteme norocul nostru.

— Unde e Şase? strig, tuşind.

Îmi tot întorc capul în toate părţile, ca să văd dacă nu-i pot observa creştetul blond ieşind la suprafaţă.

— N-am găsit-o nicăieri jos, strigă Opt. Nu ştiu dac-a reuşit s-ajungă aici sau nu!

— De ce să nu fi reuşit? întreabă Ella, cu o nouă panică în glas.

Opt se ridică încet din apă, până când stă pe suprafaţa ei. De data asta nu pare să ia lucrurile la fel de uşor ca până acum. Dă furios cu piciorul în creasta unui val lent.

— Fir-ar să fie! Ştiam că nu trebuie să-ncerc să mă teleportez cu atât de mulţi oameni!

— Dar unde ar putea fi? Cum putem s-o găsim? strigă Ella.

— Habar n-am. Din câte ştiu eu, e tot în ceea ce a mai

rămas din peşteră.

Membrele mele continuă să-şi revină cu încetinitorul şi mă străduiesc din greu să-mi ţin capul deasupra apei.

— Ce?! O să fie ucisă dacă e încă acolo!

Şi Ella face eforturi ca să plutească. Opt o trage deasupra lui, ca să i se poată urca în spate, cu braţele strâns înfăşurate în jurul gâtului lui.

— E posibil şi să fi ajuns în altă parte, spune el, încercând să pară mai optimist. Numai că nu ştiu exact unde.

— *Noi* unde suntem? îl întreb.

— Atâta lucru ştiu. Opt pare uşurat fiindcă poate în sfârşit să dea un răspuns sigur. Suntem în golful Aden. Şi aia... – arată către o coastă îndepărtată, pe care n-am observat-o înainte. Aia e Somalia.

— De unde ştii? întreabă Ella.

— Am mai ajuns aici o dată, spune el, plat.

Nu intră în amănunte, aşa că povestea trebuie să fie mai lungă.

Nu ştiu prea multe despre Somalia, nimic altceva decât că se află în Africa şi că e într-o stare perpetuă de război tribal şi civil barbar, ca să nu mai vorbesc despre sărăcia care menţine furia la cote ridicate. Nu ştiu dacă am putere să mă folosesc de telekinezie sau măcar ca să-not pe sub apă pentru a ajunge pe coasta aia, şi sunt încă şi mai puţin sigură că vreau s-o fac. Trebuie să mă gândesc.

— Ştiţi ce? Mă duc puţin sub apă. Acolo, jos, îmi pot economisi o parte din energie cât mă gândesc la ce e de făcut, spun.

În timp ce mă scufund, o aud pe Ella strigând:

— Caut-o pe Şase!

Cuvintele ei mă inundă cu un val de forţă. Simpla posibilitate de a o găsi pe Şase mă face să mă scufund cu mai multă energie. Cobor în adânc şi deschid ochii. Apa e relativ albastră, chiar şi atât de departe de ţărm. Sub mine e ceva în mişcare şi cobor mai mult, ca să dau de un banc de ton. Mă învârtesc încet pe traiectorii circulare, căutând cea mai mică licărire a părului vopsit blond al lui Şase, şi

sunt înşelată de mai multe ori de fluturarea unor alge. Mă uit în sus şi văd umbra vagă a trupului lui Opt de la suprafaţă. Încrezătoare că îmi voi păstra puterile, cobor până când ating fundul. Merg pe el inspectând apa din faţa mea, dau din greşeală peste un recif de corali şi mă tai la genunchi. Durerea ascuţită mă năuceşte o clipă, apoi întind mâna să-mi ating rana şi s-o vindec şi e nevoie de mai mult timp decât mă aşteptam pentru ca Moştenirea mea să lucreze. Indiferent ce se petrece în timpul teleportării, are probabil un efect asupra Moştenirilor şi a puterii noastre. Recunoscătoare fiindcă abilitatea mea de a respira sub apă pare să fie OK, nu pot decât să sper că efectul nu durează mult – nu vreau să fim vulnerabili.

Merg mai departe şi, în cele din urmă, îmi găsesc Cufărul alături de al lui Opt şi văd loralitul uriaş, albastru, la vreo doi metri distanţă de amândouă. Încerc să ridic Cuferele, dar sunt prea slăbită ca să le pot clinti. Îmi ridic privirea, văd umbra lui Opt în acelaşi loc şi hotărăsc să-i cer ajutorul.

Urcând, trec printr-un banc de peşti frumoşi, portocalii. Sparg suprafaţa.

— Nici urmă de Şase, dar loralitul e acolo, jos, chiar lângă Cuferele noastre, le raportez celor doi. Să le luăm şi să plecăm. O să ne teleportăm în altă parte, să vedem dacă putem ajunge şi noi unde-a aterizat Şase.

— Nu trebuie să fim lângă loralit ca să ne teleportăm? Cum cobor eu până acolo? întreabă Ella. Nu pot să-mi ţin răsuflarea atât de mult.

— Nici nu trebuie să faci asta, spune Opt, cu un zâmbet larg.

— Ai şi o Moştenire care te preschimbă într-o torpilă cu loc pentru pasageri? îl întreb.

— Am ceva mai bun, răspunde el.

Îşi duce mâna la buzunar şi scoate cristalul verde pe care l-a pus acolo când i-a fost înapoiat prima oară Cufărul. Cristalul prinde să strălucească şi din el începe să sufle un vânt nebun. Opt îl îndreaptă către ocean. În apa de dedesubt se formează un crater de mică adâncime şi el se

lasă să cadă înăuntru.

— Veniţi! Repede!

Ella şi cu mine înotăm spre crater. Opt întinde mâna liberă şi eu i-o iau. Ella îmi apucă mâna cealaltă.

— Pregătiţi-vă. O să coborâm. Repede, ne anunţă el. Trebuie să staţi lângă mine, fiindcă apa se va prăvăli în urma noastră. Când ajungem la fund, Ella, să fii pregătită să-ţi ţii respiraţia atât cât e nevoie ca să iei Cufărul.

— Toată lumea să se uite după Şase, spun eu.

Ella mă strânge de mână.

— Dacă e acolo, jos, o s-o găsim.

Opt îndreaptă cristalul spre fundul oceanului.

— Pornim! strigă el.

Cădem cu mare repeziciune, cu vântul din cristal suflând din calea noastră un mic cerc de apă, până când îşi uneşte din nou marginile la nici doi metri în spatele Ellei. Suntem în interiorul unei bule propulsate prin apă. Opt ţipă încântat. Nu mă pot abţine şi mă alătur strigătelor lui.

Ella mă prinde de braţ.

— Şase are necazuri, ne anunţă. Zice că e în deşert!

— Ce tot spui? întreb, în timp ce pe lângă noi trec siluete estompate de peşti şi de rechini. De unde ai aflat?

Ea ezită o clipă înainte de a striga:

— De fapt nu ştiu! Tocmai am vorbit cu ea, cumva, în minte! Spune că e pe moarte!

— Dacă e în deşert, atunci a ajuns deja în New Mexico, strigă Opt.

— Opt, trebuie să ne ducem imediat acolo, spun eu.

Ne vedem jos şi-ncercăm s-alergăm pe fundul mâlos al oceanului, dar e imposibil să te mişti repede. Apa năvăleşte în spatele buzunarului nostru de aer şi cristalul devine în curând inutil, creând o bulboană în faţa noastră. Mă uit în urmă, asigurându-mă că Ella e OK şi că-şi ţine respiraţia. Când mă răsucesc, văd că Opt s-a transformat într-o caracatiţă neagră. Îşi balansează două tentacule spre exterior şi înhaţă Cuferele, iar cu alte două ne prinde de mâini. Ne trage către strălucirea albastră a loralitului care se înalţă din fundul mâlos. Înainte de a apuca să mă

uit din nou la Ella, sunt înghiţită de întuneric.

21

Nouă şi cu mine coborâm cu liftul în tăcere. Sunt furios şi pe de-a-ntregul umilit, şi asta n-are nicio legătură cu sentimentele care cresc în mine. Când intrăm în apartament, Bernie Kosar sare de pe canapea şi ne întreabă dacă am terminat cu prostiile.

— Nu cred că depinde de mine. Tu ce spui, Johnny? mormăie Nouă.

Deschide frigiderul şi scoate o felie de pizza rece. Îi saltă vârful în gură cu un bobârnac, muşcă o bucată imensă şi o mestecă zgomotos.

Eu mă aplec şi scarpin bărbia lui BK.

— Sper că da, amice.

— Fă-ţi bagajele tale de căţel, BK, fiindcă o luăm din loc, spune Nouă, cu gura plină de pizza. Ne întoarcem în Paradise, oraşul minunat, unde fetele ne-au fermecat. Şi, la naiba, Patru, fă un duş. Miroşi a fum.

— Ţine-ţi gura, spun, lăsându-mă să cad pe canapea.

Bernie Kosar mi se urcă în poală şi mă priveşte cu ochi trişti.

Nouă se îndepărtează, luând-o pe coridor. Îmi strigă peste umăr:

— O înţelegere e o înţelegere, omule! Plecăm spre Paradise peste două ore, aşa că s-ar putea să-ţi doreşti să tragi un pui de somn pe unde scurte după duş. Şi, hei! E o excursie cu maşina! Şi într-o excursie cu maşina nu se poate trândăvi!

Sunt extenuat, dar mă duc să mă prăbuşesc în camera mea. O înţelegere *e* o înţelegere. Patul geme când cad pe el, însă, după câteva minute, nu-mi mai pot suporta propriul miros. Mă târăsc sub duş. Pentru pielea mea, apa nu e niciodată destul de fierbinte, un efect secundar al Moştenirii mele. Stând sub jetul de apă, atât de obosit

încât mă clatin pe picioare, rederulez lupta de pe acoperiş în minte. Încerc să pricep cum de-am fost înfrânt de Nouă, dar nu pot. Sunt atât de istovit. Cred că mormăi de unul singur, închid apa şi ascult picăturile căzând pe podeaua duşului. Iau un prosop şi mă împleticesc către pat. Am nevoie de odihnă.

Mă bag sub cearşafuri şi folosesc telekinezia ca să sting lumina. Aud răsunetul înfundat al paşilor lui Nouă când se îndreaptă spre camera de supraveghere şi închid ochii. Somnul e o pătură peste mintea mea doar pentru o secundă înainte de a auzi un zgomot. Nouă bate uşor în uşa mea deschisă. Sunt cu spatele la el şi nu mă clintesc nici măcar când îşi drege glasul şi-ncepe să vorbească:

— Hei, Johnny? Îmi pare rău fiindcă uneori pot fi atât de nesimţit. Aş putea da vina pe faptul că am stat închis atât de mult, dacă asta înseamnă ceva pentru tine. Dar, sincer, insist fiindcă sunt într-adevăr convins că am dreptate. *Trebuie* să mergem în Paradise. *Acum.* Aşa că sper că putem rămâne prieteni. Vreau să fim prieteni. Şi-mi pare bine că eşti aici.

Nu mişc nici măcar un singur muşchi în tot timpul cât vorbeşte şi sunt uluit de momentul lui de sensibilitate. Nu ştiu sigur ce-ar trebui să spun, nici măcar în clipa în care mă răsucesc. El e o umbră gârbovită, sprijinită de cadrul uşii.

— Şi mie-mi pare bine că sunt aici. Mulţumesc.

— Sigur.

Nouă dă de două ori cu palma în perete, se uită în podea, se întoarce şi pleacă. Pleoapele mi se închid pe măsură ce paşii lui se îndepărtează pe coridor. După câteva minute, aud şoapte firave. Ştiu că urmează o viziune sau un coşmar. Sunt conştient că mă aflu în pat şi totuşi sunt încremenit. Mă simt plutind şi, când deasupra mea prinde contur cadrul unei deschideri întunecate, încep să mă învârtesc în aer, incredibil de repede. Sunt propulsat prin deschidere ca o rachetă şi înaintez printr-un tunel negru, cu braţele lipite de trup. Pe măsură ce negrul se transformă în albastru, şoaptele devin tot mai puternice,

repetând, iarăşi şi iarăşi, acelaşi lucru:

— Mai sunt şi altele de aflat.

Tunelul albastru îşi schimbă culoarea în verde, iar verdele se face din nou negru. Pe urmă, bum, cad din tunel şi tălpile mele goale aterizează pe un sol stâncos familiar. Îmi rotesc braţele şi descopăr că deţin din nou controlul asupra trupului meu. Sunt iar în arena din vârful muntelui. Îmi rotesc capul cu mişcări bruşte, căutându-l pe Sam, dar nu-l văd nicăieri. Nu se vede nici celălalt membru din Garde. Spaţiul e complet gol, tribunele sunt pustii.

Însă apoi, în mijlocul arenei, o stâncă neagră se prăvăleşte şi de cealaltă parte a ei e ghemuit un soldat mogadorian uriaş, purtând o mantie neagră zdrenţuită şi cizme negre. Pielea palidă precum ceara îi străluceşte şi sabia pe care o ţine deasupra capului sclipeşte de parcă ar fi luminată din interior. Când mă vede, se ridică şi o îndreaptă ameninţător către mine. Sabia pulsează de parcă ar fi cumva vie, o extensie a răului care o mânuieşte.

Nu ezit. Mă reped direct spre el, cu palmele aprinzându-mi-se şi emiţând un fascicul luminos puternic. Când ajung la numai zece metri, îmi îndrept Lumenul spre picioare şi le dau foc. Flăcările mi se urcă în susul trupului când sar. Soldatul se năpusteşte asupra mea şi, în clipa în care ne întâlnim, îi sap în piept o gaură ce arde mocnit. Se preschimbă în cenuşă înainte de a atinge solul.

În dreapta mea se prăvăleşte o altă stâncă neagră; e un alt mog cu sabie. Alte două stânci se răstoarnă în stânga şi îi aud pe alţii făcându-şi apariţia în spatele meu. Stânca de sub picioarele mele începe să vibreze şi mă arunc într-o parte exact când se roteşte, dând la iveală ca prin farmec un mogadorian cu un tun. După o lovitură de pumn cu care găuresc pieptul celui mai apropiat soldat din stânga, încep să arunc mingi de foc, luptându-mă cu o nou-descoperită forţă. Brăţara mea roşie prinde viaţă, deschizându-se cu o detunătură ca să reteze capul unui soldat uriaş. Într-un minut, îi distrug pe toţi. Adrenalina îmi pompează în vene şi ascult, aşteptând să aud răsturnându-se alte stânci care să dezvăluie următoarea rundă de solicitanţi.

În faţă mi se prăvălesc o duzină, apoi cincizeci pe ambele laturi. Cei mai voinici şi mai bine echipaţi soldaţi mogadorieni pe care i-am văzut vreodată mă înconjoară. Creez un mic inel de foc în jurul meu şi mă retrag mergând cu spatele, cu focul menţinându-şi perimetrul până când mă lipesc de peretele arenei. Focul arde între mogi şi mine. Însă, cumva, nu cred că poziţia mea e deosebit de sigură.

Lărgesc inelul de foc care mă înconjoară până când loveşte un rând de soldaţi. Iau foc, dar nu se transformă în cenuşă. De fapt, trec drept prin foc, cu armele ridicate. Arunc o duzină de mingi de foc, dar de data asta n-au niciun efect. Ceva roşu şuieră în aer deasupra capului meu şi îl văd străpungând pieptul unui soldat mogadorian care continuă să înainteze. Recunosc obiectul. E bastonul lui Nouă. El sare din tribunele goale, aterizând chiar lângă mine. Chiar şi în toiul unui atac, sunt uşurat să-l văd. Mă simt imediat mult mai în siguranţă, mai convins că până şi aceşti mogi rezistenţi la foc vor fi înfrânţi acum, când suntem doi.

— E frumos din partea ta să mi te alături! strig.

El stă chiar lângă mine, dar nu pare să-mi audă vocea.

— Hei, Nouă!

Încerc din nou, dar nu reacţionează nici acum. Continuă doar să-i fixeze cu privirea pe mogii care se apropie.

Când soldaţii sunt la numai vreo doi metri distanţă de noi, pământul de sub picioarele noastre începe să se mişte şi să se cutremure. Încerc să mă ţin de perete, dar nu-mi pot păstra echilibrul. Următorul lucru pe care-l ştiu e un bubuit înfricoşător care zguduie capătul opus al arenei şi către noi cad în ploaie bucăţi de stâncă neagră. Nouă se fereşte de un bolovan imens, care se izbeşte de peretele din spatele meu, lăsând în urmă o gaură uriaşă, care duce spre exterior. Privind prin ea, văd cerul albastru.

Din trombele de praf şi de resturi zburătoare se înalţă deasupra exploziei o scenă imensă. În mijlocul ei e Setrákus Ra. *Ca un star rock care se vrea demonic,* nu mă pot împiedica să mă gândesc. Cicatricea vânătă din jurul

gâtului îi arde strălucitoare deasupra celor trei pandantive albastre de pe piept. Spre groaza mea, focul meu se stinge în momentul apariţiei lui. Încerc să-mi iluminez picioarele cu Lumenul, dar, dintr-odată, palmele mele nu vor să se mai aprindă. Setrákus Ra izbeşte cu capătul bastonului său de aur cu ochi mişcător în sol şi răcneşte, cerând să se facă linişte. Soldaţii din faţa mea iau poziţie de drepţi, întorcându-şi feţele de la mine şi Nouă către el. Unul câte unul, îşi plasează armele în lateral.

— Aţi fost cu toţii aleşi să puneţi capăt acestei lupte! strigă Setrákus Ra. Veţi înainta şi-i veţi distruge pe copiii lorici. Când vor fi morţi, îmi veţi aduce pandantivele şi Cuferele lor. Îi veţi zdrobi apoi pe prietenii lor oameni. Nu mă veţi dezamăgi!

Soldaţii mogi ovaţionează şi-şi înalţă pumnii la unison.

Setrákus Ra izbeşte cu bastonul în solul stâncos, cu un alt bubuit de tunet.

— Mogadore va conduce această galaxie! Totul, de pe toate planetele, va fi al nostru!

Soldaţii ovaţionează şi îşi agită armele în aer.

— Vom lupta împreună. O să intru în luptă alături de voi. Vom câştiga această bătălie şi vom anihila tot ce trăieşte pe Pământ!

Încerc din nou să-mi aprind Lumenul, dar continuă să nu funcţioneze. Încerc să ridic un bolovan mare, ascuţit, şi să-l lansez către Setrákus Ra. Nu se clinteşte. Brăţara mi s-a retras şi nu dă semne că ar putea intra în acţiune. Moştenirile mele – ca şi Bunurile Succesorale – m-au lăsat baltă.

Soldaţii au făcut stânga-mprejur şi-şi îndreaptă din nou armele spre noi. Fără Moşteniri, suntem ţinte sigure. *Trebuie* să părăsim arena.

— Nouă! Pe aici! strig.

Asta pare să ajungă în sfârşit până la el. Îşi întoarce brusc capul şi mă priveşte. Ne îndreptăm spre gaura din perete. Stând pe buza ei, în bătaia unei raze de lumină solară rece, mă uit în jos, către fundul văii, aflat la sute de metri sub noi.

— O să mergem pe coasta muntelui, spune Nouă. Uite. Ia-mă de mână.

Apuc mâna lui întinsă. N-am făcut decât un singur pas pe lateralul vârfului de munte nins când îmi dau seama că şi pe Nouă l-a părăsit Moştenirea. În loc să simt muntele sub picioare, n-am sub ele decât aer. Cădem. Mă uit la un Nouă şocat, cu părul lui lung şi negru biciuind văzduhul în jurul feţei. Sub noi, două uşi negre se apropie cu mare viteză. Mă pregătesc pentru un impact dureros, cu stomacul dându-mi-se peste cap când zbor prin aer. Spre totala mea surprindere, trec cu capul înainte prin uşa din stânga şi-mi continui căderea până când mă pomenesc într-un tunel întunecat, însufleţit de tunete şi trăsnete. Şoaptele reîncep şi, în vreme ce tunelul devine verde, apoi albastru şi iarăşi negru, vocea răguşită pe care-am auzit-o la începutul viziunii mi se adresează iarăşi:

— New Mexico.

Deschid brusc ochii şi mă salt în capul oaselor, cu faţa plină de broboane. Rup cearşafurile care se lipesc de mine. New Mexico. Sar în sus şi mă reped pe coridor către camera lui Nouă, hotărât să-l conving o dată pentru totdeauna. Dacă trebuie să mă bat cu el din nou, o s-o fac. O să ne luptăm până câştig.

Mă opresc în faţa uşii lui şi-mi aprind Lumenul, având nevoie să-mi confirm că Moştenirile nu m-au abandonat cu adevărat. Bat la uşă şi o deschid. Sunt surprins găsindu-l pe Nouă stând aşezat în pat, cu capul în mâini.

— Nouă, îi spun, aprinzând lumina. Îmi cer scuze, ştiu că o înţelegere e o înţelegere şi că tu m-ai învins. Dar trebuie să mergem în…

— În New Mexico. Ştiu, Johnny, ştiu.

Clatină din cap. Nu sunt sigur dacă încearcă să se trezească sau să se confrunte cu schimbarea subită a părerilor sale. Probabil şi una, şi alta.

— Lasă-mă doar să-mi revin.

— Prin urmare te-ai răzgândit?

El îşi coboară picioarele pe podea, unul câte unul.

— Nu, nu m-am răzgândit. Dar când eşti pe punctul să-ţi

găseşti moartea căzând de pe un munte fiindcă Moştenirile tale nu lucrează şi o fantomă îţi tot spune „New Mexico“, înţelegi aluzia şi te conformezi.

— Ai avut aceeaşi viziune? întreb.

Uşurarea pe care-am simţit-o când l-am văzut – a fost fiindcă se afla într-adevăr acolo. Încep să înţeleg că între noi doi există o legătură şi că ar trebui să-i acord mai mult respect decât până acum. Nu trebuie să mai văd în el un adversar. Vieţile noastre depind de asta.

El îşi pune o cămaşă şi îmi aruncă privirea batjocoritoare pe care-o cunosc atât de bine.

— Nu, idiotule. Încă n-ai priceput? N-am avut *şi* eu o viziune. Am fost amândoi în *aceeaşi* viziune. S-a întâmplat toată săptămâna. Am primit un indiciu, tu nu?

Sunt tulburat, şi nu reuşesc să ascund asta.

— Dar de fiecare dată când ţi-am vorbit despre ele le-ai respins. M-ai respins. Ai tot spus că nu erau decât nişte vise şi aşa mai departe. Ai putut să vezi cum mă chinuiesc visele, Nouă! Şi te porţi ca şi cum aş fi nebun fiindcă le iau în serios!

— În primul rând, tu te crezi Pittacus Lore, aşa că, practic, *eşti* nebun. În al doilea rând, nu ţi-am răvăşit eu mintea. Am respins viziunile la început, pe ale tale *şi* pe ale mele. Am crezut că erau minciuni. Când Setrákus Ra mi-a cerut să mă predau, exact aşa cum v-a cerut ţie şi celuilalt puşti, am crezut că viziunile erau o formă de joc mental sau un truc, pus la cale de mogi. Am considerat că nu trebuie să le acordăm încredere; am fost convins că nu trebuie să facem nimic din ceea ce ne sugerează. De fapt, am crezut că era cel mai sigur să facem orice altceva. Însă de data asta… Nouă se opreşte. De data asta, am simţit c-a fost o avertizare. Una care trebuie luată în serios. Acum, Patru, sunt suficient de convins că trebuie să rezolvăm o problemă gravă.

Oricât de uşurat sunt fiindcă s-a decis în sfârşit să mă asculte, mă simt frustrat deoarece a durat atât de mult.

— Asta am tot încercat să-ţi explic! OK, atunci să mergem! Te-ai gândit cum ajungem acolo? Oh, omule, te

rog, spune-mi că tu şi Sandor aveţi elicopterul sau avionul vostru personal ascuns undeva!

— Îmi pare rău, tipule, erau pe lista dorinţelor noastre, răspunde el, căscând şi întinzându-se. Dar am o maşină în garaj. Şi *ador* să conduc. Repede.

Şi eu, şi Nouă luăm tot ce putem din camera armelor, umplând doi saci marinăreşti mari cu carabine, pistoale şi grenade. Aleg un lansator de rachete, dar el spune că n-o să-ncapă în portbagaj. Avem nevoie de spaţiul rămas pentru muniţie. Pe urmă alergăm în camera de supraveghere să luăm tableta.

Nouă se aşază şi-ncepe să apese tastele unuia dintre computere.

— Trebuie să-l închid pe găgăuţă ăsta. N-aş vrea să-i fie de folos cuiva care nu e bine-venit. Fă-mi un serviciu. Cât mă ocup de asta, ia tableta ca să vezi unde sunt ceilalţi garzi.

Apăs pe cercul albastru din colţul de sus şi aştept. Văd cele două puncte albastre radiante ale noastre în Chicago. Pe urmă îl văd pe cel din nordul statului New Mexico, iar unul continuă să se afle în Jamaica. Mai aştept câteva secunde să apară celelalte trei, dar n-o fac.

— Ăă, Nouă? Nu văd decât patru, spun, cu vocea subţiată de panică. Nu sunt decât patru puncte albastre!

El îmi smulge tableta din mână.

— Să văd. Trebuie să se afle cumva în afara zonei monitorizate.

Dintr-odată, nu mai pare atât de sigur pe el. Apasă pe triunghiul verde şi punctele pulsatoare verzi apar pe hartă în New Mexico şi în Egipt, exact ca mai înainte.

— Măcar cei trei care lipsesc n-au luat nicio navă.

Mă uit cu mai multă atenţie şi apăs din nou pe cercul albastru. Îmi dau seama că punctul albastru din New Mexico e acum în acelaşi loc cu punctul verde.

— Gardele din New Mexico e exact deasupra navei, dacă aia *e* o navă.

— Sper că, indiferent cine-o fi, ştie c-o să zboare *singur*,

zice Nouă.

Clatin din cap către el şi mă uit din nou la ecran, încercând să deduc următoarea noastră mişcare.

Atunci îmi dau brusc seama.

— Stai o clipă. Guvernul e implicat cumva în toate astea, nu-i aşa? Ce altceva se mai află în New Mexico? Zona 51! Oare acolo se găseşte punctul verde? În locul cel mai bine cunoscut pentru apariţiile OZN?

Totul începe să se lege.

Nouă trage tastatura mai aproape şi degetele lui încep s-o lovească încă şi mai repede.

— Calmează-te, cowboy. În primul rând, Zona 51 e în Nevada. În al doilea rând, noi, extratereştrii, ştim că locul ăla nu e decât o ţintă falsă. Un hangar mai mult sau mai puţin insignifiant.

Pe ecranul principal apare o hartă a statului New Mexico şi Nouă îi măreşte jumătatea din nord.

— Ei, *aici* e ceva interesant. La urma urmelor, n-ai fost chiar atât de departe. S-ar putea să nu ne îndreptăm spre Zona 51, dar *mergem* către un alt loc, tot atât de secret.

— Ce vrei să spui? zic eu, întrebându-mă de ce trebuie să fac întotdeauna eforturi ca să ţin pasul cu tipul ăsta.

El îşi împinge scaunul de lângă birou cu un zâmbet enervant de satisfăcut.

— Drăcia dracului. Acum totul are sens. Împunge ecranul cu un deget. În zona asta în New Mexico există, în mijlocul deşertului, un oraş numit Dulce. Nimic din ce spun nu-ţi sună cunoscut? Nu? Dulce, precum scandaloasa bază subterană Dulce, controlată de unicul guvern american. Acolo *trebuie* să se afle nava noastră. Acum sunt sigur că punctele care clipesc pe ecran indică navele! În înţelepciunea sa desăvârşită, guvernul alimentează zvonurile despre Zona 51, aşa că toţi ciudaţii care umblă după OZN-uri stau departe de ceea ce există cu adevărat în Dulce.

Nu pot să nu zâmbesc.

— Aşadar mergem într-o bază subterană a guvernului?

— Sper într-adevăr că da, încuviinţează Nouă, închizând

computerul. E atât de încântat de sine însuşi fiindc-a dedus toate astea, încât face efectiv o plecăciune, ca un actor aplaudat. Deşi se presupune că e un loc demenţial de bine păzit, în care e imposibil să pătrunzi. Şi tocmai de aceea e ascunzătoarea ideală pentru nava noastră.

— Sau pentru extratereştrii pe care-i întâlneşti întâmplător în cursul călătoriilor, adaug eu.

E ca şi cum totul s-ar fi întors pe dos de când m-am trezit. Ne punem repede în mişcare, stivuind în lift arme, Cuferele noastre şi provizii. BK abia are timp să se strecoare lângă noi în timp ce se închid uşile. Mă surprinde vocea blândă cu care li se adresează Nouă acestora din urmă:

— Ai fost o casă minunată, Chicago. Sper că te voi revedea.

Coborâm cu viteză.

— Hei, omule, spun. Nu uita, *adevărata* noastră casă e cu mult mai mişto.

El nu spune nimic, dar îi văd umerii relaxându-se.

Uşile liftului se deschid într-un garaj subteran. Ne oprim şi ne uităm cu grijă în jur înainte de a începe să descărcăm. Drumul fiind liber, Nouă şi cu mine ne aruncăm sacii pe umeri şi BK ne urmează. Când dăm un colţ, văd că ne îndreptăm spre o maşină ascunsă sub o prelată prăfuită. După luxul din apartament, nu pot decât să-mi imaginez ce trebuie să mascheze. Văd cu ochii minţii un Ferrari galben ori ceva tot atât de strălucitor. Sau poate e un Porche alb decapotabil, sau chiar un Lotus negru.

Probabil că Nouă mi-a citit gândurile. Îmi face cu ochiul şi îndepărtează prelata dintr-o smucitură, dezvăluind vehiculul nostru. E, în toată splendoarea lui, un Ford Contour bej, vechi şi prăpădit. Nu e maşina extravagantă la care mă aşteptam, dar ornamentele ostentative sunt acum ultima mea grijă; obiectul ăsta arată ca şi cum n-ar putea nici măcar să pornească.

— Nu e o glumă? întreb, şi nici măcar nu mă ostenesc să-mi ascund dezgustul.

Nouă îmi aruncă o privire inocentă, deşi e evident că ştie la ce mă aşteptam.

— Ce e? Sperai să vezi un Camaro?

— Nu tocmai. Dar mă gândeam la ceva cu mai puţine pete de rugină. Ceva care să pară mai puţin hotărât să-şi dea duhul, îi răspund.

— Taci şi urcă-te, Johnny, zice el, aruncând sacii în portbagaj. Încă n-ai văzut nimic.

22

Mă trezesc cu senzaţia unei legănări, înainte şi înapoi. Totul mă doare. Întregul trup pare să-mi fi fost prăjit de soare: gâtlejul, pielea, labele picioarelor şi capul. Buzele îmi sunt atât de uscate şi de arse încât nu pot nici măcar să le ating una de alta. În starea cea mai gravă îmi sunt pleoapele, refuză să se deschidă, indiferent cu câtă disperare îmi doresc să văd unde mă aflu. Vibraţiile şi legănarea continuă şi îmi dau seama că trebuie să mă aflu într-un vehicul în mişcare. Mă străbate un val de greaţă. Încerc să-mi salt mâinile şi capul, dar ăsta e momentul în care descopăr că-mi sunt legate. Aşa cum îmi sunt şi picioarele. Acum m-am trezit de-a binelea, îmi silesc ochii să se deschidă şi mă uit înnebunită în jur, dar nu văd decât întuneric. Îi închid din nou. Probabil că soarele deşertului m-a orbit.

Încerc să strig după ajutor, dar nu reuşesc decât să scot un hârâit şi să tuşesc. Urechile mele sesizează un ecou, şi mă concentrez asupra aerului din jur. Tuşesc din nou, doar ca să mai aud încă o dată ecoul. Sunetul e suficient ca să înţeleg că mă aflu într-un spaţiu îngust şi că limitele acestui spaţiu sunt metalice. Îmi dă senzaţia că mă găsesc într-un sicriu, şi sunt într-o stare aproape deplorabilă.

E momentul în care încep să intru în panică. Şi dacă nu sunt oarbă? Dacă am murit într-adevăr? Nu, nu e cu putinţă. Am dureri prea puternice ca să fiu moartă. Dar mă

simt îngropată de vie.

Respiraţia începe să-mi fie grăbită şi furioasă, când o voce de bărbat pune brusc capăt atacului meu de panică. E puternică şi electronică, vine dintr-un difuzor.

— Te-ai trezit?

Încerc să-i răspund, dar am gâtul prea uscat. Bat cu degetele în banchetă şi îmi dau seama că e tot de metal. Câteva secunde mai târziu aud un zgomot în dreapta mea şi simt că lângă mine a fost pus un obiect.

— Alături de tine se află un pahar de apă şi un pai. Ia o înghiţitură, spune bărbatul.

Îmi întorc capul şi găsesc paiul cu gura. Pielea buzelor îmi crapă când încerc să le închid în jurul lui. Când sorb din apă, simt gustul metalic al sângelui şi aud un bâzâit gros. Acelaşi pe care l-am auzit la poartă. Cutia în care mă aflu musteşte probabil de electricitate.

— Ce făceai la poarta aia? întreabă bărbatul.

De fiecare dată când vorbeşte, sunt surprinsă de neutralitatea vocii lui. Nu e prietenoasă, dar nici ameninţătoare.

— Rătăcit, şoptesc. M-am rătăcit.

— Cum te-ai rătăcit?

Iau o altă înghiţitură înainte de a spune:

— Nu ştiu.

— *Nu ştii.* Înţeleg. Numărul tău e şase, nu-i aşa?

Tuşesc şi mă sufoc la auzul întrebării, dojenindu-mă în gând pentru asta. De obicei am mai mult sânge rece, dar mintea mi-e pe de-a-ntregul coaptă de soare. Dacă până acum n-a fost sigur de răspuns, acum este. Mă hotărăsc să-mi vin în fire, să termin cu greşelile prosteşti.

Vocea revine.

— Ei, Numărul Şase. Pe-aici eşti de-a dreptul faimoasă. Filmul de la liceul din Paradise şi felul în care-ai doborât cele două elicoptere din Tennessee au fost impresionante. Şi mai e şi spectacolul incredibil pe care l-ai dat săptămâna trecută în D.C., eliberându-i pe John Smith şi pe Sam Goode dintr-o închisoare federală. Eşti cu adevărat o mică prinţesă războinică, nu-i aşa?

Sunt încă şocată de modul în care a putut să afle cine sunt; iar acum vorbeşte ca şi cum ar fi avut un loc în primul rând la spectacolul vieţii mele? Trupul mi se balansează puternic către stânga şi deduc că trebuie să fiu într-un vehicul în mişcare, fiind dusă cine ştie unde. Mă împing în banda de peste frunte – nu se întâmplă nimic. Încerc să folosesc telekinezia, dar, imediat ce-ncep să-mi focalizez gândurile, durerea mi se rostogoleşte prin stomac cu atâta violenţă încât sunt cât pe ce să vărs din nou.

— Ceea ce trebuie să faci e să te relaxezi. Încercând să lupţi n-o să ajungi nicăieri. Eşti deshidratată şi, cel mai probabil, ai făcut insolaţie. O să te simţi destul de rău o vreme.

— Cine eşti? reuşesc să-ntreb, cu un efort dureros.

— Agent David Purdy, FBI, îmi răspunde el.

Mă simt ceva mai bine ştiind că sunt în mâinile guvernului SUA, nu într-ale mogilor. N-aş fi putut trece prin asta din nou, ştiind ce avea să urmeze, mai ales acum, când vraja care m-a protejat prima dată s-a rupt. Cu FBI-ul, şansele mele de supravieţuire au crescut brusc. Indiferent cât de agresivi ar fi, nu sunt monştri. N-am nevoie decât de puţină răbdare; ocazia unei evadări se va ivi. Purdy n-o ştie, probabil presupune că nu poate fi adevărat. Pe moment, o să-i urmez pur şi simplu sfatul. Relaxare. Rehidratare. Aşteptare. Aş putea foarte bine să văd ce altceva e dispus să-mi spună despre tot ce ştie în privinţa mea şi a întregii poveşti.

— Unde mă aflu? întreb.

Difuzorul scoate un sunet strident înainte de a-mi răspunde agentul Purdy.

— Într-un mijloc de transport. E un drum scurt.

Încerc din nou să folosesc telekinezia ca să-mi dezleg picioarele, dar sunt încă prea slăbită şi tentativa îmi dă din nou senzaţia de greaţă. Sorb încă de două ori din apă, ca să-mi ofer timp de gândire.

— Unde mă duceţi?

— Ţi-am planificat o întâlnire cu o prietenă sau poate-ar trebui să zic că e o prietenă de-a lui John Smith. Îi spui

John? Sau Numărul Patru?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, îi răspund. Şi fac o pauză înainte de a continua: Nu cunosc niciun John Patru.

Îmi amintesc brusc ce s-a petrecut în deşert, chiar înainte de a leşina la poartă. M-am simţit pe jumătate ieşită din minţi, într-o asemenea măsură încât nici măcar n-am fost sigură că elicopterele care aterizau în apropiere erau reale. Îmi amintesc că am auzit vocea Ellei. Nu. Nu numai că i-am auzit vocea; am vorbit cu ea. M-a întrebat, i-am răspuns. Dat fiind că FBI-ul a pus mâna pe mine, pot paria cu şanse de câştig că au fost într-adevăr elicoptere. Şi, dacă *ele* au fost reale, poate am comunicat într-adevăr cu Ella. S-a manifestat o nouă Moştenire? Tocmai când aveam cea mai mare nevoie.

Ella? Mă auzi? Încerc din nou, pentru orice eventualitate. *FBI-ul m-a luat ostatică, un agent pe nume Purdy m-a arestat şi suntem într-un soi de vehicul. Purdy spune că, indiferent ce s-ar afla acolo unde mergem, nu e departe.*

— Cum ai ajuns în deşert, Numărul Şase? mă întrerupe vocea lui Purdy. Nu erai în India, cu prietenii tăi? Exact ca toţi ceilalţi copii, citind manuale şi fiind răpiţi la aeroport.

Cum de a aflat asta?

— De unde-ai ştiut unde e baza?

Vocea lui îşi pierde din neutralitate. Mi se pare că disting o tentă de nerăbdare.

— Ce bază? întreb. Mi-e greu să gândesc logic.

— Cea lângă care te-am găsit agonizând în deşert. Cum ai aflat unde s-o cauţi?

Încerc să devin invizibilă, dar, încă o dată, în clipa în care îmi testez Moştenirea, în stomac îmi erupe instantaneu o durere feroce. Îmi doresc atât de mult să mă fac ghem, dar curelele mă ţin întinsă şi durerea îmi taie răsuflarea.

— Bea-ţi apa, mă sfătuieşte din nou agentul.

Vocea lui şi-a regăsit neutralitatea detaşată.

Aşa cum am făcut prima oară, mă supun, iau o înghiţitură şi aştept. Durerea începe în sfârşit să se

domolească, apoi mă inundă un val puternic de ameţeală. Mintea mea pare o maşină înclinându-se în lateral scăpată de sub control, deviind într-o parte şi în alta. Evenimentele din ultimele câteva zile fulgeră pe lângă mine. Mă văd agăţându-mă de braţul Marinei, chiar înainte de teleportare. Îl văd pe Crayton zăcând fără viaţă. Mă privesc luându-mi rămas-bun de la John şi de la Sam. Aproape că uit unde mă aflu. Asta până când mă sileşte vocea să revin în prezent.

— Unde e Numărul Patru?

Dacă nu e consecvent, atunci tipul ăsta nu e în niciun fel.

— Cine? întreb, impunându-mi să mă concentrez asupra spuselor lui.

Altminteri o să fac o altă greşeală ca aceea de mai înainte.

Vocea calmă dispare brusc. Agentul zbiară în difuzor:

— Unde e Numărul Patru?

Zgomotul mă face să tresar.

— Du-te dracului, scuip.

Nu-i spun nimic.

Ella? Marina? Altcineva? Dacă mă auziţi, trebuie să spuneţi ceva. Am nevoie de ajutor. Sunt într-un deşert. Tot ce ştiu e că mă aflu lângă o bază a guvernului şi că sunt în mâinile FBI-ului. Mergem undeva, dar nu ştiu unde. Şi e ceva în neregulă cu mine. Nu-mi pot folosi Moştenirile.

— Cine-a fost cu tine în India, Numărul Şase? Cine erau bărbatul şi cele două fete?

Păstrez tăcerea. Îmi imaginez faţa Ellei. Cea mai tânără lorică rămasă în viaţă. Ştiu că asta trebuie să apese greu asupra ei. Şi acum a rămas fără Crayton. Abia cu o zi în urmă îi invidiam pentru ceea ce aveau, şi acum el s-a dus.

— Ce numere erau? Cine erau fetele?

Agentul Purdy pare nerăbdător, deşi vocea îi e acum mai calmă.

— E trupa mea. Eu cânt la tobe. Ele sunt soliste vocale. Îmi place la nebunie *Josie şi Pisicuţele,* ţie nu? Îmi place să mă uit la desene animate retro. Toţi copiii o fac.

Buzele îmi crapă şi sângerează din nou când zâmbesc. Nu-mi pasă. Simt gustul sângelui pe limbă şi zâmbesc mai larg.

— Şase? întreabă bărbatul cu voce blândă.

Mă gândesc că are de gând să-ncerce tactica Poliţistului Bun.

— Pe aeroportul din India erai cu Numărul Cinci şi cu Numărul Şapte? Cine e bărbatul mai în vârstă? Cine sunt fetele?

Deodată e ca şi cum aş fi pierdut controlul asupra cuvintelor care-mi ies din gură. Nici măcar vocea nu pare să mai fie a mea când spun:

— Marina şi Ella. Sunt fete dulci, dulci. Aş vrea să fie ceva mai puternice.

Ce tot spun? De ce spun ceva?

— Marina şi Ella sunt din specia voastră? De ce trebuie să fie mai puternice? Ce număr e Marina?

De data asta mă controlez înainte de a răspunde, şocată până şi fiindcă am deschis gura să răspund iarăşi. Mă concentrez ca să-mi regăsesc vocea, ca să spun ceea ce ştiu că ar trebui. E ca şi cum aş fi în război cu mine însămi.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Ce tot trăncăneşti despre numere?

Glasul agentului Purdy tună în difuzor.

— Ştiu cine sunteţi! Veniţi de pe altă planetă! Ştiu că voi, copiii, sunteţi identificaţi prin numere. Avem nava voastră, pentru numele lui Hristos!

Când pomeneşte de navă, mintea mea intră într-un vârtej. Văd imagini din timpul călătoriei de pe Lorien. Mă văd pe mine însămi fiind doar un copilaş care se uită lung pe geamurile navei, la pustietatea spaţiului de afară, în timpul călătoriei către Pământ. Mănânc la o masă lungă, albă, şi îi privesc pe ceilalţi opt copii, fiecare cu cêpanul lui. Un băiat cu părul lung şi negru râde aruncând cu mâncare. O fată blondă stă lângă el şi muşcă dintr-un fruct. Cêpanii din capătul mesei privesc copiii cu atenţie. O văd pe mica Marina plângând, cu picioarele strânse la piept, aşezată pe podea, sub un panou de control. Cêpanul

ei e în genunchi lângă ea, încercând s-o convingă să se ridice. Îmi aduc aminte că am avut necazuri cu un băiat cu părul negru, scurt.

Următorul chip pe care-l văd e al micului Număr Patru. Părul lui blond e lung şi ondulat. Loveşte în perete cu piciorul gol, supărat dintr-un anumit motiv. Se întoarce şi înşfacă o pernă, cu care dă de podea. Îşi ridică privirea, mă vede uitându-mă la el, şi obrajii îi devin de un roşu strălucitor. Îi întind o jucărie, ceva pe care i l-am furat. Vinovăţia pe care-am simţit-o atunci mă cuprinde iarăşi, cu aceeaşi intensitate ca prima oară. Celelalte feţe din încăpere devin neclare.

Mă văd în braţele Katarinei când am aterizat pe Pământ. Îmi amintesc cum s-a deschis uşa navei.

De unde-au venit amintirile astea? Oricât de mult m-am străduit până acum, n-am putut niciodată să-mi amintesc prea multe despre călătoria spre Pământ, nimic în afară de câteva detalii nesemnificative. N-am mai avut niciodată o amintire atât de vie.

— Mă asculţi? ţipă Purdy. Am vorbit cu mogadorienii.

Afirmaţia lui mă readuce brusc în prezent.

— Ştiai asta?

— Oh, da? Şi ce-au avut de spus? întreb, străduindu-mă să sune ca şi cum aş face conversaţie, dar regret imediat.

De ce să recunosc că ştiu ce sunt mogii? Înainte de a putea să insist prea mult asupra greşelii mele, mintea îmi alunecă din nou către navă, la uşile ei deschizându-se, la omul cu păr castaniu şi ochelari mari, cu lentile groase, care stă în picioare, aşteptând să ne întâmpine. Ţine în mâini o servietă şi o tabletă albă, iar în spatele lui e o ladă cu haine. Ştiu, cumva, că e tatăl lui Sam. Oh, cât de mult îmi doresc să-l revăd pe Sam.

— Vreau să-l văd pe Sam, îngaim.

Deşi nu vreau să mai spun nimic, nu vreau să mai dezvălui nimic agentului, nu mă pot abţine. Îmi aud vocea, îmi simt creierul vâscos şi apatic şi-mi dau brusc seama că-n apă au fost puse probabil droguri. De aceea nu-mi pot reţine niciun gând în minte, mă tot întorc în trecut şi simt

o asemenea durere când vreau să-mi folosesc Moştenirile.

L-am sărutat pe Sam. Ar fi trebuit chiar să-l sărut, dar îmi făceam prea multe griji întrebându-mă ce-o să creadă John.

John. Şi pe el l-am sărutat. Aş vrea într-adevăr să-l mai sărut o dată. Stomacul mi se strânge când rederulez momentul în care m-a luat John de umeri şi m-a întors spre el. Şi-a aplecat faţa către a mea, dar, exact înainte de a ni se atinge buzele, a explodat casa. Îmi simt bărbia înclinându-se în sus, ca să reiau momentul iarăşi şi iarăşi. Sar peste clipa exploziei şi ne sărutăm. Sărutul e perfect.

— Sam? întreabă agentul Purdy, întrerupându-mi gândurile.

Savuram într-adevăr amintirea acelui sărut.

— Presupun că vorbeşti despre Sam Goode, nu?

Faţa lui Sam e acum tot ce pot vedea şi capul mi se învârteşte, scăpat de sub control.

— Da. Sigur. Vreau să-l văd pe Sam Goode.

Îmi aud vocea stingându-se.

— E unul dintre voi? Ce număr e Sam Goode?

Pleoapele mi se îngreunează şi mă pomenesc adormind. Drogurile îmi fac în sfârşit o mică favoare.

— Şase! urlă el. Hei, Şase! Trezeşte-te! Încă n-am terminat.

Strigătele mă enervează atât de tare încât sar în sus, numai ca să fiu oprită de legături.

— Şase? Şase! Unde e Sam Goode? Unde e John Smith?

— O să te omor, şoptesc. Furia şi frustrarea pe care le simt fiind legată şi neajutorată scot ce e mai bun din mine. Când o să te găsesc, o să te ucid.

— Nu mă îndoiesc c-o să încerci.

Agentul râde.

Încerc să-mi limpezesc mintea, să mă concentrez asupra locului în care mă aflu. Totul începe să se învârtească prea repede, până când leşin.

Camera e mică, făcută din ciment. Există toaletă şi un bloc de ciment de care e legată o saltea, şi o pătură prea

scurtă ca să mă acopere. Sunt trează de două ore, sau poate de mai mult timp. Mă străduiesc din greu să-mi pun gândurile cap la cap. Încerc să stabilesc un soi de ordine cronologică, începând din momentul în care m-am trezit singură în deşert şi continuând cu poarta, cu trezirea mea pentru interogatoriul de coşmar din timpul drumului cu maşina. Trebuie să mă lămuresc unde am fost, cât timp a trecut şi ce informaţii am scăpat.

Descâlcirea creierului meu nu e simplă. De când mi-am recăpătat cunoştinţa în camera asta, luminile de deasupra capului au funcţionat neîncetat ca nişte stroboscoape. Simt o durere ascuţită, care-mi zvâcneşte în cap. Gura mi-e uscată şi mă ţin de stomacul agitat în timp ce mă concentrez asupra celei mai importante părţi a amintirilor mele, discuţia cu agentul.

Reuşesc să devin invizibilă, doar ca să văd dacă sunt în stare, dar imediat ce o fac sunt atacată de acea greaţă dusă la extrem pe care am simţit-o în timpul drumului, aşa că mă materializez imediat. Fie că drogurile mai sunt încă în organismul meu, fie e vorba de o altă cauză.

Închid pentru câteva minute ochii, ca să scap de luminile pâlpâitoare. Sunt atât de strălucitoare încât e imposibil să le blochezi cu desăvârşire. Mi-aduc aminte că agentul Purdy a spus că a luat legătura cu mogadorienii. De ce ar discuta guvernul Statelor Unite cu ei? Şi de ce a recunoscut el asta în faţa mea? Nu ştiu că mogii sunt duşmanul? Ceea ce nu pot deduce e cantitatea de informaţii deţinute de guvern despre mine şi despre cei ca mine. Imediat ce-i vor nimici pe garzi, mogadorienii vor trece la uciderea până la ultimul a pământenilor. Guvernul nu ştie asta? Am impresia că mogadorienii au prezentat o cu totul altă imagine a lor înşile.

Aud vocea unui bărbat, venind de undeva, de deasupra mea. Nu e Purdy, agentul care mi-a vorbit când mă aflam în container. Deschid ochii şi mă uit după o răsuflătoare sau după un difuzor, dar pâlpâirea neîncetată a luminii stroboscopice nu mă lasă să văd nimic.

— Pregăteşte-te pentru transport, Numărul Şase.

Un mic panou din centrul uşii metalice se deschide cu un pocnet. Mă împleticesc într-acolo şi găsesc un pahar de plastic, cu un lichid violet, aşezat pe un suport. La vederea lui, îmi bolborosesc măruntaiele. De ce e violet? E cu droguri, ca apa pe care-am băut-o mai devreme?

— Trebuie să bei apa ca să fii transportată. Dacă n-o bei, vom fi siliţi să ţi-o injectăm, apelând la orice mijloc necesar.

— Du-te dracului! strig către tavan.

— Bea, repetă vocea.

Tonul nu invită la discuţii.

Iau paharul şi mă îndrept spre toaletă. Îl ţin sus şi îl înclin, transformând vărsarea lui într-un spectacol. Abia a căzut ultima picătură când uşa celulei se deschide brusc. Mai mulţi bărbaţi cu bastoane de cauciuc şi scuturi se năpustesc asupra mea. Acidul îmi clocoteşte în stomac şi îmi adun puterile pentru luptă, fiindcă ştiu că va trebui să-mi folosesc Moştenirile. Decid că de data asta sunt în stare s-o fac. Şi poate şi să folosesc luminile pâlpâitoare în avantajul meu.

Îl întâmpin pe primul agent cu un pumn în gât. Când un baston se roteşte spre mine în stânga, îl prind pe atacator de încheietura mâinii şi-o răsucesc cu putere. O aud pocnind. Bărbatul ţipă şi dă drumul bastonului. Acum am o armă.

Agenţii fac un cerc în jurul meu, dar, în lumina care pâlpâie, mişcările noastre par să se desfăşoare cu încetinitorul şi sunt greu de urmărit. Aleg un om la întâmplare şi atac, pocnindu-l cu bastonul peste genunchi. Se prăbuşeşte peste vecinul lui. Extenuarea fizică îmi urcă greaţa în gât, dar o înghit, trimiţând-o înapoi. Acum, când am reuşit o dată să forţez nota, sper c-o să fie mai uşor. Îl izbesc pe bărbat cu capătul gros al bastonului în tâmplă. Unul dintre cei rămaşi în luptă mă loveşte cu ceva în ceafă, iar un altul îşi umple mâna cu părul meu şi trage. Folosesc telekinezia ca să-i izbesc unul de altul. Impactul trupurilor îi trânteşte pe amândoi, şi le trag câte un şut puternic.

Greaţa, cândva un handicap, se retrage şi se scurge,

ceea ce nu se întâmplă şi cu puterea mea – a revenit. Acum înarmată cu două bastoane, scot din luptă încă trei oameni. Când încep să tragă cu pistoale Taser, opresc în aer sondele ascuţite, înainte de a le trimite înapoi, către cei care le-au tras. În cele din urmă, cadrul uşii e liber şi se pare că va rămâne aşa. Când ies din celulă, îmi adun toate forţele şi devin invizibilă. Durerea e încă teribilă, dar acum ştiu că pot s-o suport. Nu mai trebuie decât să mai rezist puţin, până când reuşesc să ies de aici şi să-i găsesc pe ceilalţi.

23

Ajung cu faţa în jos în iarba umedă. Ridic capul şi-mi apăs palmele în pământ ca să-mi înalţ umerii. Îl aud pe Opt gemând undeva, în apropiere. Ella mă strigă, dar mie-mi zvâcneşte capul prea tare ca să mă pot sălta în şezut şi s-o caut cu privirea.

— Şase? şoptesc în văzduh. Eşti aici?

— N-o văd nicăieri, Marina, spune Ella, venind să se aşeze lângă mine.

Îmi sprijin din nou obrazul pe iarbă şi-mi permit să mai zac aşa alte câteva minute. Ella îmi îndepărtează o şuviţă de păr de pe faţă, dar eu sunt amorţită şi nu simt nimic. Greaţa mi se urcă în gât şi-l aud pe Opt continuând să geamă. Ella nu pare afectată. Nu vreau să mă mai teleportez *niciodată.*

Mă uit în jur. Imaginile continuă să se dedubleze, şi mă străduiesc să-mi păstrez controlul asupra văzului. Ţinând cont cât de verde şi de luxuriant e totul, mi se pare evident că n-am aterizat unde doream.

— Asta nu e New Mexico, nu-i aşa?

— Nici pe departe, şopteşte Ella.

Simt în sfârşit că mă pot mişca, deşi încet, şi îmi ridic privirea spre ea. E greu să-i citeşti în ochii căprui pe întuneric, şi îmi dau seama că trebuie să fie miezul nopţii.

Mă uit pe lângă Ella, către cerul înstelat. Prin minte îmi fulgeră imaginea oceanului albastru, Opt transformându-se într-o caracatiţă neagră. Pe urmă-mi amintesc ce-a spus Ella chiar înainte de a ne teleporta.

— Ella. Mi-am imaginat eu, sau chiar ai zis că *ai vorbit cu Şase*?

Ea dă din cap.

— În mintea ta, nu?

Îşi fereşte privirea.

— Sunt sigură că mă crezi nebună. Mă tot întreb dacă s-a întâmplat cu adevărat. Poate mi-am dorit-o pur şi simplu atât de mult… Ella clatină din cap şi se uită în jos, la mine, cu o expresie serioasă. Nu. Nu mi-am imaginat. Ştiu că am vorbit cu ea. Spunea că e în deşert. Asta trebuie să-nsemne c-a reuşit s-ajungă în New Mexico, nu?

— Ella, nu eşti nebună. Te cred şi sunt de părere că ai dreptate, spun, apăsându-mi degetele pe tâmplele care-mi zvâcnesc, din dorinţa de a îndepărta durerea şi pulsaţiile, ca să pot gândi limpede. Probabil că ţi se manifestă o Moştenire. Acum trebuie să-ţi dai seama cum s-a întâmplat, ca să reuşeşti din nou.

Ella face ochii mari.

— Serios? Crezi că e o Moştenire? Cum se numeşte? întreabă, nerăbdătoare.

— Telepatie.

Vocea lui Opt vine din spatele meu.

Mă rostogolesc, strâmbându-mă de durere, şi mă uit în sus, la el, care stă pe o dală imensă de piatră, sprijinită pe două lespezi cenuşii, încă şi mai mari.

Mă salt în capul oaselor, apoi în patru labe şi mă ridic, nesigură, în picioare. Cu mâinile în şolduri, mă rotesc şi îmi dau seama că peisajul pare extrem de familiar. Nu fiindcă aş mai fi fost pe-aici vreodată. Ştiu locul ăsta din fotografii, din manuale. Mă uit din nou la Opt.

— Suntem într-adevăr la…

— Stonehenge? Oh, da.

— Oo, şoptesc, răsucindu-mă iarăşi, încet, ca să trec în revistă zona.

Ella se apropie de o piatră care trebuie să aibă aproape opt metri înălţime, lăsându-şi capul pe-o parte când îşi plimbă palma de-a lungul suprafeţei. Îi înţeleg impulsul de a întinde mâna s-o atingă. Vreau să spun că acesta e *Stonehenge.* Nu pot să nu mă alătur Ellei. Pietrele sunt reci şi netede, iar simplul fapt că le ating mă face să mă simt cu trei mii de ani mai bătrână. Unele sunt în stare foarte bună, în timp ce altele par numai nişte aşchii din ceea ce au fost cândva. Hoinărim o vreme printre ele, privind de aproape ceea ce e văzut de majoritatea oamenilor numai în manuale.

— Opt? Ce e telepatia, cu exactitate? Ştii cum se foloseşte şi cum aş putea s-o controlez? întreabă Ella.

— E abilitatea de a transmite gândurile de la o fiinţă la alta. Poţi să comunici cu creierul altcuiva. Dă-i drumul, fă o încercare cu mine.

Ella face un ocol şi se opreşte în faţa lui. Închide ochii. Privind-o, nu pot să mă gândesc decât ce minunat ar putea fi dacă la Ella s-a manifestat într-adevăr această Moştenire. Ne-ar permite să luăm legătura cu garzii, indiferent unde s-ar afla oricare dintre ei, oriunde în lume. După câteva secunde, Ella deschide ochii şi se uită la Opt.

— M-ai auzit?

— Nu, răspunde el, clătinând din cap cu tristeţe. Trebuie pur şi simplu să mai încerci. E întotdeauna nevoie de timp ca să ne dăm seama cum să lucrăm cu Moştenirile noastre. Cu telepatia nu poate fi altfel.

Însă umerii ei se gârbovesc oricum, a dezamăgire.

— Apropo, Cuferele voastre sunt acolo, ne spune, arătând cu degetul.

Opt se întoarce spre mine, întinzându-se.

— Am nevoie de ceva mai mult timp ca să-mi revin după această ultimă deplasare. Vreau să fiu cât mai puternic cu putinţă când vom încerca din nou s-ajungem în New Mexico, OK?

Se caţără pe un bolovan din apropiere.

— Nu ştiu, oftez. M-am simţit groaznic după ultima. Rănile sunt una – teleportarea e altceva, îmi dă o stare de

vomă. Nu ştiu dac-o mai pot face încă o dată. Şi ce ne împiedică s-ajungem din nou în fundul oceanului? Între timp, se pare că Şase are necazuri serioase, iar noi ţopăim dintr-un loc într-altul. S-ar putea să n-aterizăm niciodată în New Mexico!

— Ştiu, ştiu, zice el, sărind de pe piatră şi scuturându-şi praful de pe pantaloni. Ştiu cât de frustrant este. Dar e mai bine să faci ceva decât nimic. Şi singurul lucru pe care-l putem face e să tot încercăm, până când ajungem unde trebuie. Vom sta toţi trei împreună, vom continua încercările şi o vom găsi pe Şase.

Nu ştiu de unde-şi ia calmul, convingerea.

Ella cutreieră prin spatele unui grup de pietre, timp în care eu spun:

— Ştii, există şi alte moduri de a ajunge dintr-un loc în altul. Am putea să găsim pur şi simplu un aeroport şi să luăm avionul, de aici până acolo.

Opt îşi scarpină bărbia, adâncindu-se în gânduri în timp ce se pune în mişcare. Îl urmez în centrul monumentului.

— Dacă Şase are într-adevăr necazuri, soluţia nu e un avion. Ne-ar lua o veşnicie până s-ajungem la ea. Se opreşte pentru un minut şi se întoarce cu faţa spre mine. În plus, ne-am văzut găsind-o.

Îl privesc derutată, iar el se mulţumeşte să zâmbească şi să ridice din umeri. Ce vrea să spună?

— Opt. Ai avut o viziune? Ce altceva mai vezi? Pe cine mai vezi?

Ridică iarăşi din umeri.

— De fapt, nu-ţi pot spune mai mult decât atât. Pur şi simplu văd sau simt. Cred că e o Moştenire pe care încă n-am înţeles-o. Singurul mod în care o pot descrie e că pare un al şaselea simţ.

— Aşa ai aflat de sosirea noastră în India? îl întreb.

— Da. N-am niciun control. Străfulgerări, imagini, pur şi simplu îmi apar.

Continuăm să mergem spre un grup de pietre masive şi o găsim pe Ella stând rezemată de un bolovan. Când ne apropiem, îşi ridică privirea spre noi.

— Încerc întruna să vorbesc din nou cu Şase, dar nu se-ntâmplă nimic. Poate nici *nu* s-a-ntâmplat vreodată.

Îngenunchez lângă ea şi-i înconjor umerii cu braţul.

— Moştenirile au nevoie de timp, Ella. Ştiu că ale mele s-au manifestat prima oară când eram supărată sau în pericol. Vin în momentul în care ne sunt de cel mai mare folos, când ne pot salva. Cea care-mi permite să respir sub apă a apărut când aproape mă înecasem. Şi s-ar putea să te fi afectat teleportarea, să fie nevoie de un timp până când va merge din nou.

O strâng de umeri.

— E adevărat, spune Opt. Eu m-am teleportat prima oară când cêpanul meu era cât pe ce să fie călcat de un taxi. Am apărut pur şi simplu lângă el, uite-aşa. Pocneşte din degete. A fost singurul mod în care-am putut să-l trag deoparte.

— În clipa de faţă simt atât de mult lipsa lui Crayton, spune Ella. El m-a ajutat întotdeauna cu chestiile astea. Dacă n-o să fiu niciodată de niciun folos pentru garzi? Uneori îmi doresc să nu fi fost aleasă de Străbuni.

Vocea i se stinge şi se lasă moale în jos, părând pe de-a-ntregul demoralizată.

— Ella. Opt face un pas înainte. Ella. Uită-te la mine. Nu se poate să gândeşti aşa. Suntem fericiţi că eşti aici. Avem nevoie de tine. Dacă n-ai fi fost cu noi, te-am fi căutat. Te afli exact acolo unde trebuie. Nu-i aşa, Marina?

— Ella, ţi-aduci aminte cum spuneam noi la orfelinat? Suntem o echipă. Asta presupune ceva important. Avem grijă unii de alţii.

În timp ce vorbesc, îmi dau seama că aversiunea mea faţă de teleportare e egoistă. Singura noastră speranţă de a-i găsi pe ceilalţi e să ajungem în New Mexico. Şi cel mai sigur şi mai rapid mod în care o putem face e prin teleportare. N-o să permit ca frica mea să pună pe cineva în pericol. Când unul dintre noi e slab, ceilalţi trebuie să fie cu atât mai puternici. O strâng din nou pe Ella de umeri.

— O s-ajungem în New Mexico, o s-o găsim pe Şase şi-o

să continuăm lupta.

Ea dă din cap, dar rămâne tăcută.

Cutreierăm cu toţii, pierduţi în propriile gânduri. Ştiu că, înainte de a pleca mai departe, am nevoie de ceva timp ca să-mi limpezesc capul, ca să mă simt, în plan mental, tot atât de sănătoasă cum mă simt în cel fizic. Locul ăsta are ceva atât de paşnic, e atâta linişte, e ideal pentru meditaţie. Peste vreo oră, vin în centrul cercului şi-l văd pe Opt aplecându-se şi luând o piatră, pentru a o lăsa apoi să cadă.

— Opt! Ce-ţi închipui că faci? strig, alarmată. Ai uitat unde suntem? E un loc sacru, istoric, străvechi! Nu poţi să dai cu piciorul în pietre! Aşază-le la loc, aşa cum erau!

Înainte de a avea el şansa să le pună înapoi, apelez la telekinezie ca s-o fac eu însămi. Stonehenge n-o fi ţinând de istoria mea, dar reprezintă istoria cuiva şi merită mai mult respect decât îi arată Opt acum. Vreau să lăsăm totul aşa cum l-am găsit.

El îşi ridică privirea către mine, surprins de furia mea.

— Caut loralitul. Ştiu că e pe jumătate îngropat aici, sub pietrele astea, şi trebuie să-l găsim dacă vrem s-ajungem undeva, îmi explică el.

— Ei, asigură-te că, după ce te uiţi, le pui la loc, *exact* acolo unde erau, bodogăn eu. Stonehenge e unul dintre cele mai celebre locuri de pe Pământ. Să nu-l stricăm.

M-am săturat să tot las distrugeri în urma mea.

Opt se uită cu o delicateţe exagerată sub o piatră şi o pune la loc cu gingăşie.

— Vreau doar să spun că, în primul rând, Stonehenge există datorită loricilor. Reynolds spunea că l-au construit drept cimitir pentru cei morţi în luptă pe Pământ.

— Serios? E un cimitir? întreabă Ella, venind în spatele meu şi uitându-se curioasă în jur.

— A fost, răspunde Opt, bătând cu palma într-un bolovan mare. Pentru cel puţin câteva mii de ani. Şi pe urmă oamenii au început să-şi bage nasul, făcând toate cercetările care le plac lor atât de mult. Nimic nu se compară cu o cercetare atunci când vrei să-nţelegi totul,

chiar dacă nu e nimic de ştiut. Nu contează. O să-mi *arăt respectul* pentru amplasarea pietrelor.

Continuă să se mişte de parcă ar merge pe vârfuri printr-un strat de lalele.

— Lasă-mă să te-ajut.

Umblu cu grijă printre pietre, îl ajut pe Opt să caute loralitul făcând o serie de bolovani să plutească la câţiva centimetri deasupra solului, înainte de a-i reaşeza exact unde au fost. În timp ce mă îndrept spre un alt grup de pietre, aud strigăte în depărtare. Mă aplec, uitându-mă din spatele unui bolovan, şi văd doi bărbaţi în uniforme alergând spre monument, cu fasciculele lanternelor tresăltându-le în întuneric. Ella şi cu mine ne ghemuim în spatele celei mai mari şi mai apropiate formaţiuni de pietre.

— Fir-ar să fie, şoptesc. Ascundeţi-vă, toţi.

Le putem vedea lumina lanternelor inspectând solul şi, ori de câte ori ajunge unul dintre ei în apropierea noastră, ne schimbăm poziţia, trecând exact la timp în spatele altei pietre.

— Ştiu c-am auzit ceva aici. Voci de copii, spune cel mai scund dintre cei doi.

— OK. Ei, şi unde sunt? întreabă celălalt, uitându-se în jur.

În glasul lui e o notă clară de neîncredere.

Amândoi păstrează o clipă tăcerea. Trag cu ochiul pe lângă piatră şi-l văd pe cel mai voinic uitându-se în jur, enervat de lipsa de dovezi ale prezenţei intruşilor. Pe urmă ceva îi atrage privirea, dar nu pot să văd ce. Sunt îngrijorată. Ce-ar fi putut să găsească?

— Bill? Vino aici şi uită-te la astea. De unde crezi c-au apărut?

— Cum? Nu ştiu. Mai devreme nu erau, cu siguranţă, răspunde celălalt.

Aproape că-mi sare inima din piept când se materializează Opt alături de mine.

— Ne-au găsit Cuferele, şopteşte. Îi trimit pur şi simplu pe paznicii ăştia într-un loc cu verdeaţă, OK? Trebuie să

găsim loralitul, ca să putem pleca dracului de aici, iar asta n-o să se-ntâmple până când nu dispar ei. Şi nu-i las să ne ia Cuferele.

Vorbeşte cu înverşunare.

Sunt pe punctul să spun nu, când creierul începe să-mi zumzăie. După un scurt răstimp în care în cap aud ecoul unor paraziţi, locul lor e luat de vocea Ellei. *Pot să le distrag atenţia până găsiţi voi loralitul.* Mă răsucesc şi o privesc şocată, cu ochi mari.

Mă strânge de mână şi şopteşte:

— Pot să le distrag atenţia…

— Te-am auzit deja, o întrerup. Ella, te-am auzit în mintea mea!

Ea zâmbeşte cu gura până la urechi.

— M-am *gândit* că de data asta a mers. Ura! Am reuşit! şopteşte din nou, excitată.

— Hei, voi două, mai încet, intervine Opt. Avem un plan?

— Am o idee, răspunde Ella.

Reducându-se la dimensiunile unei fetiţe de şase ani, aleargă cu mult în afara cercului exterior de pietre, apoi se îndreaptă cu mers normal către cei doi bărbaţi. Strigă cu cea mai reuşită voce de fetiţă de care e în stare:

— Tăticule! Unde eşti?

— Hei? îi răspunde unul dintre paznici. Cine e acolo?

Opt pleacă teleportându-se în timp ce eu o privesc pe Ella. Stă nemişcată, umbrindu-şi ochii cu palma ca să-i ferească de lumina lanternelor. E o actriţă excelentă. Pare într-adevăr un copil rătăcit, îngrijorat.

— Îl caut pe tăticul meu. L-aţi văzut?

— Ce Dumnezeu cauţi aici, fetiţo? Unde-ţi sunt părinţii? Ştii cât e ceasul?

Când se apropie cei doi de ea, începe să plângă, făcându-i să se oprească brusc.

— Ei, ei, linişteşte-te, nu e nevoie de lacrimi, zice cel mai voinic, cu voce mângâietoare.

Ella începe să plângă mai tare şi spune, cu voce acum mai puternică:

— Nu mă atinge!

— Hei, hei, nu se atinge nimeni de tine, răspunde alarmat bărbatul celălalt.

Se uită unul la altul, amândoi derutaţi, neştiind ce e de făcut cu ea.

— Psst, Marina, şopteşte Opt. E în spatele meu, cu câte un Cufăr sub fiecare braţ. Trebuie să găsim loralitul. Acum! Ella nu le poate reţine atenţia o veşnicie!

Alergăm în centrul monumentului. Începem să căutăm amândoi sub toate pietrele pe care le găsim, cât de repede putem. Nu ne-au mai rămas de verificat decât vreo câteva când îi aud pe bărbaţi întorcându-se spre noi, cu Ella pe urmele lor, încă smiorcăindu-se.

— OK, cred că e momentul să-i distragem altfel, zice Opt, dispărând din nou.

Reapare pe cercul exterior de pietre, îşi propteşte mâinile pe una dintre cele verticale şi împinge cu putere. Nu pot decât să-l privesc îngrozită, încremenită locului. Piatra imensă se clatină, se înclină încet pe spate, apoi şi lespedea orizontală de deasupra cade, şi asta e clipa în care începe Opt să strige:

— Ajutor! Ajutor! Cad pietrele! Stonehenge se dărâmă!

O să-l *ucid.* Cu braţele pe lângă trup, îmi încleştez pumnii, moment în care-mi dau seama că încă mai ţin în mână o piatră mică. Mă aplec şi, cu totul fără sens, o aşez cu grijă la locul ei.

Paznicii o iau la fugă în direcţia vocii lui Opt şi, când prind în lumina lanternelor pietrele în cădere, ţipă panicaţi. Cel scund aleargă să se plaseze între două pietre verticale, dar e prea târziu. Intră în contact una cu alta şi cad împreună spre dreapta. Cea orizontală de deasupra lor aterizează pe sol cu o bufnitură înfundată. Îmi cade faţa pe măsură ce pietrele se înclină una câte una, răsturnându-se ca piesele de domino.

— Cod Negru! Cod Negru! urlă paznicul mai voinic în walkie-talkie-ul său, aruncându-l apoi pe pământ.

Îşi înfăşoară braţele în jurul uneia dintre pietrele verticale masive rămase în picioare, străduindu-se din toate puterile să n-o lase să cadă odată cu celelalte. Dar e

lipsit de sens. Pietrele imense continuă să cadă.

Opt reapare lângă mine, înclină două pietre mici, şi picioarele îi sunt brusc luminate de o uşoară strălucire albastră.

— L-am găsit! Aici! şopteşte, surescitat.

Mă simt uşurată auzind că a găsit loralitul, dar atenţia îmi e prea concentrată asupra demolării sitului de la Stonehenge ca să mă pot bucura. Nu-mi vine să cred c-a făcut asta. Sunt furioasă. Ella trece în fugă pe lângă mine când mă reped sub una dintre puţinele lespezi aflate încă la locul lor şi mă folosesc de telekinezie ca să le încetinesc pe cele în mişcare.

Paznicul voinic îşi propteşte spatele în următoarea piatră care urmează să cadă, iar celălalt i se alătură. Îmi înfăşor mintea în jurul pietrei lor şi o menţin nemişcată. Când e lovită de o alta, aflată în cădere, n-o las să se încline. Paznicii alunecă pe lângă ea şi se lasă în iarbă, şocaţi de neaşteptata lor demonstraţie de forţă. Pe urmă inversez efectul de domino astfel încât pietrele căzute se împing unele pe altele, ridicându-se, şi le stabilizez la locurile lor. În final, cu puţina putere care mi-a mai rămas, ridic lespezile orizontale de la pământ, plasându-le deasupra celorlalte.

Paznicii privesc totul cu gurile căscate, prea uluiţi ca să le răspundă vocilor îngrijorate, ale căror strigăte izvorăsc pârâind din walkie-talkie-uri.

— Marina, şopteşte Ella. Hei, Marina, trebuie să plecăm. Imediat. Vino.

Mă întorc spre centrul monumentului, uşurată şi simţind că pot să plec, acum, după ce am pus totul la loc.

Mă apropii nervoasă de Opt şi-mi smulg Cufărul din mâinile lui. Încă furioasă şi neputând să-l privesc, îi apuc mâna. Ella ia Cufărul lui în timp ce i se agaţă de mâna cealaltă. Stăm în picioare, ţinându-ne unul de altul, deasupra loralitului albastru. Ultimul lucru pe care-l aud înainte să mă cuprindă întunericul e vocea paznicului mai voinic – înfrânt şi dispus să se împace cu aventura lui ieşită din comun – răspunzând în walkie-talkie-ul pe care şi l-a

regăsit:

— Alarmă falsă.

24

Mă ascund în spatele unui şir de dulapuri de pe un coridor lung, întunecat, şi devin vizibilă. Durerea pe care mi-o provoacă folosirea Moştenirilor e atât de puternică încât mă ghemuiesc, apăsându-mi cele două bastoane pe coaste ca să simt o oarecare uşurare.

Îmi lipesc capul asudat de peretele rece de ciment şi încerc să-mi trag răsuflarea, sperând că durerea o să cedeze curând. Am mers în susul şi în josul unor coridoare, dar mă tem că alerg pur şi simplu în cerc. Până acum n-am găsit decât un hangar gol şi mai multe uşi cu încuietori electronice. Ştiu, de când i-a prins poliţia pe Sam şi pe John, că telekinezia noastră nu acţionează asupra electricităţii. Mă gândesc la ei doi, la Marina şi la ceilalţi. Sper că sunt OK sau cel puţin nu atât de chinuiţi de durere ca mine. Mi-i imaginez pe John şi pe Sam aşteptându-mă în punctul nostru de întâlnire. Ce-şi vor imagina când n-o să apar? Sunt atât de frustrată – şi de speriată – încât mi se taie respiraţia. Ştiu că un asemenea mod de gândire nu ajută, aşa că-mi reconcentrez atenţia asupra unei căi de a ieşi dracului de aici.

Aproape ca la comandă, începe să sune o alarmă. Behăitul de deasupra capului meu pare necruţător imediat ce începe. Ştiu ce înseamnă asta şi ştiu că trebuie să mă adun. Repede. Toată lumea mă caută. Soldaţi înarmaţi trec pe coridoarele lungi şuierând, în vehicule mici, deschise. De fiecare dată când trece câte unul, mă simt tentată să smulg oamenii din el, să sar înăuntru şi să-mi iau zborul. Dar sunt sigură că n-aş ajunge prea departe şi aş renunţa la singurul avantaj pe care-l deţin acum. Ei nu ştiu unde sunt.

Am pus capăt încercărilor de comunicare cu Ella. E clar

că n-a fost decât o amăgire. Trebuie să-ncetez să tot vorbesc cu mine însămi, să găsesc ceva care s-arunce în aer o uşă şi să ies de-aici. Cred că mă aflu sub pământ. Aş vrea să ştiu la ce adâncime.

Pe coridor se aprind luminile. Aşa cum am descoperit mai devreme, asta înseamnă că au fost puşi în funcţiune senzorii de mişcare. O clipă mai târziu, aud un vehicul venind înspre mine. Mă prind cu mâinile de stomac, devin invizibilă şi simt anticipata răsucire dureroasă. Cu lacrimile curgându-mi pe faţă, provocate de chinul prin care trec în tăcere, mă lipesc de perete şi privesc cartul târându-se către mine, cu trei soldaţi la bord. Când trece prin faţa mea, îl lovesc pe şofer cu unul dintre bastoane peste faţă. Omule, rănile la cap sângerează într-adevăr foarte mult. Nasul, gura, fruntea, toate îi sunt gheizere debordante. Rana (aparent) spontană îl face să apese piciorul pe acceleraţie şi să vireze, intrând drept într-un perete. Bărbatul leşină, iar ceilalţi doi soldaţi sunt aruncaţi pe podea. Observă ce s-a întâmplat cu faţa şoferului, nu văd în jur absolut nimic care să fi putut fi cauza şi dau să-şi ia walkie-talkie-urile. Însă mă aşteptam la asta, aşa că am luat poziţie ca să-l pot pocni pe cel mai apropiat cu capul de capota vehiculului şi să-i dau un şut, zburându-i picioarele de sub el. Al treilea soldat vine să vadă ce s-a întâmplat, dar îl pocnesc şi pe el peste cap. Pe urmă iau o insignă de-a lor şi fug.

Trebuie să deduc încotro trebuie s-o iau, şi încă repede. Nu mai pot rămâne invizibilă prea mult.

Folosesc insigna furată ca să trec de-o uşă încuiată electronic şi mă pomenesc pe un coridor complet diferit de toate cele văzute până acum. Trebuie să pun capăt durerii, aşa că devin vizibilă şi mă simt imediat uşurată. Mă uit în jur şi-ncerc să-mi dau seama unde sunt. Culoarul e mai larg decât celelalte, cu un plafon înalt, boltit şi tăiat în gresie. Două ţevi galbene, groase, par să se târască de-a lungul lui, flancate de cabluri electrice care atârnă. Ajung la un cot şi mă uit dincolo de el. Nu văd pe nimeni, aşa că mă lipesc cu spatele de perete şi trec de colţ. Sunt în faţa

unei uşi roşii, cu afiş pe care scrie: PERICOL. ACCES INTERZIS PERSONALULUI NEAUTORIZAT. NAVETA UNU.

Încerc s-o deschid folosind telekinezia, perseverând în ciuda durerii, dar o altă încuietoare electrică o menţine închisă. Sunt pe punctul să încerc din nou insigna, când aud paşi apropiindu-se în grabă. Devin din nou invizibilă, dar, ca urmare, stomacul îmi zvâcneşte cu atâta violenţă încât mă prăbuşesc. Nu-i pot supravieţui unei alte astfel de runde, cu niciun chip. Dincolo de un alt colţ, cineva strigă:

— Cred c-am auzit ceva în direcţia asta.

De pe podea, abia mai fiind în stare să rămân invizibilă, apuc de gleznă un paznic care aleargă pe lângă mine. Cade cu faţa în jos, lăsându-mi timp suficient ca să-mi trec insigna furată prin lacătul electronic. Uşa se deschide brusc şi mă strecor înăuntru.

Sunt pe o platformă din zăbrele metalice, cu mult deasupra a trei şine care se fac nevăzute într-un tunel circular. Un tramvai cu trei vagoane, pe care sunt vopsite simboluri ale guvernului SUA, stă gol pe şina cea mai apropiată de platformă. De dincolo de uşa din spatele meu, îl aud pe paznicul scos din luptă strigând către un grup de bărbaţi abia sosiţi. Mă împleticesc în josul unor trepte înguste şi sar într-un vagon pe uşile deschise, trăgând apoi în jos de prima manetă de care dau cu ochii.

Capul îmi zvâcneşte spre spate când tramvaiul demarează ca o rachetă. În tunelul circular se amestecă, neclare, lumini roşii şi umbre negre, lungi, şi trec de două ori, ca o săgeată, fără nicio diminuare a vitezei, pe sub alte platforme din zăbrele, ca aceea de pe care am venit. Şina coboară brusc şi virează spre dreapta, şi apoi rulez cu mult deasupra unui canal lung, plin cu apă. Sper c-o să mă scoată afară, în deşert. Însă tramvaiul încetineşte şi se opreşte sub o altă platformă. Probabil că în anumite puncte sunt prevăzute opriri automate. Uşile se deschid şi eu fug în susul scărilor. Mi-am permis să devin din nou vizibilă şi apreciez lipsa durerii din stomac, ştiind că n-o să mai dureze prea mult. O să am nevoie de Moştenirile mele

ca să ies de-aici.

Respir adânc şi încerc cu prudenţă uşa din capul scărilor. E descuiată. O crap încet, exact atât cât e nevoie ca să trag cu ochiul, aflând ce e în partea opusă. Abia mi s-a focalizat privirea, când uşa se deschide brusc pe de-a-ntregul, ştergându-mi dureros umărul. Iar de umărul paznicului cu care sunt acum faţă în faţă atârnă o armă familiară – un tun mogadorian. Acesta zumzăie şi prinde viaţă, împrăştiind scântei, imediat ce-şi întinde mâna spre el. Dar, înainte de a apăsa pe trăgaci, mă reped la paznic şi ne izbim de un perete de piatră. Bărbatul se grăbeşte să facă un pas înainte şi-ncearcă să mă-nşface înfăşurându-şi braţul gros în jurul taliei mele. Însă mă îndepărtez exact atât cât e necesar ca să nu mă poată atinge şi îl trântesc lovindu-l peste picioare ca să i le zbor de sub el. Ţeasta i se pocneşte de podea cu un zgomot oribil. Mă trag înapoi, ghemuindu-mă, dar nu mă pot opri să mă gândesc la asta. Mă grăbesc să-i împing trupul peste prag şi în tunel, apoi închid uşa. Îi iau tunul şi fug.

Mă uit în jur, vrând să mă orientez. Văd coloane imense, netede, susţinând plafonul tunelului şerpuitor şi înaintez intrând printre ele şi ieşind, atentă la orice zgomot pe care l-ar putea face alţi paznici. Mintea îmi aleargă, analizând tot ce am văzut, încercând să pună toate observaţiile cap la cap. Ca început de listă, *de ce* avea soldatul ăla un tun mogadorian? L-a luat de la un mog capturat? Sau mogii îi furnizează guvernului arme? Tunelul se bifurcă şi încetinesc, încercând să mă decid încotro să merg. Nu văd nimic care să m-ajute să aleg, aşa că mă gândesc când am întâlnit ultima oară o bifurcaţie pe un drum. A fost cea din Himalaya, care l-a surprins pe comandantul Sharma. O iau la stânga.

Prima uşă pe care-o văd pe stânga e toată din sticlă. Zăresc prin ea oameni de ştiinţă, cu halate albe şi măşti, foindu-se în jurul a ceea ce par a fi grădini mari, mărginite de plante înalte, verzi. Sute de lămpi strălucitoare atârnă din plafon ajungând foarte jos, deasupra lor.

O femeie într-un costum de culoare închisă intră pe o

altă uşă şi se îndreaptă către unul dintre tipii în halate din partea din faţă a încăperii. Braţul ei drept e susţinut de o eşarfă şi are plasturi pe obraz. Se uită la savantul care toarnă lichidul dintr-un flacon pe o porţiune din grădina cea mai apropiată. Sunt surprinsă văzând că plantele cresc instantaneu cu aproape doi metri şi vârfurile li se despică. Lujeri albi se răspândesc în toate direcţiile, alcătuind o boltă deasă deasupra capetelor lor. Savantul notează ceva pe clipboardul său, apoi îşi ridică privirea, să-i vorbească femeii. N-am timp să mă aplec şi să mă trag într-o parte şi, prin uşa de sticlă, ochii ni se întâlnesc. Ridic încet tunul mogadorian către el şi clatin din cap. Trebuie să sper că nu se consideră combatant şi că vrea să rămână în afara luptei. Dar n-am un asemenea noroc. Îl privesc strecurându-şi mâna în buzunar. La naiba. Acţionează ceva. Deasupra mea se aude un zgomot şi o placă groasă de metal aproape că mă loveşte când cade în faţa uşii, protejând-o. Alarmele sună, şi ştiu că zona va fi închisă. Nu mă pot lăsa capturată, îmi fac curaj să suport durerea care-mi va lua în stăpânire trupul şi devin invizibilă.

Exact la timp. Soldaţii se revarsă în tunel şi înaintez pas cu pas, lipită de perete, ca să-i evit. Durerea şi valul de greaţă nu apar. Indiferent ce drog mi-au dat, probabil că şi-a pierdut puterea. Simt o uşurare profundă, dar n-am timp să mă bucur de ea. În dreapta mea se deschide cu un pocnet o uşă. Fără să mă gândesc, trec prin ea dintr-un salt şi mă pomenesc într-un coridor alb, îngust, de-a lungul căruia se află mai multe alte uşi. Pe una dintre ele, situată cam la jumătatea culoarului, iese cu spatele un singur soldat.

— Te rog. Taci odată, strigă el, către cineva dinăuntru. Şi chiar ar trebui să mănânci ceva.

Închide uşa şi dă să se întoarcă şi să plece. Dar eu sunt chiar acolo şi mă arunc peste el, cu un croşeu de dreapta în falcă. Îi văd cheile atârnate de centură, i le smulg şi le introduc cu frenezie, pe rând, în broasca uşii pe care tocmai a închis-o, până când o găsesc pe cea care descuie. Presupun că, indiferent cu cine ar fi vorbit, nu-i e amic, şi

în momentul ăsta mi-ar prinde bine un aliat. Deschid uşa, să văd dacă asta e ziua când îmi fac un nou prieten.

Îmi ţin răsuflarea, şocată de ceea ce-mi apare în faţa ochilor. Nu ştiu la ce m-am aşteptat, dar nu era vorba de fata pe care-o zăresc ghemuindu-se într-un colţ. E murdară şi are nişte urme groase, roşii, la încheieturile mâinilor, dar o recunosc imediat. Sarah Hart. Iubita lui John, cea care l-a dat pe mâna poliţiei în noaptea în care ne-am întors în Paradise.

Se ridică în picioare clătinându-se şi folosindu-se de pereţii din ambele părţi ca să se susţină. Îşi face curaj ca să-l înfrunte pe cel care va intra, indiferent cine-ar fi. Spaima din ochii ei îmi spune că, ori de câte ori se deschide uşa, se-ntâmplă numai lucruri rele. Rămân invizibilă destul de mult ca să-l trag înăuntru pe soldatul inconştient de pe culoar. Lăsându-l afară, pur şi simplu i-aş invita pe alţii să se-apuce de cercetări, şi n-am nicidecum nevoie de companie. Îl înghesui într-un colţ, sperând că nu poate fi văzut dacă în interior sunt camere de supraveghere. Închid uşa.

— Sarah? spun, cu voce scăzută.

Ea se răsuceşte, privind către locul de unde-mi vine vocea, dar evident derutată.

— Cine e? Unde eşti?

— Sunt Şase, spun.

Ea icneşte fără zgomot.

— Numărul Şase? Unde eşti? Unde e John? mă întreabă, cu glas tremurător.

Continui să vorbesc încet, neavând certitudinea că suntem singure.

— Sunt invizibilă. Aşază-te din nou, exact aşa cum stăteai, şi prefă-te că nu sunt aici. Lasă-ţi capul în jos, ca să putem vorbi. Fac pariu că te urmăresc cu o cameră.

Sarah se lasă să recadă în colţ şi-şi trage genunchii la piept. Îşi coboară fruntea şi părul căzut peste faţă i-o acoperă în întregime. Mă apropii şi mă aşez alături, pe podea.

— Unde e John? şopteşte ea.

— *Unde e John?* Nu-mi pot îndepărta furia din glas. În clipa asta poţi să uiţi de John, Sarah. Ar trebui să ştii unde e; la urma urmelor, l-ai atras într-o cursă, nu? Din cauza ta a ajuns la închisoare. De unde l-am eliberat *eu.* Ceea ce vreau să ştiu e ce cauţi *tu* aici.

— Ei m-au adus.

Vocea îi tremură.

— Cine te-a adus?

Umerii lui Sarah tresaltă în timp ce plânge încet, cu faţa pe genunchi.

— FBI-ul. Mă tot întreabă unde e John şi eu le tot spun că nu ştiu. Trebuie să-mi zici unde este. Eu trebuie să le spun lor, altfel vor ucide toţi oamenii pe care-i cunosc!

Pare disperată.

N-aş putea spune că o compătimesc prea mult.

— Aşa se-ntâmplă când treci dintr-o tabără-ntr-alta, Sarah. Ştiai ce simţea John pentru tine; ştiai că avea încredere în tine. Şi te-ai folosit de asta ca să-i ajuţi pe ei. Iar ei se folosesc acum de tine. Hai, povesteşte-mi repede ce le-ai spus despre John!

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, zice ea, şi-ncepe să plângă mai tare.

Nu mă pot abţine; într-un fel, mi se rupe inima când o văd aşa. Ce i-au făcut? Părul lung îi acoperă faţa şi braţele, şi pare atât de mică şi de tânără. Simt furia topindu-mi-se şi-mi pun mâna pe spatele ei.

— Îmi pare rău, şoptesc.

La atingerea mea, i se taie răsuflarea şi-şi întoarce capul să se uite în direcţia vocii mele. Îi zăresc ochii albaştri; sunt înroşiţi şi injectaţi. Ca să-i dau putere pentru ceea ce trebuie să facem, devin vizibilă pentru o fracţiune de secundă, îi arăt tunul mogadorian din mâinile mele, apoi dispar iarăşi. Văd un zâmbet minuscul traversând faţa ei înainte de a şi-o lăsa din nou pe genunchi. Oftează, respiră adânc şi mi se adresează cu o voce mult mai fermă:

— E plăcut să te văd. Ştii unde ne aflăm?

— Cred că în New Mexico, într-o bază subterană. De când eşti aici?

— N-am idee, răspunde ea, ştergând o lacrimă care i-a căzut pe picior.

Mă ridic şi mă duc s-ascult la uşă. N-aud nimic. Ştiu că irosesc minute preţioase, dar trebuie s-o întreb.

— Nu înţeleg, Sarah. *De ce* l-ai dat pe John pe mâna poliţiei? Te iubeşte. Credeam că ţii la el.

Tresare de parcă aş fi pălmuit-o. Vocea îi şovăie, dar îmi răspunde privindu-mă în ochi.

— Serios, Şase, n-am idee despre ce vorbeşti.

Sunt nevoită să-nchid ochii şi să trag aer în piept de câteva ori ca să-mi împiedic vocea să se ridice, ca să nu mă-nfurii iar.

— Vorbesc despre noaptea în care-a venit să-şi mărturisească dragostea nepieritoare pentru tine. Ţi-aduci aminte? Telefonul tău a sunat la două dimineaţa, iar poliţia a venit un minut mai târziu? Despre *asta* vorbesc. Ai frânt inima lui John când l-ai trădat.

Ea dă să-şi salte fruntea ca să-mi răspundă, dar fac un zgomot ca să-i amintesc să rămână cu capul în jos.

Şi-l lasă din nou pe genunchi şi vorbeşte cu voce plată.

— Nu asta încercam să fac. N-am avut de ales. Te rog. Unde e John? Trebuie să vorbesc cu el.

— Şi mie mi-ar plăcea să vorbesc cu el. Mi-ar plăcea să vorbesc cu toţi. Însă mai întâi trebuie să găsim o cale de ieşire de aici.

În glasul meu se simte urgenţa.

Ea vorbeşte din nou părând înfrântă.

— De aici nu se poate ieşi. Dacă nu vrei să te lupţi cu o mie de mogadorieni.

— Ce?

Mă întorc lângă ea. Despre ce vorbeşte? Suntem într-o unitate a guvernului Statelor Unite, nu într-o bază a mogilor.

— I-ai văzut? Pe mogi? Sunt aici?

Peste faţa ei trece o expresie lipsită de viaţă. Nu mai seamănă cu fata pe care-am cunoscut-o în Paradise, cu fata din specia oamenilor de care se-ndrăgostise John şi pentru care era gata să facă orice. Nici nu vreau să mă gândesc

ce i-au făcut FBI-ul şi mogii.

— Da. Îi văd în fiecare zi.

E ca şi cum aş fi rămas brusc fără aer. Una a fost să bănuiesc că aşa stau lucrurile şi alta să mi se confirme.

— Ei, acum sunt *eu* aici, o anunţ, încercând s-o fac pe una dintre noi să fie mai încrezătoare în sine. Îţi promit că următorul mog pe care-o să-l vezi va fi la podea, cu piciorul meu pe fund.

Sarah râde încet, cu faţa pe genunchi. Umerii i se relaxează uşor, pentru prima oară de când am intrat în celula ei.

— Sună bine. Şase, te rog, îmi poţi spune unde e John?

Ştiu că-şi face griji pentru Patru, dar întrebările ei neîntrerupte despre el încep să mă sâcâie.

— Ca să fiu cu desăvârşire sinceră, Sarah, nu l-am văzut de curând. Ne-am despărţit. El s-a dus cu Sam şi cu Bernie Kosar să-şi recupereze Cufărul, iar eu am plecat în Spania, să-l găsesc pe un altul dintre noi. Ar trebui să ne-ntâlnim peste trei zile, ceea ce în momentul de faţă nu mi se pare cu putinţă.

— Unde? Unde trebuie să vă-ntâlniţi? Trebuie să ştiu. Faptul că n-am idee unde e mă ucide.

— În clipa asta n-are nicio importanţă unde trebuie să ne-ntâlnim, fiindcă *eu n-o să fiu acolo,* explodez. Trebuie să ne concentrăm asupra modului în care ieşim de-aici.

Furia din glasul meu o face să tresară. Încearcă din nou.

— Unde sunt ceilalţi? Unde e Numărul Cinci? mă întreabă.

O ignor – e clar că nu ascultă ce-i spun. Mă-ntorc la uşă şi-mi lipesc din nou urechea de ea. Aud paşi – evident nu doar ai unei singure persoane – apropiindu-se pe culoar. Îmi cântăresc variantele. Îi pot momi în celulă sau îi pot doborî acolo unde sunt. Oricum ar fi, ştiu că trebuie să-i înfrunt, s-o fac pe Sarah invizibilă şi s-aleg o direcţie în care să mergem ca să ieşim de-aici.

Ea se ridică în picioare.

— Dar Numerele Şapte, Opt şi Nouă? Unde sunt? Sunt împreună?

Dacă nu se linişteşte, o să fim prinse din cauza ei, sau mai rău.

— Sarah! Ajunge! Opreşte-te! îi şuier.

Îmi pun din nou urechea la uşă şi ştiu instantaneu că e ceva în neregulă. Coridorul pare ticsit cu oameni. Suntem prinse în cursă. Mă-ntorc să-i spun lui Sarah, am impresia că e în toiul unei crize de epilepsie. Înlemnesc când o văd convulsionându-se şi zbătându-se pe podeaua celulei.

— Sarah!

Îmi permit să devin vizibilă şi alerg, încercând să-i împiedic capul să se izbească de podeaua celulei. Oare-a fost drogată?

Trupul începe să i se cutremure cu o asemenea viteză încât devine neclar. Nu pot decât să privesc, neajutorată, în timp ce în jurul ei apare un contur alb. Întind mâna să-l ating, dar, înainte de a ajunge cu degetele până la el, devine negru. Îmi concentrez mintea asupra ei, încercând să-i opresc convulsiile prin telekinezie, însă, imediat ce încerc, creierul pare să-mi ia foc, de parcă o cantitate imensă de energie întunecată mi-ar inunda craniul. Următorul lucru pe care-l ştiu e că mă prăbuşesc pe spate, ţinându-mă de capul care-mi zvâcneşte, cu ochii strâns închişi. Când îi redeschid, nu-mi vine să cred ce văd. Sarah Hart se face mai înaltă şi pielea i se întunecă, până când are cel puţin doi metri şi zece. Părul blond i se scurtează până când e tuns scurt şi negru. Faţa i se metamorfozează într-a unui monstru demonic. În lateralul gâtului acum gros îi apare o cicatrice vânătă, întinzându-se către partea din faţă. Când încetează în sfârşit să mai crească, cicatricea devine strălucitoare.

Tocmai am privit-o pe Sarah transformându-se în Setrákus Ra? Pe el nu l-am mai văzut niciodată, dar am auzit destul de multe ca să am idee la ce sau la cine mă uit.

Uşa se deschide brusc şi, pe moment, sunt orbită de o străfulgerare de lumină albastră. Următorul lucru pe care-l ştiu e că înăuntru dau buzna o duzină de soldaţi mogadorieni, cu tunurile în poziţie de tragere. Încerc să devin invizibilă, dar nu se-ntâmplă nimic. N-am timp să mă

întreb de ce. Înșfac tunul pe care l-am lăsat jos ca s-o ajut pe Sarah, mă ridic dintr-o săritură şi trag într-unul dintre mogi. Cade la picioarele mele într-un nor de cenuşă. Continui să trag şi ucid încă doi, dar, când mă întorc să-mi găsesc următoarea victimă, sunt smucită înapoi şi sugrumată de pandantivul meu. Îmi pot întoarce capul destul de mult ca să văd că sunt ţinută de bestia care a fost cândva Sarah. Mă roteşte, îmi aruncă tunul din mâini cu o lovitură a labei masive care i-a rămas liberă şi mă ridică spre faţa sa. De la o distanţă atât de mică, văd că pielea întunecată îi e o mare de cicatrice mărunte, de parcă ar fi fost greblată cu lame de ras.

Îmi concentrez mintea ca să-mi ridic de la pământ arma, dar aceasta rămâne pur şi simplu acolo. Niciuna dintre Moştenirile mele nu funcţionează! Fără ele sunt vulnerabilă. Mai mult decât vulnerabilă. N-am nimic cu care să lupt. Dar nu mă las înfrântă.

— Spune-mi unde sunt ceilalţi! zbiară Setrákus Ra.

Îmi strânge lanţul mai tare în jurul gâtului. Îi văd cicatricea vânătă strălucind când întreabă:

— Unde sunt, Numărul Şase?

— E prea târziu, şoptesc, cu tot curajul de care mă simt în stare. Acum suntem prea puternici şi venim după voi. Lorien va trăi din nou şi vă vom opri.

Mă pălmuieşte cu atâta forţă încât îmi simt obrazul şi urechile răsunând. Îmi impun să-l privesc în continuare în faţă. Îşi arcuieşte buzele crăpate, dând la iveală două şiruri de dinţi ascuţi, încovoiaţi. E atât de aproape, încât imaginea lui e uşor neclară, motiv pentru care caut ceva asupra căruia să mă pot concentra. Aleg un dinte rupt în două, din care se scurge un lichid negru, gros. Nu ştiu de ce, dar, ca un efect straniu, asta-l face mai puţin înspăimântător. E pur şi simplu atât de scabros…

— Spune-mi unde trebuie să te-ntâlneşti cu Numărul Patru peste trei zile.

— Pe Lună, îi răspund.

— O să mori în faţa lor. O să te ucid cu mâna mea.

Nu răspund. Nici măcar nu-mi dau seama că vorbeşte în

timp ce-şi intensifică strânsoarea. Pandantivul pe care l-am găsit împreună cu John în puţul din Ohio, cel purtat de scheletul uriaş, îmi taie pielea cefei când e tras cu tot mai multă putere. Când strânge lanţul şi mai mult, mă gândesc la chipul lui John în timp ce ne antrenam împreună, îi văd pe garzi în jurul mesei albe de pe navă şi zâmbesc. Sunt mândră fiindcă am fost aleasă de străbuni. Din respect pentru ei, n-o să-mi cerşesc viaţa.

— Deci aici erai, Numărul Şase.

Recunosc imediat vocea. Agentul Purdy. Deschid ochii şi văd un bătrân. Are un braţ în ghips şi faţa plină de vânătăi. Când vine spre mine, văd că şchioapătă.

Odată ce ajunge destul de aproape, scuip pe pantofii lui de piele. Setrákus Ra îmi râde exact în ureche.

Agentul Purdy se uită peste capul meu ca să-i vorbească.

— Ai obţinut informaţiile pe care le căutăm? Ştii unde sunt?

Setrákus Ra mârâie şi, drept răspuns, sunt aruncată în perete, izbindu-mă de ciment mai întâi cu genunchii. Când lovesc podeaua, sunt ridicată imediat în picioare de lanţul pandantivului, îmi dau seama că o parte a impactului a fost preluată de coastele mele, şi cred că vreo două s-au fisurat. Mi-e greu să respir. Încerc din nou să-mi folosesc mintea ca să-mi iau tunul, dar nu se clinteşte.

— E frumos din partea ta că ni te-ai alăturat aici, Şase, spune Purdy. Văd că ai făcut cunoştinţă cu Setrákus Ra.

— Eşti un laş, şoptesc.

Cu Moşteniri sau fără, o să-l dobor sau o să mor încercând să fac asta.

— Laş? Tu eşti cea care fuge de mine, obiectează Setrákus Ra, dispreţuitor.

Mă uit cu încăpăţânare în ochii lui maronii.

— Laşitatea e *asta*: probabil te gândeşti că n-o să fii în stare să mă ucizi când sunt în deplinătatea puterilor. Şi asta înţeleg eu prin a fi laş.

Cicatricea lui Setrákus Ra străluceşte iarăşi, cu mai multă intensitate decât înainte. Spre surprinderea mea, lanţul din jurul gâtului mi se slăbeşte.

— Puneţi-o împreună cu cealaltă fată, spune, trăgându-mi pandantivul peste cap.

Când îl văd atârnând de mâna lui, simt o greutate în stomac. El mă priveşte zâmbind.

— O să mă lupt cu tine, Şase. Singur. Şi o să mori. Extrem de curând.

Sunt scoasă din celulă, cu vârfurile picioarelor măturând cimentul. Pe urmă ceva greu îmi loveşte ceafa. Închid ochii – e mai bine să mă creadă leşinată, o să-mi fie mai uşor să mă concentrez asupra locului în care mă târăsc. Un viraj la dreapta şi două la stânga. Aud o uşă deschizându-se şi sunt împinsă înainte. Mă împleticesc până când lovesc ceva moale. Sau ceva moale mă loveşte. Încă n-am deschis ochii când simt braţe înfăşurându-se în jurul meu. Iar imediat ce îi deschid, sunt, pentru a doua oară într-o singură oră, surprinsă s-o văd pe Sarah Hart.

25

Fordul nostru Contour de culoare bej înaintează cu viteză pe autostradă, având-ul pe Nouă la volan. Fixez cu privirea şirurile lungi de porumb de pe câmpuri şi mă întreb cum se văd din spaţiu. Nu pot înceta să mă gândesc la nava noastră, stând undeva, în deşertul din New Mexico. După toţi aceşti ani, după ce am tot fugit, şi m-am ascuns, şi m-am antrenat, toate sunt aproape la locul lor. Membrii din Garde şi-au perfecţionat Moştenirile şi se adună. Setrákus Ra a venit pe Pământ să lupte, iar când se va termina totul vom avea o navă cu care să ne-ntoarcem pe Lorien.

— Mă plictisesc, zice Nouă. Povesteşte-mi ceva. Despre Sarah. Cât de focoasă e?

— Las-o baltă. Nu-i de nasul tău.

— Patru, dacă tu te-ai putut apropia de ea, sunt convins că aş fi avut şi eu o şansă. Mai ales în maşina *asta.*

Maşina asta. Nouă m-a lăsat să mă complac s-o privesc

cu jale când am dat cu ochii de ea prima oară. Vreau să spun că, ţinând cont de tot ceea ce văzusem în privinţa vieţii duse de el şi de Sandor, era de înţeles să-mi imaginez o călătorie cu ceva mult mai ostentativ. Însă s-a dovedit că aspectul poate fi înşelător. Fordul nu făcea altceva decât să-şi ascundă calităţile.

Privit din exterior, pare o maşină pe care-o găseşti mai degrabă pe chituci. Dar, din punct de vedere tehnologic, interiorul e, probabil, cel mai avansat lucru pe care l-am văzut vreodată. Mă simt ca James Bond. Există un detector de radar, un sistem de bruiere cu laser, iar geamurile fumurii sunt antiglonţ. Când Nouă vrea să facă o pauză, maşina conduce pentru el. La apăsarea unui buton, din capotă iese turela unei arme de foc cu ţevi groase. Care e controlată, bineînţeles, din volan. Nouă mi-a demonstrat totul pe o porţiune pustie de şosea din sudul statului Illinois, trăgând câteva gloanţe într-un hambar abandonat. Experienţa mea directă în privinţa automobilelor se reducea la camionetele uzate şi la alte vehicule prăpădite pe care le găsea Henri pentru noi – genul de maşini pe care le poţi abandona fără probleme în ultimul moment. El n-ar fi umblat niciodată după ceva de genul ăsta. Ar fi însemnat să lăsăm în urmă prea multe dovezi. Încă un fapt care dovedeşte deosebirile dintre cêpani.

Nouă îşi ia mâinile de pe volan, unindu-şi-le ca pentru rugăciune.

— Te rog, te implor. Spune-mi doar încă o dată cum arată. După atâtea ore în care n-am văzut decât porumb, aş da orice pentru ceva frumos la care să mă gândesc.

Privesc din nou câmpul, strângând din buze.

— Nici gând.

— Tipule, ai zice că nu te-a, ştii tu, turnat la poliţie. Haide! De ce eşti atât de protector?

— Nici măcar nu ştiu dacă m-a turnat *într-adevăr.* Nu mai ştiu ce să cred. Dar, dacă a făcut-o, probabil că au existat nişte motive. Poate a fost minţită sau constrânsă.

Prin minte îmi trec atât de multe întrebări despre Sarah. Măcar dacă aş putea s-o văd, să vorbesc cu ea.

— Da, da. Uită chestiile astea pentru un minut. Spune-mi doar cum arată. Chiar vreau să ştiu. Şi-ţi promit că n-o să scot niciun cuvânt.

Îmi dau seama că n-are de gând să renunţe.

— Jur pe codul loric, dacă există aşa ceva.

— Bineînţeles că există! Tu şi Sandor aţi fost prea ocupaţi să vă duceţi viaţa tihnită, distrându-vă cu jucăriile voastre, fără să vă mai sinchisiţi de ceva atât de elementar precum e codul loric, ripostez.

Timp de câteva minute, ne continuăm drumul în tăcere.

— OK, o să-ţi povestesc câte ceva despre Sarah. Ştii cum e când vorbeşti cu o fată frumoasă, şi toată atenţia ei e concentrată numai asupra ta, şi totul merge excelent?

— Da.

— Şi tu crezi că e cea mai sexy fată din stat, sau chiar din ţară, sau *poate de pe întregul Pământ.* E de-ajuns să intre într-o cameră ca s-o umple de lumină. Orice băiat vrea să fie prietenul ei cel mai bun, vrea s-o ia de nevastă, sau şi una, şi alta. Ţi-o poţi imagina?

Zâmbetul lui Nouă se lăţeşte.

— Da. OK. Pot să mi-o imaginez.

— Ei, aşa e Sarah. E fata focoasă care luminează încăperea. Te tratează ca şi cum ai fi cea mai importantă persoană pe care-a întâlnit-o vreodată. Când îţi zâmbeşte, oh, omule, e cel mai bine, nimic altceva nu mai contează. Şi, ca să pună capac la toate, e cea mai dulce, cea mai inteligentă, cea mai inventivă persoană pe care-am întâlnit-o vreodată. Iubeşte animalele şi, la un moment dat…

— Tipule. Nu-mi *pasă* dacă se poartă frumos cu căţeluşii. Povesteşte-mi doar despre faptele ei, despre înfăţişare, despre stil.

N-am mai cunoscut niciodată pe cineva atât de insistent. Oftez.

— Păr blond, ochi albaştri. Înaltă şi zveltă – şi ar fi trebuit s-o vezi în puloverul ei roşu. Nici măcar nu e drept să arate cineva atât de bine.

Nouă urlă către plafon, trezindu-l pe Bernie Kosar, care

doarme pe bancheta din spate. Arăt cu degetul spre el.

— Hei! N-ar fi trebuit să zici nimic, ţi-aduci aminte? Pe codul loric?

— OK, OK, OK, spune Nouă. Îţi mulţumesc pentru aceste informaţii savuroase. Pare o iubită perfectă. Acum povesteşte-mi despre Şase.

Îşi freacă palmele, rânjind anticipativ.

— Nici gând.

— Of, haide, Johnny.

Râd. E imposibil să nu vreau să vorbesc despre ea.

— OK. Şase. Să vedem. Mai întâi, e cea mai puternică persoană pe care-am cunoscut-o vreodată.

El pufneşte.

— Las-o mai moale. Sunt sigur că pot s-o bat măr.

— Nu ştiu, omule. Aşteaptă s-o întâlneşti.

El îşi aranjează părul în oglindă.

— Eh, pot s-aştept.

— Şi are părul negru, lung, şi arată întotdeauna ca şi cum ar fi sictirită...

— Ai observat vreodată că e, cumva, excitant atunci când o fată se-nfurie din cauza ta? spune meditativ Nouă, bătându-se cu degetele peste bărbie, ca şi cum ar fi fost într-adevăr adâncit în gânduri.

Mă simt dintr-odată vinovat. N-ar trebui să vorbesc astfel, şi mai ales nu cu Nouă. Şi categoric n-ar trebui să le compar astfel pe Şase şi pe Sarah, de parcă s-ar afla în competiţie – mai ales de când se urăsc. Sarah o urăşte pe Şase pentru tot ce-am spus despre ea în noaptea în care m-a turnat, iar Şase o urăşte pe Sarah fiindcă am pus în pericol vieţile noastre ducându-mă s-o văd, tocmai când ea, Şase, avea nevoie de ajutor. Şi fiindcă e convinsă că Sarah ne-a trădat.

— Am senzaţia că nu e corect să vorbim despre Şase. Cred că trebuie să te las s-o cunoşti şi să tragi concluziile singur.

Nouă clatină din cap.

— Bleg mai eşti, tipule.

Ne continuăm o vreme drumul în tăcere. Indicatoarele

rutiere ne anunţă unde suntem. Studiez din nou tableta, recunoscător fiindcă electronica se numără printre pasiunile lui Nouă şi ale lui Sandor. Dacă n-aş putea s-o cuplez la computerul maşinii, n-aş putea să verific dacă au reapărut cei trei garzi. Văd impulsurile care ne reprezintă pe mine şi pe Nouă în estul Oklahomei; unul continuă să fie în New Mexico, iar altul se deplasează în viteză pe deasupra Oceanului Atlantic. Ceilalţi trei au apărut în Anglia, şi tot nu pricep cum au ajuns acolo atât de repede, venind din India. Decid să fac o nouă verificare, peste cinci sau zece minute.

Mă uit pe geam, studiind panourile rutiere pe lângă care trecem. N-am parcurs nici jumătate din drumul până-n New Mexico când observ că indicatorul de benzină e periculos de aproape de nivelul GOL. Arăt cu degetul spre el, şi Nouă opreşte într-un popas pentru camioane. Îmi cere să deschid torpedoul. Două rulouri de bancnote de câte o sută de dolari se rostogolesc afară şi-mi cad în poală.

— La naiba, spun, prinzându-le.

— Dă-mi una din alea, vrei? mă roagă Nouă.

Scot o bancnotă şi i-o întind. El deschide rezervorul şi coboară din maşină. Îmi pun câteva bancnote în buzunar şi îndes restul la loc, în torpedou. Istovit, trag de maneta care înclină spătarul scaunului, îmi las capul pe spate şi închid ochii. Bernie Kosar se apleacă şi mă linge pe obraz, făcându-mă să chicotesc. Sunt obosit mort, dar mă lupt cu somnul care încearcă să mă ia în stăpânire. Nu pot suporta ceea ce vine odată cu el. M-am săturat să-l tot primesc pe Setrákus Ra în visele mele.

Îmi las gândurile să zboare spre Şase şi spre Sarah; sper că amândouă sunt OK. Pe urmă mă gândesc la Sam. Încă nu-mi vine să cred că mi-am abandonat cel mai bun prieten. Îmi spun că n-am avut de ales. Câmpul de forţă albastru m-a afectat atât de mult încât întoarcerea ar fi însemnat curată sinucidere. Indiferent cât de adevărate sunt toate astea, am totuşi un sentiment foarte neplăcut.

Tresar, smuls din gânduri de pocnetul sonor al pompei

de benzină care se opreşte. Respir adânc, cu ochii încă închişi, apreciind ultimele secunde de linişte înainte de întoarcerea lui Nouă în maşină. Numai că liniştea continuă. Nouă nu sare înăuntru şi nu începe să pălăvrăgească. Deschid ochii şi mă uit la pompă, dar nu văd pe nimeni. Îmi fac imediat griji. Ies, cu Bernie Kosar urmându-mă dintr-un salt, şi încui portierele.

Intru mai întâi în staţie – nu e acolo. Pe urmă mă îndrept spre parcarea plină de semiremorci. Cu auzul meu ascuţit, selectez vocea lui Nouă şi-mi dau seama că e supărat de-a binelea. Şi eu, şi Bernie Kosar alergăm în direcţia glasului, şerpuim printre mai multe camioane şi îl găsim stând între doi tipi tineri, cu sânge pe tricouri. În faţa lui sunt trei camionagii voinici, urlând la el cu toţii.

— Ce mi-ai spus? îl întreabă cel din mijloc.

Sub şapca galbenă, are faţa acoperită de o barbă roşcată, stufoasă.

— Eşti surd? ripostează Nouă, rostind cuvintele apăsat, de parcă i s-ar fi adresat unui idiot. Am spus că ai braţe de fată. Adică, uită-te la încheieturile tale.

De ce insistă să caute belele cu lumânarea?

— Ăă, ce s-a-ntâmplat? îi întrerup eu, apropiindu-mă.

Camionagiul din dreapta, un tip înalt, cu ochelari de aviator, se uită la mine. Arată cu degetul către faţa mea şi zbiară:

— Vezi-ţi de treaba ta, boule!

Când mă alătur grupului, camionagiul din stânga scuipă la picioarele mele un jet lung de suc maroniu.

— Din câte mi-am dat *eu* seama, se-ntoarce Nouă să-mi explice, grăsanii ăştia sunt furioşi pe tipii mărunţei. Mărunţeii fac autostopul şi au mers cu unul dintre ei, promiţându-i nişte bani pe care nu-i aveau. Aşa că acum grăsanii încearcă să-i bată pe mărunţei cu braţele lor firave, de fetişcane.

Mă-ntorc către camionagii, către grăsani, şi-ncerc să-i iau cu frumosul.

— OK, bine, nimic din toate astea nu ne priveşte, şi trebuie să ne continuăm drumul. Aşa că, băieţi, daţi-mi

voie să vă cer scuze în numele prietenului meu, care evident nu ştie când să-şi vadă de-ale lui.

— Da, zbiară bărbosul la Nouă. Cară-te dracului de-aici, puţoiule, şi lasă-ne să ne ocupăm de derbedeii ăştia.

Mă uit pentru prima oară cu adevărat la autostopişti. Miros de parcă ar fi pe drumuri de ceva vreme. N-au mai mult de optsprezece ani, par chiar mai tineri. Când camionagiii se apropie ameninţători de ei, se uită unul la altul cu o panică autentică în priviri. Următorul lucru pe care-l ştiu e că Nouă se postează în faţa lor, spunând:

— Nu-mi pasă cine, ce şi cui a promis. Atingeţi-vă încă o dată de puştii ăştia şi vă rup toate nenorocitele voastre de braţe.

Mă strecor între Nouă şi cei trei camionagii, acum sictiriţi de-a binelea, separând cele două tabere. Bernie Kosar latră ameninţător.

— OK, OK, încetaţi. Mă întorc spre Nouă, vrând să-l conving să m-asculte. Nu poţi face asta tocmai acum. Mergem undeva unde e *foarte* important s-ajungem. *Imediat,* spun. Apoi mă caut în buzunar şi mă-ntorc spre camionagii. Ascultaţi, cât au zis tipii ăştia c-or să vă dea?

— O sută de dolari, răspunde cel cu ochelari de aviator.

— Perfect, spun, scoţând una dintre bancnotele din buzunar.

Camionagiii fac ochii mari la vederea unei hârtii de o asemenea valoare, şi-mi dau imediat seama că n-am reuşit decât să înrăutăţesc lucrurile.

— De ce să le dai tu *ceva* acestor indivizi, Johnny? mă întreabă Nouă.

Simt mâna cărnoasă a unui camionagiu pe umăr. Mă strânge spunând:

— Am zis o sută de dolari? Am vrut să zic o mie, *Johnny.*

— Asta-i o nebunie! strigă unul dintre autostopişti. N-am spus niciodată c-o să-ţi dăm vreun ban!

Mă răsucesc către camionagii, fluturând bancnota ca pe-un steag.

— O sută de dolari, băieţi, luaţi-i şi gata. Consideraţi-i un bacşiş pentru un serviciu de calitate sau o plată în loc de-o

bătaie. De fapt nu-mi pasă cum le spuneţi. Luaţi-i, şi-atât!

— Am zis o mie, răsteşte bărbatul din stânga, scuipând din nou, de data asta exact pe vârful pantofului meu. Eşti surd?

Din adâncul gâtlejului lui Bernie Kosar iese un mârâit gros.

Nouă înaintează, dar îl împing înapoi şi mă-ntorc cu faţa spre el.

— Nu! Nu merită, omule!

Îmi aduc faţa exact în dreptul feţei lui. Trebuie să priceapă cât de serios vorbesc. N-o să-l las să facă asta.

— Te rog. Gândeşte-te ce-ar fi vrut Sandor. Ar fi vrut să pleci. *Eu* am nevoie să pleci, şoptesc.

— Nu primiţi nici măcar un *rahat,* le strigă Nouă camionagiilor, peste umărul meu.

Îmi folosesc trupul ca să-l împing înapoi, către maşină. Mă răsucesc exact la timp ca să văd că bărbosul scoate din buzunar un cuţit.

— Toţi banii tăi. Imediat.

Ceilalţi doi înaintează, vrând să mă flancheze.

— Ascultaţi, spun, coborându-mi vocea, într-o încercare de a ţine situaţia sub control. Luaţi suta şi plecaţi. Altfel nu-l mai ţin pe prietenul meu deoparte. Credeţi-mă, nu vreţi asta. N-aveţi idee de ce e în stare şi nici nu vreţi să ştiţi.

Nu sunt pe de-a-ntregul surprins când răspunsul soseşte sub forma unui pumn. Vine spre mine din dreapta şi mă feresc cu uşurinţă. Îl apuc pe camionagiu de încheietura mâinii şi-l trântesc la pământ. BK stă deasupra lui, încă mârâind, şi bărbatul se trage înapoi.

— E rândul meu, spune vesel Nouă, împingându-mă într-o parte.

Bărbosul îşi basculează cuţitul, repezindu-l cu sălbăticie spre Nouă, care iese din raza lui de acţiune în pas lejer. La următoarea lovitură, se ghemuieşte sub lamă, îşi trece braţul pe sub subsuoara bărbatului şi îl trânteşte. Îi smulge cuţitul din mână cu o lovitură de picior, şi arma alunecă, oprindu-se sub un camion.

— Tipule, ar fi trebuit să-l ascultaţi pe prietenul meu înţelept, aici de faţă. *Serios* că *nu* vreţi să ne supăraţi.

— Bine, bine. Am terminat aici, spun, punându-mi mâna pe umărul lui Nouă. Şi-acum o să plecăm *cu toţii.* Haideţi.

Aud pocnetul piedicii unei arme. Înlemnim. Camionagiul cu ochelari de aviator flutură către noi un pistol Desert Eagle de calibrul .50. Nu ştiu totul despre arme, dar ştiu că ăsta e de putere foarte mare. Iar tipul pare destul de serios când întreabă:

— Care din voi vrea să moară primul?

Bineînţeles că Nouă face un pas înainte, încrucişându-şi braţele la piept.

— Eu.

Tipul ridică arma spre faţa lui şi râde de ceea ce ia drept o simplă bravadă.

— Nu mă tenta, puţoiule. Uciderea ta ar fi cel mai plăcut moment al zilei.

— Păi, atunci trage. N-ai niciun motiv să renunţi la aşa ceva. N-arăţi ca şi cum ai avea parte de prea multe momente plăcute, zice Nouă.

Oftez, ştiind c-o să se sfârşească rău. Plus că o s-atragem atenţia, şi de asta chiar nu avem nevoie.

E momentul în care lucrurile încep cu adevărat să se precipite. Mai întâi, o detunătură neaşteptată şi foarte sonoră, venind dinspre un camion din apropiere, îl face să tresară pe bărbatul cu pistolul care apasă pe trăgaci. Nouă opreşte glonţul cu puterea minţii, la numai câţiva centimetri de propriul nas. Cu un rânjet şi cu o înclinare a capului, îl roteşte în aer şi-l trimite în viteză către trăgător. Camionagiul vede glonţul venind spre el, face stânga-mprejur şi o rupe la fugă cât îl ţin picioarele.

Mă-ntorc să mă uit la Nouă. Tipul ăsta se distrează *mult* prea bine. Ştiu ce-are de gând şi ştiu că e o idee foarte, foarte proastă.

— Nu, Nouă. N-o face, spun, clătinând din cap şi fiind sigur c-o s-o facă oricum.

El râde şi simulează inocenţa.

— Ce să nu fac? Asta?

Ne răsucim amândoi să privim glonţul care continuă să planeze în apropierea camionagiului, unde l-a oprit Nouă. El chicoteşte scurt şi-l trimite în mare viteză după bărbatul care aleargă, drept către fundul lui. Tipul cade, urlând cât îl ţin plămânii. Nouă se întoarce spre ceilalţi doi, inclusiv spre cel pe care a decis BK să-l lase să se ridice. Arată ca şi cum ar fi gata să facă pe ei de frică. Nouă le zâmbeşte şi ştiu că n-a terminat cu ei.

— Ştiţi ce? le spune. Cred c-ar trebui să oferiţi o compensaţie pentru purtarea prietenului vostru nepoliticos. Iată ce-o să faceţi. O să vă duceţi mâinile la buzunare, foarte încet, şi-o să vă scoateţi portofelele. Apoi o să le daţi acestor băieţi de treabă toţi dolarii voştri. Ştiţi, pentru ce li s-a întâmplat, adaugă, arătând el spre autostopişti. Nu cred că vreţi s-auziţi ce-o să fac dacă nu cooperaţi. Repede.

Cei doi camionagii dau din capete şi-şi duc mâinile la buzunare.

Autostopiştii par cu desăvârşire uluiţi de tot ce-au văzut.

— Ăă, mulţumesc, omule, spune unul dintre ei.

— Nicio problemă, zice Nouă, în timp ce se face schimbul de bani.

Toate mâinile, mai puţin ale noastre, tremură vizibil.

— Doar ca s-o ştiţi, nu i-am promis niciodată tipului ăluia vreun ban. Încercau să ne şantajeze. Suntem absolut pe drojdie, spune celălalt.

— Te cred. Dar acum nu mai sunteţi aşa, zâmbeşte Nouă. Să zicem pur şi simplu că ştiu cum e, pe drum şi mereu pe fugă. Pentru un puşti poate fi greu să găsească un mod de a face nişte bani.

Se întoarce spre mine, aşteptând o confirmare. Le zâmbesc băieţilor, dar mă uit din nou la el, dându-i de înţeles că sunt mai nervos ca niciodată. Ridică din umeri.

— Să sperăm că la următorul drum o să vă meargă mai bine.

Se întoarce şi pleacă, iar eu şi BK îl urmăm.

Ajungem la maşina noastră, ne urcăm şi demarăm în tăcere. După un minut sau două, Nouă întinde mâna şi

deschide aparatul de radio. Bate darabana pe volan, în ritmul melodiei.

— Ce naiba ai căutat acolo? strig, dându-i un pumn în umăr. Şi să nu-mi vinzi vreun rahat despre bieţii băieţi şi despre camionagii foarte, foarte răi! Te distrai pur şi simplu, îţi dădeai aere! Şi ştii ce? Asta ne-a pus pe amândoi în pericol, ca să nu mai spun că ne-a-mpiedicat s-ajungem mai repede la destinaţie. Haide, Nouă! Vino-ţi în fire!

El strânge volanul atât de tare încât i se albesc încheieturile degetelor şi-i văd maxilarele încleştându-se atât de puternic încât îi zvâcnesc muşchii.

— *Nu-mi* dădeam aere şi *nu* mă distram.

Aştept să continue, să-mi explice, dar e clar că n-are de gând să mai adauge nimic. Ce motive are *el* să fie furios?

— Vrei să zici că ai luat pur şi simplu poziţie ca să aperi doi oameni terorizaţi? Deşi ai spus că pentru oameni nu merită să ne irosim timpul şi energia?

El tresare când îi arunc înapoi propriile cuvinte.

— Nu-mi plac huliganii. Nimeni n-are dreptul să jecmănească şi să rănească, numai pentru că poate. N-am vrut să-i las să facă asta. Şi m-am asigurat cât se poate de bine că n-o vor mai face cu altă ocazie.

Vocea lui e plată. Se uită la mine, la privirea mea surprinsă, şi-şi îndreaptă din nou atenţia asupra drumului.

— Nu ştiu de ce pari atât de şocat. Sunt umanitar, omule. Clatin din cap. De fiecare dată când cred că l-am înţeles, Nouă face câte ceva care întoarce totul pe dos şi sfârşesc prin a-l găsi chiar mai pe placul meu decât înainte. Ridic din umeri, îmi las capul pe spate şi mă-ntorc să privesc peisajul derulat în viteză dincolo de geam. Bat tactul muzicii pe suportul pentru braţ.

— N-am ştiut, asta-i tot, spun.

El se relaxează în scaun şi zâmbeşte în stilul satisfăcut caracteristic acelui Nouă cu care m-am obişnuit.

— Da, bine, dar acum ştii, omule, acum ştii.

26

Capul meu e în poala lui Sarah, a adevăratei Sarah, şi ea mă mângâie pe păr. Mă holbez fără nicio expresie la tavan. Ridic mâna şi-mi ating gâtul. Tăietura care-l înconjoară e adâncă. Vreau să mă salt în capul oaselor, dar coastele învineţite şi genunchii nu-mi permit.

Mă simt umilită fiindcă Setrákus Ra m-a înfrânt atât de uşor. Fiindcă m-am dovedit atât de slabă în faţa puterii lui colosale. Am ucis atât de mulţi soldaţi mogadorieni. Le-am tăiat capetele, secerându-i cu arme pe care le manevram cu puterea minţii. De când mi-am primit Moştenirile, am fost întotdeauna gata să lupt, fără teamă, indiferent cu cine sau cu ce am avut de-a face. Până acum. Setrákus Ra m-a aruncat într-o parte şi într-alta, ţinându-mă de pandantiv, ca pe o păpuşă de cârpă. În faţa lui am fost neajutorată. Mi-a făcut până şi Moştenirile să dispară. Am avut ocazia să-l ucid, să salvez Lorienul şi să pun capăt războiului, şi am fost pocnită ca un ţânţar sâcâitor.

— Şase? Poţi să-mi spui dacă John mai e în viaţă? mă-ntreabă Sarah, cu prudenţă. Ştiu că ai dureri, dar poţi să-mi spui asta?

— Da, trăieşte, şoptesc.

Îi simt oftatul de uşurare.

După o pauză, ea întreabă din nou:

— Eşti OK?

— De fapt, nu ştiu, răspund.

Îmi întorc capul, ca s-o pot privi în ochii obosiţi. Încerc să zâmbesc. Sunt istovită. Pleoapele îmi flutură deja când deschid gura să vorbesc:

— Luase înfăţişarea ta, monstrul m-a păcălit făcându-mă să cred că eşti tu.

Sarah îmi acceptă spusele fără să pară derutată. Clatină din cap şi îşi fereşte privirea.

— Ştiu. Mi-a arătat. Acum două zile a venit în celula mea. Am crezut că vrea să mă ducă în camera unde… Vocea i se stinge pentru un minut, apoi îşi drege glasul şi-şi adună puterile. Camera cu tot felul de maşini şi cu

lumini stroboscopice. Acolo, înăuntru, simt că-nebunesc şi totul doare. E greu de explicat. Dar nu venise să mă ducă nicăieri. A stat pur şi simplu aici, fără să spună nimic. Pe urmă a-nceput să se zvârcolească de parcă ar fi avut o criză de epilepsie. Şi pe urmă s-a micşorat şi, bum! – am avut impresia că mă uitam într-o oglindă. În cele din urmă a vorbit – şi nu era vocea lui. Era a mea. Am încercat să-l lovesc şi să-i scot ochii, dar m-a bătut atât de tare încât... Ei, am reuşit să mă ridic prima oară în picioare când te-au aruncat aici şi te-am prins.

— Sunt flatată. Încerc să râd, dar râsul mi se opreşte în gât. Nu, serios, mulţumesc.

— Ei, *cu plăcere.*

Se uită în jos, la mine, zâmbind, şi mă gândesc că trebuie să fi fost îngrozită. Eu m-am speriat mai tare decât mi s-a mai întâmplat vreodată până acum, şi am fost născută şi crescută pentru asta. E viaţa mea. Dar nu şi a lui Sarah, nu pe termen lung.

— Nu înţeleg ceva. Cum de ştie atât de multe despre tine? Cum de m-a putut păcăli atât de mult timp?

— Ei ştiu tot, Şase, răspunde Sarah, cu vocea extrem de serioasă.

Încep să mă rostogolesc încet din poala ei, ca să mă împing, ridicându-mă în picioare. Încerc să-mi ignor coastele, care mă imploră să stau jos.

— Cum adică tot? Despre cine? Şi *tu* ce ştii? Despre orice din toate astea?

Sarah îmi evită privirea.

— Le-am spus tot, tot puţinul pe care-l ştiu, zice ea, peste un minut. Nu m-am putut abţine. În camera aia mi-au vorbit întruna, m-au legat şi mi-au injectat droguri. Mi-au pus aceleaşi întrebări, iarăşi şi iarăşi, şi, după o vreme, gura a-nceput să mi se mişte chiar şi când îi spuneam să înceteze. Am vorbit pur şi simplu fără să mă pot opri. Sarah îşi ia faţa în mâini şi suspină. Le-am spus totul, am repetat discuţii întregi, cuvânt cu cuvânt.

Mă aşez, rezemându-mă de perete, şi las durerea să-mi inunde corpul.

— Nu ştiu ce-o să se-ntâmple dacă John îl vede pe Setrákus Ra şi crede că eşti tu.

Glasul ei începe brusc să sune ca şi cum ar fi înnebunit.

— Trebuie să ieşim de-aici! Trebuie să-l oprim! Îl putem avertiza cumva pe John?

— Nu ştiu dacă sunt gata să evadez de-aici.

— Ce? De ce? întreabă ea, şocată.

Mă ridic clătinându-mă şi ţinându-mă de coaste.

— Acum, după ce l-am întâlnit pe Setrákus Ra, mai vreau o şansă în privinţa lui. M-a lăsat să trăiesc, iar eu o să-l ucid acum.

Declaraţia mea ar părea mult mai fioroasă dacă nu m-aş clătina uşor, dar rostesc cuvintele din tot sufletul.

Sarah se ridică şi o văd bine pentru prima oară. Are faţa murdară şi plină de vânătăi şi părul îi atârnă încâlcit pe umeri, dar e încă frumoasă. Partea de jos a puloverului ei roşu e ruptă şi e desculţă. Se clatină şi ea puţin. Mă fixează cu o privire neîncrezătoare.

— Uită-te la tine, Şase. Eşti rănită. Cu adevărat rănită. Ştii ce spui? Ar fi o nebunie să te lupţi cu el de una singură. John o să vină; aşteaptă-l. Te rog. O să vină şi-o să ne salveze, pe noi *şi* pe Sam. Ştiu c-o să vină.

— Sam e aici? Eşti sigură? L-ai văzut?

Ea îşi încleştează maxilarele.

— L-au aruncat o dată aici, în cameră. Era inconştient, plin de tăieturi şi de vânătăi. Ca mine. Pe urmă energia se scurge din ea şi vocea îi slăbeşte. Dar ştiu că nu mai pot să cred nimic din tot ce văd şi ce aud.

Îmi imaginez un Sam însângerat, chiar în celula asta, şi-mi simt stomacul strângându-se de furie. Ce s-a-ntâmplat în peştera mogilor? Dau cu pumnul în peretele de ciment, surprinsă să văd că reuşesc să-l crap puţin. Puterea mi se reîntoarce. Nicio durere. Moştenirile mele vin înapoi. Mă uit fix în ochii lui Sarah.

— Sarah, l-ai turnat pe John în noaptea aia, pe terenul de joacă? Trebuie să-mi spui.

Îmi răspunde fără nicio ezitare:

— Categoric nu. Îl iubesc. Da, eram confuză, ei, în toate

privinţele, şi au fost multe de asimilat. Dar nu l-aş trăda niciodată pe niciunul dintre voi, şi mai ales pe el.

Îi văd ochii plini de lacrimi şi ştiu că spune adevărul.

— Îl iubeşti, cu toate că e extraterestru? Nu-ţi pasă?

Ea zâmbeşte.

— Nu pot să-ţi explic. Nu pot să-ţi explic cum simt eu dragostea, cum mă umple şi mă ajută să merg mai departe, dar ştiu că e puternică şi frumoasă, şi ştiu ce simt pentru John.

Pentru simplul motiv că rosteşte cuvintele cu voce tare, stă mai dreaptă, pare mai puternică şi mai hotărâtă.

Convingerea ei mă impresionează. Mă gândesc la cele petrecute între mine şi John, sărutul şi tot restul. Nu-l iubesc pe John aşa cum îl iubeşte Sarah. Crede, fără nicio îndoială, că John e unicul bărbat care contează, din întregul univers.

— Mi-au tot venit în minte nişte imagini, ştii, din călătoria noastră către Pământ. Eu mă băteam mereu cu el, spun, cu voce blândă.

— Da? întreabă ea, însetată de orice i-aş putea povesti.

— Ei, nu era propriu-zis o bătaie, mai degrabă îl sâcâiam şi-i luam jucăriile.

Râdem şi ea îmi ia mâna. Îmi pare rău c-a ajuns aici din cauza noastră. N-am s-o dezamăgesc. Are atât de multă încredere în ceea ce facem şi ce suntem, i-o pot citi pe faţă.

— O să te scot de-aici, OK? O să te duc la John, îi spun.

— Sper, zice ea, încet.

— Şi-o să-l găsim pe Sam şi-o să-l scoatem şi pe el; pe urmă o să ne-ntâlnim cu Şapte, cu Opt şi cu Zece, o să-l găsim pe Cinci, şi-o să rezolvăm totul fiind o echipă.

Mâna ei într-a mea îmi dă mai multă putere, mai multă siguranţă ca oricând.

— Stai puţin. Numărul Zece? Credeam că sunteţi numai nouă.

— Sunt multe lucruri pe care nu le ştii, pe care le-am aflat de curând, spun, atingându-mi tăietura din jurul gâtului.

Încă mă mai doare, dar am senzaţia că-ncepe deja să se vindece. Mă-ntreb, vag, dacă nu cumva mi se manifestă o nouă Moştenire.

Sarah mă îmbrăţişează, dar clipa noastră de mulţumire e scurtă. Uşa se deschide brusc şi în celulă intră o duzină de soldaţi mogi, cu tunurile îndreptate spre pieptul meu.

— Fă-te invizibilă, îmi şopteşte Sarah, abia auzit. Pleacă.

Îmi pipăi coastele şi îmi rotesc gâtul. Mă simt mai bine decât acum cinci minute. Trebuie să fie suficient de bine.

— Nu. Am terminat cu fuga.

Femeia cu părul roşu pe care-am văzut-o în încăperea-grădină îşi face apariţia şchiopătând. Mă uit la braţul ei în eşarfă şi la plasturii de pe obraz şi nu pot decât să-mi doresc să fi fost eu cea care i-a făcut asta. Oricine li se alătură mogilor şi torturează copii într-un buncăr secret merită tot ce-a păţit ea, şi chiar mai mult. Oare ştie cine sunt de fapt mogadorienii? Ce intenţii au? Îşi ţuguie buzele palide şi se holbează la mine.

— Aşa. Tu eşti cea care se va lupta cu Setrákus Ra?

Fac un pas înainte.

— Da. Tu cine eşti?

— Cine sunt eu? repetă ea, şocată fiindcă am îndrăznit să-i pun o asemenea întrebare.

Cred că nu e obişnuită să i se pună la îndoială dreptul de a se afla într-un anumit loc şi să i se ceară să explice cine e.

— Da, tu, nemernico. Oare mă confundă cu cineva care-i respectă *poziţia?* Ţi-am pus o întrebare. Cine eşti şi de ce dracu' colaborezi cu *ei?* Ştii ce-au de gând mogadorienii? Care e planul lor? Vor distruge Pământul, dar numai după ce obţin ceea ce vor! Şi voi nu numai că-i ajutaţi, îi mai şi întâmpinaţi naibii cu braţele deschise! Ţi-au spus ce caută aici? Măcar i-ai întrebat?

Sunt furioasă şi disperată; femeia asta trebuie să m-asculte. Trebuie să priceapă ce e în joc.

Faţa ei rămâne impasibilă.

— Ştiu tot ce trebuie să ştiu. Sunt *aici* fiindcă vă caută pe tine şi pe prietenii tăi. În schimbul ajutorului nostru, *ne*

ajută în chestiuni vitale pentru securitatea noastră. Şi-o să-ţi dezvălui un mic secret. De-abia aştept să-l găsim din nou pe Numărul Patru şi pe ciudatul ăla, amicul lui extraterestru. Am ocazia să fiu cea care îi urmăreşte şi o să profit de asta cu plăcere.

Schimb o privire cu Sarah. Un amic extraterestru? Despre cine vorbeşte? John s-a întâlnit cu un alt garde?

— Cu *ce* v-ajută mogadorienii? întreb.

— Păi, pentru început, răspunde ea, arătând tunurile, primim astea. Mii şi mii de arme extraterestre cu caracteristici imposibil de realizat aici, pe Pământ, la care n-are acces niciunul dintre duşmanii noştri. Cu tehnologia lor, Pentagonul va fi cu ani-lumină înaintea oricărei alte armate de pe planetă. Vom fi invincibili.

Sunt dezgustată şi mă străduiesc s-o arăt.

— Setrákus Ra ne-a aprovizionat şi cu iridiu, un element chimic incredibil de rar întâlnit aici, pe Pământ, şi am făcut descoperiri ştiinţifice cruciale, care-i vor aduce ţării noastre miliarde de dolari. Guvernul Statelor Unite e de asemenea interesat să găsească alte planete care pot susţine viaţa, şi mogadorienii ne-au oferit deja informaţii în această privinţă.

Când tace, se leagănă înainte şi înapoi şi îşi încrucişează sfidătoare braţele la piept.

— V-au spus ce fac când găsesc alte planete care pot susţine viaţa? O să-ţi zic eu. Le distrug! îi strig în faţă. De data asta v-aţi ales greşit tabăra. Eu şi prietenii mei încercăm să-i oprim.

— Ajunge. Prezenţa ta e solicitată de Setrákus Ra. Pe aici. Acum.

Se dă la o parte, lăsându-mă să trec.

Aş putea să-i ucid, pe ea şi pe toţi soldaţii care-o însoţesc. Dar n-aş face altceva decât să amân ceea ce-mi doresc de fapt – înfrângerea lui Setrákus Ra.

— Oricât de tentată aş fi să te omor pe loc, cred c-o să te păstrez pentru Numărul Patru şi pentru ciudatul ăla, amicul lui extraterestru, rânjesc eu, cu sarcasm. Dacă Setrákus Ra vrea să facă asta acum, să mergem.

Mă-mping pe lângă ea şi ies din celulă.

— Şase! strigă Sarah în urma mea. Te rog! Fii prudentă!

Străbat coridorul, flancată de duşmanii mei. Trecem prin mai multe altele, intrăm pe mai multe uşi şi, după câteva minute, mă aflu într-o sală imensă. E destul de mare ca s-adăpostească o armată de tancuri. Şi destul de mare pentru o luptă homerică.

Uşa se trânteşte şi o aud încuindu-se în spatele meu. E atât de întuneric încât abia zăresc ce se află la o jumătate de metru înaintea mea şi cu atât mai puţin peretele opus. Mă îndrept către ceea ce presupun că e centrul încăperii şi îmi verific din mers puterile telekinezice, levitând deasupra solului. Durerea de mai înainte a dispărut. Când apreciez că am ajuns în mijloc, închid ochii şi mă întorc în direcţia opusă, cercetând aerul cu mintea. Simt că în încăpere intră în tăcere în jur de două duzini de persoane. Sunt dezamăgită. Voiam să fie o luptă unu la unu.

Când deschid ochii, aproape că mi s-au obişnuit cu întunericul. Aş vrea să fi avut Moştenirea Marinei, să fi putut vedea în beznă, dar atât cât pot desluşi acum e suficient. De-a lungul zidului din spate sunt aliniaţi soldaţi mogadorieni. Poartă mantii negre zdrenţuite şi cizme de aceeaşi culoare, şi îşi ţin săbiile de-a latul trupului, biciuind aerul. Sunt mai înalţi decât majoritatea mogilor cu care m-am luptat până acum, dar ştiu că-i pot ucide la fel ca pe ceilalţi. În spatele meu se deschide o altă uşă şi intră o altă duzină de soldaţi.

— Hei! Ce-nseamnă asta? Setrákus Ra! strig către plafon, rotindu-mă în loc ca să m-asigur că mă văd toţi mogii şi ştiu că n-au de-a face cu un om înfricoşat. Credeam că vrei să te lupţi cu mine!

O porţiune a peretelui din partea cealaltă a încăperii explodează şi apare şeful mogadorienilor. Cele trei pandantive lorice se leagănă, atârnate de gâtul lui grotesc. Îmi fac un plan să le recuperez. El îşi desface braţele şi strigă:

— Mai întâi trebuie să-ţi câştigi un asemenea drept!

Cred că asta e comanda de atac, fiindcă soldaţii scot la

unison un strigăt de luptă şi se năpustesc asupra mea. O iau din dreapta şi-ncep să-i culc la pământ, unul câte unul.

27

Vânt, nisip fierbinte şi o căldură necruţătoare, iată ce mă întâmpină, alături de capul care-mi zvâcneşte dureros, la noua destinaţie a teleportării noastre. Încerc să-mi feresc ochii, apărându-i de soarele orbitor, în timp ce zac pe spate, refăcându-mă. Bun venit în New Mexico.

— Oh, da, geme Opt, dar pare satisfăcut. Am reuşit.

Zâmbesc, dar rămân locului, dându-i durerii de cap timp să se domolească înainte de a încerca să mă mişc.

— Ella? strig.

— Sunt aici, Marina, răspunde ea. Uite unde ne aflăm! În New Mexico!

— În sfârşit. Poţi încerca să comunici din nou cu Şase?

— Am făcut-o deja. Încă n-am reuşit.

Mă ridic încet. Opt stă în patru labe la baza dunei, icnind fără să verse. Teleportarea pare să-l fi afectat mai mult decât în ultimele două dăţi. Ella îi ţine o mână pe ceafă. Cele două Cufere sunt în apropierea lor. Mă rotesc cu trei sute şaizeci de grade şi tot ce văd în jur e nisip, nisip şi iar nisip. Şi, din loc în loc, câte un cactus.

— Încotro o luăm?

Ella şi Opt se urcă pe dună şi se aşază lângă mine. Un minut mai târziu, ea întinde degetul spre nord, exclamând:

— Uite! Şase a spus mai devreme că moare într-un deşert cu munţi.

Îmi mijesc ochii şi văd ce ne arată. Conturile vagi ale munţilor pulsează în pâcla după-amiezii.

— Atunci acolo mergem, spune Opt. Putem acoperi distanţa prin salturi scurte, îndată ce-mi revine puterea de teleportare. Deocamdată o luăm pe jos.

Ne ridicăm Cuferele şi ne îndreptăm spre nord.

— Ella, spun eu, trebuie să mai încerci să comunici cu

Şase. Dacă nu dai de ea, poate-ar fi cazul să-ncerci cu Patru sau chiar cu unul dintre ceilalţi, Cinci sau Nouă.

Ne-a luat atât de mult s-ajungem aici. Poate Ella reuşeşte să dea de ceva care să ne economisească nişte timp.

Nouă studiază harta deschisă pe ecranul din mijlocul volanului. Se uită în toate părţile, la deşertul nesfârşit care ne înconjoară. GPS-ul maşinii a descoperit un tunel subteran în apropiere. Acum nu mai trebuie decât să-i găsim intrarea. Când apăs triunghiul verde de pe tabletă, îmi arată că suntem numai la un kilometru sau doi distanţă de navă. Apăs pe cercul albastru şi strig:

— Nouă! Sunt aici!

— Cine e aici? întreabă el, inspectând orizontul.

— Celelalte trei puncte albastre! Sunt aici, în New Mexico!

Nouă îmi smulge tableta din mâini şi scoate un strigăt puternic.

— Minunea minunilor, frăţioare. O să se-ntâmple cu adevărat ceva memorabil.

Mă priveşte cu ochii strălucind.

— Cred că da. Începutul sfârşitului.

Cu oricât de multă nerăbdare mi-aş dori să avem în cele din urmă şansa de a face ceea ce trebuie să facem, îmi trece prin minte că urmează lupta pentru vieţile noastre.

— Se petrece chiar acum, e momentul în care ni se iveşte ocazia, spune Nouă. O să lupţi cu mai multă înverşunare ca niciodată, Patru. O să fii o fiară. Şi eu? Eu o să smulg capul lui Setrákus Ra, o să-l împachetez şi-o să-l trimit pe Mogadore legat cu o fundă roşie imensă. Iar Lorien va renaşte apoi din cenuşă.

Vocea îi tremură de emoţie, de întreaga furie şi dorinţa de luptă suprimate pe care le poartă în el.

Bernie Kosar latră pe bancheta din spate şi Nouă se-ntoarce spre el zâmbind.

— Şi tu, BK. Tu, prietene, o să faci zob nişte personaje importante.

Îmi imaginez cum o să fie întâlnirea cu toţi ceilalţi membri din Garde, un lucru pe care nu mi-am mai permis să-l fac de atât de multă vreme. Privesc orizontul. Am mintea limpede, deschisă pentru orice posibilitate. E o senzaţie plăcută. Şi atunci aud în minte răsunetul slab al vocii unei fete. La început e de mică intensitate şi întrerupt, ca un semnal radio de proastă calitate, dar devine mai clar.

Patru? Numărul Patru? Mă auzi?

— Da, da! Te aud! strig în gura mare, dând repede din cap înainte şi înapoi. Cine eşti? Unde eşti?

Nouă mă priveşte derutat.

— Ăă, tipule. Sper că m-auzi. Sunt chiar aici.

— Nu tu. Am auzit o fată. Tu ai auzit-o? Vorbea cu mine.

Numărul Patru? Sunt Numărul Zece. Mă auzi? Poate e zadarnic, nu ştiu dacă vorbesc cu cineva. Poate, fără Crayton, n-o să reuşesc niciodată.

— Vorbeşte din nou, spun, excitat.

Nouă mă priveşte ca şi cum mi-aş fi pierdut minţile cu desăvârşire.

— Nouă! Tocmai a mai spus ceva! Ai auzit-o? A spus că e Numărul Zece. Cred că e, cumva, în capul meu.

— Numărul Zece! Bebeluşul din a doua navă! Ei, nu sta să te holbezi la mine! Răspunde-i, tâmpitule!

Lui îi e uşor să vorbească. Fata nu ştie dacă treaba asta dă rezultate. Presupun că e o nouă Moştenire care tocmai se manifestă – pentru noi amândoi! – şi e nevoie de antrenament ca să ştii cum poţi face o Moştenire să acţioneze când şi cum vrei. Sunt conştient că n-am prea mult timp de irosit ca să deduc totul. Respir adânc, blochez toate zgomotele din mintea şi din jurul meu şi mă concentrez. Încerc să recreez senzaţia pe care-am avut-o cu câteva minute mai devreme, chiar înainte de a auzi vocea. Mă simt calm, deschis şi cumva… conectat.

Te aud, încerc să spun în gând.

Nimic. Aştept o clipă şi încerc din nou.

Numărul Zece?

Numărul Patru! Mă auzi?

— M-a auzit!

Râd zgomotos şi mă uit triumfător la Nouă.

— Spune-i că suntem pe punctul să intrăm în oraş şi să obţinem victoria, zice Nouă. Spune-i că, în drum spre Lorien, o să facem un ocol ca s-o luăm cu noi, oriunde s-ar afla.

Unde eşti? o aud pe ea întrebând. *Eu sunt cu Şapte şi cu Opt în deşert, în New Mexico. Încercăm s-o găsim şi s-o salvăm pe Şase.*

— Ce zice? strigă Nouă.

Ştiu că e înnebunit fiindcă nu poate auzi conversaţia noastră, dar acum nu pot vorbi cu el. Trebuie să mă concentrez ca s-aud vocea lui Zece, ca să-i pot răspunde.

Ce vrei să spui? Unde e Şase? Şi noi suntem în New Mexico. Sunt cu Nouă, ne aflăm în deşert şi căutăm intrarea într-o bază subterană.

Mă uit la munţi.

— Trebuie să găsim tunelul ăla, repede, îi spun lui Nouă.

— A zis unde e?

— Tocmai a spus că e aici, în deşert, cu Şapte şi cu Opt, şi că-ncearcă s-o salveze pe Şase. Probabil că pe ea am văzut-o mai devreme pe hartă. Ştiu că n-ar trebui să-mi fac probleme – dacă-şi poate purta cineva singur de grijă, atunci aia e Şase. Şi totuşi… sunt îngrijorat.

— Trebuie să fie în Dulce. S-o găsim.

Degetele lui Nouă aleargă grăbite pe ecran. Harta îşi schimbă culoarea, lăsând impresia că scanează zona, şi în final, ne arată, mărită, porţiunea în care se află un cactus cu cinci vârfuri, la vreo patru sute de metri de noi. Sub el, văd conturul unui tunel subteran.

— Ha! Frumoasă încercare, nemernici laşi din guvern ce sunteţi. Spune-i Numărului Zece să-şi mişte fundul încoace!

Poţi să-mi spui unde vă aflaţi, Zece? Noi am descoperit un tunel prin care să pătrundem în baza unde credem că e ţinută Şase. Suntem într-o maşină maro, oprită pe un drum lateral.

Ea îmi răspunde după o pauză.

Ne putem teleporta la voi. Cum vă găsesc?

— Nu ştiu cum să ne găsească, îi raportez lui Nouă.

— Poate reuşim să le trimitem cumva un semnal? La naiba! Ar fi trebuit să luăm lansatorul ăla de rachete!

Loveşte volanul cu palma şi se holbează pe geam, clătinând din cap.

— N-avem nevoie de lansator, îmi dau eu seama, şi sar din maşină.

Îmi îndrept palmele spre cerul albastru şi-mi aprind Lumenul, balansând apoi fasciculele luminoase.

Uitaţi-vă pe cer, după două raze de lumină, o instruiesc pe Zece.

N-aud nimic vreme de un minut. Sper că n-am pierdut legătura.

Le vedem, spune într-un târziu Zece.

— Sunt pe drum, strig către interiorul maşinii, continuând să menţin Lumenul în aer.

Vreau să le ofer cât mai mult timp în care să-şi dea seama unde suntem.

— Nu trebuie decât să rămânem pe poziţie.

— O să-ncerc, zice Nouă, studiind din nou ecranul de pe volan, dar începând deja să se foiască. Omule, nu-mi vine să cred că i-am găsit!

Îmi sting în cele din urmă Lumenul şi mă urc în maşină. Aproape că nu sunt în stare să cred că a sosit momentul ăsta, că suntem pe cale să ne-ndeplinim destinul hărăzit de Străbuni. Ne adunăm laolaltă ca să-i înfrângem pe mogadorieni şi ca să reînviem Lorienul, trezindu-l din hibernare.

Auzim dintr-odată zgomotul de neconfundat al unui elicopter.

— Ăă, Johnny, spune Nouă. Nu vin în niciun caz cu elicopterul, nu-i aşa?

— Rahat, răspund eu.

Bernie Kosar sare în poala mea, punându-şi labele din faţă pe portieră ca să se uite pe geam. Urmărim toţi trei mai multe elicoptere care urcă pe cer dinspre orizontul ceţos. Se apropie unul de celălalt şi planează exact

deasupra noastră. Îmi folosesc mintea, concentrându-mă asupra celui din faţă şi îl trimit înapoi, de unde-a venit, pe o traiectorie spiralată. Pe urmă îl trântesc de pământ, destul de tare ca să nu se mai înalţe prea curând.

— Trebuie să fie federalii. Mă calcă pe nervi aproape la fel de tare ca mogadorienii. Probabil ne căutau şi ţi-au văzut luminile! strigă Nouă.

Turela armei din capota maşinii se ridică. Nouă ţinteşte şi trage focuri de avertizare către elicopterele rămase în dreapta, apoi către cele din stânga. Imediat ce-şi încetează tirul, aparatele de zbor coboară din nou, planând deasupra noastră. Mă pregătesc să scap de încă unul prin telekinezie, când Nouă scoate un strigăt.

— Uită-te pe drum, spune.

Arunc o privire în dreapta şi văd un nor enorm de praf, ridicat de un şir lung de vehicule negre. Bernie Kosar latră şi zgârie portiera. I-o deschid şi se transformă într-un şoim imens, care se înalţă în văzduh. Eu ocolesc maşina, fugind spre portbagajul pe care-l deschid cu o lovitură de pumn. Desfac fermoarul unuia dintre sacii marinăreşti şi scot patru carabine automate, lăsând două să cadă lângă portiera lui Nouă. Din vehiculele îndepărtate se trage deja, aşa că mă caţăr repede deasupra maşinii şi ochesc, în timp ce Nouă continuă focul de baraj împotriva elicopterelor care se apropie. Cu coada ochiului, îl văd pe Bernie Kosar năpustindu-se din lateral asupra unuia dintre ele. A prins un pilot în gheare. Îl smuceşte şi-l trage, folosindu-şi ciocul puternic ca să-i rupă centura de siguranţă. După ce-l desprinde, îl lasă să cadă pe nisipul de dedesubt. Elicopterul se prăbuşeşte şi izbucneşte în flăcări. Caravana de maşini negre virează brusc, ocolind epava, şi eu apăs pe trăgacele celor două arme ale mele, distrugând cauciucurile primelor două vehicule. Ceea ce nu opreşte convoiul, dar cel puţin îl încetineşte.

Elicopterele rămase se împrăştie şi se întorc atacându-ne din direcţii diferite. În jurul nostru explodează buzunare de nisip. Un elicopter zboară exact pe deasupra noastră, şi mă rostogolesc, evitând linia tirului său.

Mă străduiesc să-mi limpezesc mintea. Nu e simplu, dar mă deprind să fac ce e necesar ca să mă retrag în propria minte şi să comunic. Respir de câteva ori adânc şi-mi liniştesc gândurile.

Numărul Zece? Unde-aţi ajuns? Suntem atacaţi.

Auzim, răspunde ea. *Venim.*

Gândurile ei sunt calme, cu o uşoară umbră de îngrijorare. Însă e bine pur şi simplu s-o aud, să ştiu că se apropie ceilalţi.

Mă uit în jur şi văd două elicoptere înclinându-se şi virând spre stânga, ca să se-ndrepte în direcţia opusă, trăgând proiectil după proiectil către o nouă ţintă. Trebuie să fie ei! Nu pot să deviez decât trei rachete, dar altcineva schimbă direcţia celorlalte.

— Zece şi ceilalţi sunt aproape aici! îi strig lui Nouă prin geamul şoferului.

Următorul lucru pe care-l ştiu e că a explodat turela armei de pe capotă, trimiţând în zbor, către capul meu, bucăţi de metal încins. Mă rostogolesc de pe acoperişul maşinii exact când e despicat în două de o altă grindină de gloanţe.

Nouă sare jos şi ia ambele puşti lăsate de mine pe nisip, lângă portiera lui.

— Se pare c-avem parte chiar acum de-o luptă adevărată. Am aşteptat asta *toată viaţa.*

Elicopterele fac cale-ntoarsă, descriind o buclă ca să se-alinieze apoi deasupra vehiculelor din depărtare, formând un front comun. Nouă ridică palma şi maşina neagră din frunte e smulsă şi aruncată în aer, drept în sus, ca o navetă propulsată în spaţiu. Mâna lui Nouă zvâcneşte şi maşina cade. De unde ne aflăm, putem auzi oamenii urlând. Vehiculul se opreşte chiar înainte de a lovi pământul, apoi îl izbeşte cu putere. Vedem bărbaţii dinăuntru ieşind târâş, ridicându-se pe picioare tremurătoare şi căutând un loc în care să fugă. La auzul impactului, Bernie Kosar, încă sub formă de şoim, coboară în picaj şi aterizează pe drum, în spatele maşinii stâlcite, unde se transformă într-o fiară. Vehiculele următoare virează brusc, intrând în deşert ca

să-l evite, iar câteva se răsucesc, descriind cercuri complete. Bernie Kosar rage.

Nouă se repede pe bancheta din spate şi aruncă ambele noastre Cufere în nisip. Îl deschide pe al lui, scoate şiragul de pietre verzi şi bastonul argintiu şi îmi strigă, alergând către haos:

— Aşteaptă-i pe ceilalţi! Eu şi Bernie Kosar ne întoarcem imediat.

— Nu arăta ca şi cum te-ai amuza prea tare! Şi ai grijă să n-arunci în aer intrarea în baza militară!

Un elicopter virează, apropiindu-se din faţa mea, şi, exact când îl smucesc de bot cu mintea, ceva îmi sfâşie piciorul stâng. Cad cu capul înainte în nisip, orbit de durere. Senzaţia pare mult prea familiară, şi mă rostogolesc pe nisip, urlând cât mă ţin plămânii. Ştiu ce înseamnă. În jurul piciorului îmi e arsă o nouă cicatrice. Un alt membru din Garde a murit.

Totul încremeneşte. Gândul că încă unul dintre noi moare îmi străbate trupul şi sunt paralizat de o mâhnire atât de profundă încât am impresia că mă scufund în nisip. Un soldat mai puţin care să recâştige Lorienul, care să lupte pentru salvarea Pământului şi a tuturor fiinţelor vii de pe suprafaţa lui. Două proiectile se izbesc de maşina noastră, spulberând-o în fărâme.

Grindina de gloanţe cade asupra mea şi brăţara mi se extinde exact la timp, transformându-se în scut. Găsesc o oarecare mângâiere în faptul că Bunurile mele Succesorale ţin pasul cu pericolele pe care le înfrunt – deşi nu ştiu de ce nu m-au protejat şi de primul atac al armelor de foc. Gloanţele cad în apropiere şi fără întrerupere. Când reuşesc în sfârşit să-mi examinez noua cicatrice înfăşurată în jurul gleznei, sunt şocat să văd în locul ei două urme largi de glonţ. Nu ştiu dacă am mai fost vreodată atât de fericit fiindcă m-am ales cu o rană şi sângerez. Mă simt atât de uşurat că nu e o nouă cicatrice încât nici măcar nu-mi pasă că am mâinile pline de sânge. În timp ce apăs ca să opresc sângerarea, deşertul devine ciudat de tăcut. Brăţara mea se retrage.

Reuşesc să mă răsucesc şi să mă uit în sus. Deasupra mea stau aplecaţi trei adolescenţi. Băiatul e înalt, cu păr negru, buclat, iar cele două fete ţin Cufere lorice. Pe el îl recunosc imediat, din viziunile mele. Dă din cap şi-mi zâmbeşte, spunând:

— Mă bucur să te revăd, Numărul Patru. Eu sunt Opt.

Până să-apuc să-i răspund, se face nevăzut.

Una dintre fete e scundă, cu păr castaniu-roşcat şi trăsături mărunte. Nu pare să aibă mai mult de doisprezece ani, şi ştiu că trebuie să fie Numărul Zece, gardele de pe a doua navă. Lasă Cufărul să-i cadă şi îngenunchează lângă mine. Cealaltă garde, o fată înaltă, cu părul castaniu lung până la umeri, îşi pune Cufărul jos şi, fără să scoată niciun cuvânt, îngenunchează şi ea lângă mine şi-şi pune ambele mâini pe rănile mele. O răceală de gheaţă năvăleşte asupra mea şi corpul mi se zvârcoleşte pe solul deşertului. Tocmai când mă gândesc c-o să leşin de durere, n-o mai simt. Îmi privesc glezna şi văd că rănile îmi sunt complet vindecate. E uimitor. Fata se ridică, îmi întinde mâna şi mă trage în picioare.

— Ai primit o Moştenire pe cinste, reuşesc să spun.

— John Smith. Ea se holbează la mine şi pare tot atât de fascinată ca la întâlnirea cu o vedetă. După tot acest timp, nu-mi vine să cred că stai aici, în faţa mea.

Sunt gata să răspund, dar văd, peste umărul ei, o rachetă care vine şuierând spre noi. Trântesc fetele la pământ şi cad peste ele, iar o dună din spatele nostru erupe ca un vulcan, înălţând un nor de nisip deasupra capetelor noastre. Când se împrăştie, Opt reapare lângă noi.

— E totul în ordine aici? E toată lumea gata de luptă? întreabă el.

— Da, suntem bine, răspunde fata mai înaltă, dând din cap către piciorul meu.

Zece a spus că e cu Şapte şi cu Opt, aşa că ea trebuie să fie Şapte. Înainte de a avea timp să mă prezint ca lumea, Opt dispare pentru a doua oară.

— Se poate teleporta, îmi explică Numărul Zece,

răspunzând privirii mele mirate cu un zâmbet.

Îi zâmbesc şi eu.

În depărtare îl văd din nou pe Opt, luptând alături de Nouă şi de Bernie Kosar. Dezlănţuie prăpădul asupra fiecărui vehicul care se apropie; răstoarnă şi scot din luptă echipamente militare grele ca pe nişte jucării de plastic ieftine. Bastonul de un roşu strălucitor al lui Nouă deschide un elicopter care zboară la altitudine joasă, retezându-i partea inferioară. Nouă se teleportează lângă un transportor blindat Humvee negru şi-l răstoarnă cu mâinile goale. Două elicoptere se rotesc aproape de sol şi se ciocnesc, contopindu-se într-o minge de foc.

Mă simt copleşit de o nouă urgenţă, necesitatea de a o găsi pe Şase cât mai repede.

— Presupun că voi sunteţi Şapte şi Zece. Ce puteţi face? întreb, în timp ce găsesc carabinele noastre în nisip şi îi întind fiecăreia câte una.

— Poţi să-mi spui Marina, zice fata cu păr castaniu. Şi pot să respir sub apă, să văd în întuneric şi să vindec răniţii. Şi stăpânesc telekinezia.

Spune-mi Ella, aud în minte vocea lui Zece. *În afară de telepatie, pot să-mi schimb vârsta.*

— Excelent. Eu sunt Patru, ciudatul ăla cu păr negru lung e Nouă, iar fiara e chimæra mea, Bernie Kosar.

— Ai o chimæră? întreabă Ella.

— Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ea, îi răspund.

Ceea ce a mai rămas din detaşament se împarte în cele din urmă în două şi o duzină de vehicule ies de pe drum şi se îndreaptă în viteză către noi trei. O dâră subţire de fum iese din partea de deasupra a unuia dintre ele şi deviez racheta pe care tocmai a tras-o, izbind-o de o dună. Celelalte camionete şi SUV-uri îşi continuă drumul în viteză.

Încep să iau bucăţi din maşina distrusă a lui Nouă, aruncându-le către detaşamentul care se apropie. Lansez cauciucuri, portiere, până şi o banchetă sfârtecată. Marina face acelaşi lucru, şi reuşim să oprim trei sau patru maşini. Dar au mai rămas încă o jumătate de duzină, sau chiar mai

multe, de care trebuie să ne ocupăm.

Opt, Nouă şi BK apar pe neaşteptate în faţa noastră. Opt dă drumul mâinii lui Nouă şi întinde braţul ca s-o strângă pe a mea.

— Numărul Patru.

— N-aveţi idee ce fericiţi suntem fiindcă vă aflaţi aici, spun.

Nouă strânge mâinile lui Zece şi lui Şapte.

— Vă salut, doamnelor. Sunt Numărul Nouă.

— Bună, zice Zece. Poţi să-mi spui Ella.

— Eu sunt Numărul Şapte, dar mi se zice Marina.

Aş vrea să fie timp să stau de vorbă cu aceşti oameni pe care-am aşteptat atât de mult să-i găsesc, să le ascult poveştile, să aflu unde s-au ascuns şi care le sunt Moştenirile, şi ce e în Cuferele lor. Dar tot mai multe elicoptere se îndreaptă spre noi.

— Am putea rămâne aici, să apărăm aceeaşi bucată de deşert la nesfârşit, spun. Trebuie s-ajungem la Şase!

— Să-i lichidăm pe băieţii ăştia răi, spune Nouă, arătând către norul care vine spre noi. Apoi putem s-o găsim pe Şase şi să continuăm.

Ne întoarcem cu toţii să privim ceea ce se apropie. Mai multe elicoptere nou-sosite împestriţează cerul. Mă uit la camarazii mei din Garde şi toţi par gata de luptă. Niciodată până acum nu mi s-a mai părut totul atât de posibil. După ce se va încheia povestea asta, n-o să ne mai despărţim niciodată.

— Vin întruna, spun eu. Ar trebui să mergem pur şi simplu după Şase.

— OK, Johnny. Tunelul e în partea aia, zice Nouă, arătând către un loc din spatele nostru. Eu rămân în ariergardă, să mă ocup de tot ce trebuie rezolvat. Ştiţi, să frâng câteva gâturi, să pun lucrurile la punct.

Toţi cei care avem Cufere ni le luăm. Eu merg în frunte, înaintând în direcţia arătată de Nouă. Mă uit după capcane şi conduc pe toată lumea către cactusul cu cinci vârfuri. Şapte şi Opt sunt chiar în spatele meu, urmate de Zece. Înapoia noastră, unde îşi vede de treabă Nouă, se înalţă

fără întrerupere fum de praf de puşcă. Pare să petreacă de unul singur acolo, scoţând ţipete de bufniţă şi urlete. Numai el poate considera asta o distracţie.

Grăbim pasul şi nu ne oprim din fugă decât în faţa cactusului. Nouă trage încântat glonţ după glonţ în timp ce Opt şi cu mine ne străduim să scăpăm de planta ghimpoasă, singurul lucru care stă între noi şi locul în care e ţinută Şase. După cum arăta harta, tunelul e chiar în zona în care se află cactusul. În cele din urmă, reuşim să-l aruncăm în aer, făcându-l bucăţi, cu ajutorul telekineziei. Sub el e o uşă groasă, maro, cu un mâner metalic în mijloc. Stând acolo şi privind intrarea în tunel, cu ceilalţi garzi alături, îmi amintesc ce-a spus mai devreme Nouă: „Am aşteptat asta toată viaţa.“ Cu toţii am aşteptat-o, am aşteptat momentul în care ne vom găsi unii cu alţii, când ne vom ridica toţi nouă la luptă, să apărăm moştenirea Lorienului de mogadorieni. După cum s-a dovedit, n-am reuşit toţi nouă, dar ştiu că noi toţi, cei şase rămaşi, cărora li s-a alăturat Numărul Zece, vom face orice ca să supravieţuim, indiferent ce va urma.

28

Un mog uriaş mă atacă, legănându-şi sabia strălucitoare. Mă ghemuiesc sub lamă şi-i trag un pumn în gât. Îşi scapă arma, icnind cu răsuflarea tăiată. Nici nu se aude bine metalul zăngănind când ridic sabia şi îi tai capul. Un nor de cenuşă mă învăluie, timp în care mă atacă alţi trei. Cenuşa mă ascunde. Mă ghemuiesc tăind picioarele mogilor de la genunchi, imediat ce se apropie. Când mă ridic, un alt mog masiv încearcă să mă ucidă din spate. Fac o tumbă prin aer peste el, înfigându-mi sabia în mijlocul trupului lui când aterizez. Păşesc prin norul lui de cenuşă ca să mă văd înconjurată de alţi doisprezece. Nu-l zăresc pe Setrákus Ra.

Devin invizibilă. După încă o rundă de spintecat mogi,

mă uit din nou după el. Îl zăresc în capătul opus al încăperii şi nu ezit. Alerg într-acolo. Apar mai mulţi mogi, nu mai pot să-i număr, le pierd şirul. Îi las în urmă sub forma unui morman de praf. Când ajung la mai puţin de nouă metri de Setrákus Ra, el îşi înalţă pumnul şi arată spre mine, aproape ca şi cum m-ar vedea. O descărcare de electricitate albastră îi ţâşneşte din mână şi pârâie de-a lungul plafonului, iar eu simt că devin vizibilă. Îmi ia încă o dată Moştenirile. Ştiam că s-ar fi putut întâmpla, dar simt oricum un spasm la pierderea lor. Însă sunt gata pentru orice are pregătit pentru mine.

Soldaţii mogadorieni mă atacă din toate părţile, dar continui să înaintez spre Setrákus Ra. Când un mog păşeşte în calea mea, îmi trec sabia prin gâtul lui. Un altul mă apucă din spate şi îi tai braţul. Altul vine spre mine urlând şi-mi înfig sabia în burta lui. Acum sunt atât de concentrată asupra momentului în care îmi voi împlânta lama în beregata lui Setrákus Ra, încât abia observ că omor alţi mogi.

Şi apoi el e lângă mine şi mă înşfacă de gât. Mă saltă cu o singură mână până când mi se leagănă picioarele deasupra podelei şi feţele noastre sunt iarăşi la numai câţiva centimetri distanţă.

— Te lupţi bine, fetiţo, îmi şuieră el în obraz.

Mă trag înapoi din cauza duhorii.

— Dă-mi Moştenirile înapoi şi-o să vezi cât de bine.

Vocea mea e sugrumată.

— În primul rând, dac-ai fi atât de puternică precum crezi, ai fi în stare să ţi le iei.

— Nu-mi spune mie asta, laşule! Dacă eşti atât de sigur că poţi să mă ucizi, de ce n-o faci? Arată-mi cât de mare şi de tare eşti. Înapoiază-mi Moştenirile şi luptă ca un bărbat! îi strig.

Glasul lui reverberează când zbiară:

— Foloseşte-ţi puterile, iar eu o să le folosesc pe-ale mele!

Mă aruncă înapoi, în mijlocul încăperii, dar abia dacă remarc durerea impactului când aterizez. Sabia îmi

zăngăne pe podea şi alunecă departe de mine. Un soldat îşi azvârle către mine propria sabie, care se apropie învârtindu-se, cu mare viteză. Primul instinct mă îndeamnă s-o opresc cu mintea, dar Moştenirile mele continuă să nu acţioneze. Chiar şi aşa, puterea mea şi propriile reflexe îmi sunt alături, în plină forţă. O să-l ucid pe Setrákus Ra, cu sau fără Moşteniri. Îmi întind mâinile şi plesnesc lama în mişcare, oprind-o la câţiva centimetri de bărbia mea. În clipa următoare, cineva mă trânteşte luându-mă de mijloc şi, în timp ce cad pe spate, rotesc sabia între palme şi-o afund în mogul atacator. Când lovesc podeaua, sunt acoperită de o pătură de cenuşă. Mai mulţi mogi vin spre mine. Îi ucid cu propriile lor arme, iar echitatea acestui fapt mi se pare extraordinară. Cu fiecare duşman redus la nefiinţă mă simt mai puternică. Şi sunt mai furioasă. Dacă trebuie să trec de fiecare mog de pe Pământ ca s-ajung la Setrákus Ra, o s-o fac.

El stă pur şi simplu, privind spectacolul. Râde atât de tare încât simt vibraţiile în piept. Anii mei de antrenament conduc, cu toţii, către momentul acesta. Nu m-aş putea simţi mai puternică decât dacă ar fi aici ceilalţi garzi; ar trebui să ne luptăm cu el împreună. Îmi alung gândul. O să-l ucid pentru noi toţi.

După ce nimicesc soldaţii până la unul, Setrákus Ra vine din mijlocul încăperii către locul în care mă aflu. Îşi duce mâna la spate şi scoate un bici gros, cu două capete, pe care-l plesneşte de podea. Biciul se aprinde, cuprins de flăcări portocalii.

Nici măcar nu tresar. Acum nu mai poate face nimic care să mă sperie sau să mă oprească. Mă reped spre el, strigând:

— Pentru Lorien!

El pocneşte din bici deasupra capului meu, trimiţând asupra mea o pătură groasă de foc. Mă arunc sub marginea ei şi mă rostogolesc către picioarele lui. Când mă feresc de gheata lui grea, văd că are mai multe cicatrice în jurul gleznelor. Le observ, dar n-am timp să mă întreb dacă între cicatricele lui şi ale mele există vreo legătură.

Sabia mea îi crestează gamba stângă exact deasupra celei mai înalte cicatrice, apoi sar în picioare. Semnul pe care i l-am făcut se solidifică imediat şi păleşte, transformându-se într-o altă cicatrice. E complet neafectat de rană, nu şchiopătează nici măcar un singur pas.

Pocneşte din nou cu biciul deasupra mea şi încerc să-i retez una dintre cele două cozi, dar sabia se topeşte la atingerea flăcărilor. Arunc ce-a mai rămas din armă către el. Întinde mâna şi o opreşte în aer. Ciotul se roteşte şi străluceşte şi, când îşi întinde degetele răsfirate, lama topită se reînalţă deasupra mânerului, redevenind o sabie strălucitoare. El zâmbeşte şi-o lasă să cadă.

Mă arunc după sabie, dar, când mă întind s-o iau, biciul lui mă plesneşte peste vârful mâinii drepte. Pielea îmi fierbe şi se crapă, dar, în loc de sânge, în despicătură apare o substanţă dură, neagră. O privesc şi ştiu că ar trebui să simt o durere de nedescris, dar sunt amorţită. Înaintez clătinându-mă şi reuşesc în sfârşit să ridic sabia. Cu ea în mână, mă întorc să-l înfrunt pe şeful mogilor. Dar cu mâna mea dreaptă se-ntâmplă ceva extrem de rău. Nu vrea să se mai mişte.

Setrákus Ra pocneşte din nou din bici şi sar, ferindu-mă când zboară pe deasupra mea, lăsând în urmă o dâră de flăcări. Când ridică braţul să-şi tragă biciul din nou deasupra umărului, văd o deschidere şi profit. Strângând sabia în mâna stângă, mă reped şi i-o înfig adânc în coşul pieptului. Trag în jos, rupând pielea lui ca de ceară, până când i se opreşte lama în partea de jos a trupului. Cad pe spate, uitându-mă în sus, la el, sperând cu disperare că i-am dat lovitura de graţie, că am pus capăt războiului.

N-am un asemenea noroc. Deşi se strâmbă de durere pentru prima oară, în loc să se transforme într-un morman de cenuşă, Setrákus Ra întinde mâna şi-şi scoate sabia din trup. Studiază lama, privind cum picură de pe ea sângele lui negru, gros. Pe urmă şi-o pune în gură, o muşcă, rupând-o în două, şi o lasă iarăşi să cadă. Pare să se joace cu mine. Ce se petrece? Mă ridic, chibzuind în grabă care ar trebui să fie următoarea mea mişcare. Pasul unu e să-l

evit pe Setrákus Ra destul de mult ca să-mi vină o idee. Îmi doresc, mai mult ca niciodată, să-mi fi stat toţi garzii alături.

Ella? Mă auzi?

Nimic.

Continui să mă îndepărtez de Setrákus Ra, căutând să pun o distanţă mai mare între noi, ca să-mi ofer o şansă de a continua lupta. E momentul în care observ că mâna dreaptă a-nceput să mă furnice. Mă uit în jos şi văd că pielea din jurul rănii făcute de bici a devenit neagră. Culoarea schimbată se extinde sub ochii mei, ajungând la încheieturile degetelor şi la unghii; în câteva secunde mâna e neagră în întregime, până la încheietură. Furnicăturile dispar. Mâna îmi e incredibil de grea. Parcă s-ar fi transformat în plumb.

Îmi ridic privirea spre Setrákus Ra. Cicatricea vânătă de pe gâtul lui pulsează, strălucitoare.

— Eşti gata să mori? mă întreabă.

Ella? Dacă veniţi, acum e momentul. De fapt, e acum sau niciodată.

Îmi doresc atât de mult să-i aud vocea în mintea mea, spunându-mi că ea şi ceilalţi sunt chiar în faţa uşii. Am fi împreună, ne-am lupta cu Setrákus folosindu-ne Moştenirile, darurile pe care ni le-au oferit Străbunii, până când n-ar mai rămâne din el nimic altceva decât mormanul de cenuşă fără nicio valoare şi fără nicio putere în care s-au transformat ceilalţi mogi. În schimb, mă aflu aici singură, cu o mână rănită, inutilă, jucându-mă cu Setrákus Ra de-a şoarecele şi pisica. Iar el stă în faţa mea cu biciul de foc în mână, anihilându-mi Moştenirile, tratându-mă ca pe o jucărie. *Ce* se petrece?

Arunc încă o privire în deşertul din jur, apoi întind mâna spre roata de pe uşa maronie şi o învârtesc. După prima rotaţie, mă hotărăsc să accelerez lucrurile şi o smulg pur şi simplu din balamale. O scară de oţel coboară într-o gaură neagră.

— Eu văd în întuneric, se oferă Marina. O să intru prima.

Mă dau deoparte ca să-i fac loc.

Marina coboară în beznă şi dispare din vedere. Opt îi ia Cufărul şi-l trimite jos, după ea.

— Sunt de coborât vreo şase metri. Pare să fie vorba de un tunel lung, strigă Marina. Deocamdată drumul e liber. Nu văd pe nimeni.

Nouă se uită la mine şi la Ella, spunând:

— Mai întâi doamnele.

Ella începe să coboare, şi, după ce n-o mai vedem, Nouă îmi adresează un zâmbet superior:

— Ei, OK, dar eu mă refeream la tine, Patru.

Îl privesc clătinând din cap. Dacă nu e consecvent, atunci nu e în niciun fel. Îmi face semn, îndemnându-mă să fiu următorul care coboară.

— Ştii că te iubesc, omule. Intră acolo.

Folosind telekinezia, îl las mai întâi jos pe Bernie Kosar, acum din nou copoi, apoi îmi îndes Cufărul sub braţ şi cobor folosind o singură mână. În tunel miroase a mucegai şi e frig. Aud, înaintea mea, paşii Ellei şi ai Marinei şi ghearele lui BK păcănind pe ciment. Îmi aprind Lumenul din mana liberă şi mătur pasajul de beton cu raza lui, orientându-mă.

Îl folosesc ca să luminez tunelul din punctul unde ne aflăm până la un cot ascuţit, situat departe, în faţă, apoi îl sting.

— Marina, tu vezi suficient de bine ca să putem înainta, da?

Opt şi Nouă ne-au ajuns din urmă. Marina dă din cap şi o pornim pe urmele ei prin tunelul întunecat. N-am ajuns prea departe când aproape mă-mpiedic de Ella, care s-a oprit brusc.

— Oh, nu! Am dat în sfârşit de Şase. Are nevoie de noi! Spune că acum sau niciodată!

— Să mărim pasul, oameni buni! strigă Nouă din spate.

Alergăm prin întuneric cât putem de repede. Îmi aprind scurt Lumenul, la fiecare câteva secunde, ca să nu ne ciocnim unii de alţii. Ajungem la un cot ascuţit şi îmi flutur din nou mâinile, luminând tunelul ca să vedem ce e în faţă.

Următorii o sută de metri coboară în pantă şi Lumenul meu dezvăluie existenţa unei uşi de beton în capăt. Îmi las Cufărul în jos, în faţa mea, până când se izbeşte de uşă. Încă alergând, îmi aprind ambele palme, ca să vedem cu toţii mai bine.

Nouă îşi deschide Cufărul dintr-o smucitură şi scoate globul galben, acoperit de umflături mărunte. Îl ridică între degete ca un magician, apoi îl azvârle brusc în uşă. Ricoşează la numai câţiva centimetri de suprafaţa metalică înainte de a se dilata, devenind negru. Ţepii lungi, ascuţiţi ca briciul, explodează în afara lui şi impactul aruncă uşa în aer. Ţepii se retrag instantaneu până când obiectul redevine un simplu glob galben, stând inocent pe podea. Nouă se apleacă, îl ia şi îl trânteşte din nou în Cufărul pe care-l închide apoi cu un pocnet sonor.

— Am sperat că asta o să se-ntâmple, spune, admirativ.

Dacă aş fi fost în locul lui, aş fi profitat de Cufărul meu cu minuni ca să privesc mai întâi prin uşă, aflând ce e în partea cealaltă. Dar nu e timp să critic deciziile altuia.

Ne repezim cu toţii dincolo de uşă. Imediat ce pătrundem, intră în funcţiune senzorii de mişcare luminoşi de deasupra noastră. Lumini roşii pâlpâie şi sirenele urlă, atacându-ne simţurile. La capătul acestui tunel mai scurt, dăm de o altă uşă mare de beton. Se ridică singură la apropierea noastră, dezvăluind zeci de soldaţi mogadorieni uriaşi, cu tunuri şi săbii pregătite de luptă.

— Mogi? Ce caută aici? întreabă Opt, nevenindu-i să creadă.

— Da. Veşti proaste; guvernul şi mogii au făcut echipă, spun eu.

— Pradă uşoară, spune Opt.

Nouă mă înghionteşte şi-i adresează nou-descoperitului membru din Garde un gest exagerat de aprobare.

Simt cum un val de adrenalină îmi inundă tot trupul, aşa cum nu mi s-a mai întâmplat decât în viziunile mele. Şi ştiu dintr-odată ce să fac. Mă uit la ceilalţi.

— Veniţi după mine! strig.

Ei îmi răspund dând aprobator din cap. Las Cufărul jos,

îmi aprind Lumenul din ambele palme şi mă năpustesc înainte. Ultimul lucru pe care-l văd cu coada ochiului e Ella, ridicând Cufărul meu.

Întocmai ca în viziunile mele, îmi îndrept din fugă Lumenul către picioare, dându-le foc. Flăcările urcă în susul lor şi îmi înghit trupul exact când ajung în dreptul primului soldat. Când sar, sunt o minge de foc care arde exact prin el. Se transformă în cenuşă şi eu alerg mai departe.

Mogii pe lângă care trec se rotesc cu o sută optzeci de grade ca să tragă în mine, dar flăcările îmi oferă protecţia ideală. Îmi las capul în jos şi alerg cu braţele întinse, ţinând efectiv alţi soldaţi la distanţă. Marina, Opt şi Ella sunt imediat în spatele soldaţilor, împuşcându-i în timp ce eu continui să alerg. Nouă fuge pe plafon şi se luptă cu mogii de sus. Arunc mingi de foc către cei mai apropiaţi de mine şi, în câteva minute, sunt cu toţii transformaţi în torţe, lăsând un nor dens de cenuşă şi de fum să ne atârne deasupra. Îmi încetinesc paşii după ce îl văd pe ultimul căzând. Când ajungem în partea opusă a încăperii, arunc o minge imensă de foc în uşă, făcând-o bucăţi. Îmi ofer o secundă în care să admir cât de bine a mers totul, până şi BK având partea lui de mogi, deşi nici momentul, nici locul nu sunt potrivite ca să mă felicit singur. Poate m-am molipsit de la Nouă. Ne întoarcem cu toţii să vedem ce urmează.

Setrákus Ra mi-a făcut ceva. Nu mă pot mişca, stau pironită locului. La început mă întreb dacă e doar din cauza luptei istovitoare sau a rănii stranii de la mâna mea, sau a amândurora. Pe urmă îmi dau seama că se-ntâmplă ceva extrem de rău, că există ceva care mă-mpiedică să mă mişc. Îmi silesc bărbia să se înalţe către Setrákus Ra, postat ameninţător în faţa mea. A scos ca prin farmec un baston de aur, cu un ochi negru pe mâner. Îl ridică, şi ochiul se deschide, clipeşte, se roteşte spre stânga şi apoi spre dreapta înainte de a mă descoperi. Pe urmă se închide încet şi se redeschide ca să emită o lumină roşie de

o strălucire demenţială, orbitoare. În timp ce mi se târăşte pe trupul neajutorat, fasciculul lasă în urmă, pe pielea mea, o senzaţie stranie, ca un zumzet. Trebuie într-adevăr să mă mişc. Trebuie să scap de lumina asta târâtoare, de indiferent ce-mi face, dar sunt imobilizată. Mâna mea cântăreşte o tonă. Sunt vulnerabilă şi trebuie să capăt controlul asupra situaţiei şi asupra mea. Dar nu pot.

Lumina izvorâtă din ochi e acum violetă şi mi se rostogoleşte pe faţă. Îmi ling buzele şi simt gust de arsură. Setrákus Ra vine spre mine, până când ajunge la mai puţin de doi metri. Închid ochii şi-mi încleştez maxilarele, gândindu-mă la John, şi la Katarina, şi la Sam, şi la Marina, şi la Ella. Îi văd pe Opt, pe Henri şi pe Crayton, ba chiar şi pe Bernie Kosar. N-o să-i fac lui Setrákus Ra onoarea, n-o să-i ofer plăcerea de a mă uita la el în timp ce mă ucide. Fruntea îmi e atinsă de ceva fierbinte şi moale, ca o pală de aer. Mă oţelesc pentru indiferent ce urmează să se-ntâmple, pentru suferinţa pe care mi-o va pricinui cu siguranţă. Când nu se întâmplă nimic, deschid ochii şi-l văd pe Setrákus Ra stând pur şi simplu acolo. Ei, nu tocmai. Din capul bastonului său ies benzi strălucitoare de lumină roşie şi violetă şi i se târăsc în susul şi în josul trupului masiv.

Începe să tremure, şi o lumină albă îi conturează umerii şi braţele. Cade în genunchi, contorsionându-se, capul uriaş îi zvâcneşte în sus şi-n jos. Pe urmă pielea mată, ceroasă, i se desprinde de pe muşchi şi de pe oase. Când revine pe trupul lui care se micşorează, are o nuanţă nouă, măslinie. Din scalp îi creşte păr lung şi blond, acoperindu-i tot capul. Când se uită la mine, îmi doresc cu mai multă disperare ca oricând să-l atac, dar nu mă pot mişca. El e eu – ochii cenuşii, pomeţi înalţi şi păr vopsit blond.

— Ca să pot să fiu tu, trebuie să rămâi în viaţă, dar numai pe moment, spune cu vocea mea.

Îşi ridică palma în aer şi, de parcă ar exista un magnet pe tavan şi un altul în mâna mea acum neagră, sunt propulsată în sus, mă izbesc de plafon şi rămân atârnată acolo, la mai bine de cincisprezece metri deasupra podelei.

Simt un zumzet dureros în creier. Încerc din nou s-o strig pe Ella în minte, dar nici măcar nu mă pot auzi gândind. Mâna liberă mi se înnegreşte şi ea când o ating de cea lipită de tavan. Rigiditatea apăsătoare care mi-a îngreunat mâna începe acum să se răspândească. În clipa asta, singurul lucru pe care mi-l pot mişca sunt ochii. Întregul trup îmi e acum negru. Piatră neagră.

29

Trec din nou în frunte. Marina e în spatele meu şi Bernie Kosar aleargă alături mârâind. Ella continuă să-mi care Cufărul, cu Opt şi Nouă urmând-o îndeaproape. Focul meu m-a făcut invincibil şi flăcările mistuie instantaneu orice soldat mogadorian care se năpusteşte de după un colţ sau printr-o uşă. Dar vâlvătaia nu mi-a cuprins doar trupul, ci şi mintea. Nu m-am simţit niciodată atât de încrezător, de hotărât, de pregătit să-i înfrâng pe duşmanii noştri.

— Şase încă nu mi-a răspuns! strigă Ella, când intrăm pe un alt coridor plin cu sirene şi lumini pâlpâitoare. Nici măcar nu ştiu dacă aude ceva din tot ce-i spun.

— Ei, trăieşte încă, fiindcă nu ne-a apărut nicio cicatrice în plus, zice Nouă, întinzându-şi piciorul ca şi cum ar vrea să şi-l admire.

Focul meu se înalţă şi se lăţeşte tot mai mult, lingând pereţii şi plafoanele culoarelor prin care trecem. E greu să descriu energia mea, faptul că abia reuşesc s-o controlez, de parcă aş putea exploda, răspândind-o. Sunt gata să mă lupt cu Setrákus Ra şi ştiu că toţi ceilalţi simt acelaşi lucru. Nouă şi Opt sunt ca nişte bile distrugătoare, învârtindu-se de-a lungul culoarelor, trimiţând soldaţi în veşnica uitare, sărind de la un mog la altul, şi Marina luptă fără teamă, folosind toate mijloacele posibile ca să azvârle soldaţii în aer. Cu mai puţine puteri manifestate, Ella pare oarecum invidioasă în timp ce lovim soldaţii, eliberând drumul. Aş vrea să am timp să mă opresc şi să-i spun ce

importanţă vitală are ea pentru noi, ce rol important a jucat puterea ei de comunicare telepatică, ajutându-ne să ne strângem laolaltă. Şi că ea, cea mai tânără dintre lorici, reprezintă viaţa noastră îndelungată şi puterea garzilor noştri. Suntem gata să ne întoarcem pe Lorien şi asta e cu putinţă numai datorită tuturor abilităţilor aduse în luptă, de fiecare dintre noi. Coridorul se bifurcă şi trebuie să decidem repede în ce parte mergem. Despărţirea noastră n-o să mai fie niciodată o opţiune.

— OK, Băiatule de Foc, încotro? întreabă Nouă.

Marina face un pas înainte, spunând:

— Pe aici.

Puterea ei de a vedea în întuneric e mai utilă decât vizibilitatea limitată pe care o oferă Lumenul meu, aşa că-mi sting focul şi o urmăm cu toţii la stânga.

Marina nici măcar nu ezită la intrarea într-o încăpere lungă şi largă, plină de coloane înalte, maronii. Nu ezită niciunul dintre noi. Avem armele pregătite când auzim prima oară zgomotul care sugerează că în partea opusă a sălii mărşăluiesc nişte oameni. Ating braţul Marinei, înghiontind-o.

— Hei, poţi să vezi ce-i asta?

— Da. Cred că sunt soldaţii guvernului. Cu siguranţă nu sunt mogi. Şi sunt mulţi. Nu ştiu, douăzeci, treizeci? Ar putea fi chiar mai mulţi.

Se întoarce şi se îndreaptă spre ei. Facem toţi acelaşi lucru. Putem scăpa de toţi cu uşurinţă, răsucindu-le armele prin telekinezie. Trecem ca o furtună prin încăperea largă şi dincolo de uşa altui coridor, apoi o luăm la dreapta, unde găsim o duzină de soldaţi din solda guvernului, care păzesc o uşă metalică. Imediat ce ne văd, intră într-o formaţie care blochează complet trecerea şi încep să tragă. Ca şi cum ar fi fost înţeleşi, Marina şi Opt ridică amândoi mâinile, oprind gloanţele pe măsură ce sunt trase, la numai câţiva centimetri de ţevile armelor. Nouă li se alătură imediat, folosindu-şi mintea ca să smulgă tunurile din mâinile soldaţilor şi să-i ridice pe ei în aer, lăsându-i să atârne de tavanul boltit. Luăm fiecare câte o

armă.

Nouă îşi strecoară vârful bastonului între toc şi uşa pe care o păzeau soldaţii şi o scoate din balamale.

Dincolo de ea e un alt coridor, de data asta unul cu uşi pe ambele laturi. Nouă aleargă de la una la alta şi-şi lipeşte scurt urechea de fiecare.

Ne spune, rând pe rând, că e vorba de camere de control pustii. Ceva mai departe, pe acelaşi coridor, găsim încăperi care par celule goale. Mă întreb dacă suntem aproape de momentul găsirii lui Şase. S-ar putea afla în spatele uneia dintre aceste uşi.

Observ o dâră de sânge în faţa uneia dintre ele. O smulg din toc de la o distanţă de trei metri. În celulă e întuneric beznă. Înainte de a avea şansa să-mi folosesc Lumenul, Marina se împinge pe lângă mine.

— E cineva înăuntru! strigă ea.

Aud un scâncet într-un colţ din partea din spate a camerei şi luminile palmelor mele fulgeră în întuneric. Acolo, speriată şi murdară, e o persoană pe care nu credeam c-o s-o mai revăd. Sarah. Cad în genunchi, cu luminile strălucind uşor. Deschid gura să vorbesc, dar nu iese decât un scheunat. Încerc din nou:

— Sarah.

Nu pot să cred că stă în faţa mea. Nu pot să cred că am găsit-o.

După ce-mi aruncă o privire grăbită, ea îşi strânge genunchii la piept şi pare speriată. Speriată de mine. Îşi lasă capul pe genunchi şi suspină.

— Te rog, nu-mi face asta, nu mă mai amăgi, te rog. Nu aşa. Nu pot să suport, nu mai pot.

Clatină întruna din cap. Cred că nici măcar nu şi-a dat seama că nu sunt singur. Îi pot simţi pe toţi cei care stau în spatele meu, învăluiţi în întuneric.

— Sarah, şoptesc. Sunt eu, John. Am venit să te luăm acasă. Nouă stă deoparte, dar îl aud spunând cuiva:

— Aşadar ea e faimoasa Sarah. Arată bine, chiar şi murdară. Sarah îşi strânge picioarele mai tare la piept şi se uită peste genunchi. Pare atât de vulnerabilă şi de

speriată; vreau pur şi simplu s-o ridic în braţe. Dar mă apropii încet, pregătit pentru orice. Ar putea fi o cursă. N-am venit până aici numai ca să acţionez fără să gândesc. Când îi ating umărul, ţipă, îngrozită. Simt că toţi cei din urma mea tresar la auzul zgomotului neaşteptat, al spaimei pure din vocea ei.

Se lipeşte cu spatele de perete, cu părul agăţându-i-se de betonul zgrunţuros. Pe urmă îşi înalţă faţa către plafon şi strigă:

— Nu mă mai amăgiţi! V-am spus tot! Vă rog, nu mă mai amăgiţi! Marina face un pas înainte, apropiindu-se de mine. Mă apucă de braţ şi mă zgâlţâie, apoi mă ridică în picioare.

— John, nu putem rămâne aici; trebuie să mergem mai departe. Şi s-o luăm pe Sarah cu noi!

Sarah se uită în sfârşit dincolo de mine şi-i vede pe ceilalţi. O văd înţelegând că Marina stă acolo, uitându-se în jos, la ea. Face ochii mari şi mă priveşte iarăşi, apoi se uită în jur, la ceilalţi, care-au venit mai aproape. Lacrimile lasă o urmă în stratul gros de murdărie de pe faţa ei.

— Ce se petrece? Chiar eşti aici? Sunteţi cu toţii într-adevăr aici?

Îngenunchez din nou alături de ea.

— Sunt eu. Suntem noi. Îţi jur. Uite, pană şi Bernie Kosar vrea să te salute.

El vine alergând cu paşi mărunţi şi-i linge mâna, dând din coadă. Îmi pun mâinile pe ale ei şi, când îi văd vânătăile din jurul încheieturilor, mi se umplu ochii de lacrimi. Îi apăs degetele pe buzele mele.

— Sarah, ascultă-mă. Ştiu că te-am părăsit o dată. Îţi făgăduiesc că n-o s-o fac din nou. Mă auzi? N-o să te mai părăsesc *niciodată.*

Ea continuă să se uite la mine ca şi cum aş putea să dispar sau să mă transform într-un monstru care scoate foc pe nări.

O mie de alte lucruri la care m-am gândit atâta vreme îmi trec în goană prin minte şi mă străduiesc să mai spun ceva. Îmi aduc aminte de ultima noastră discuţie de pe

terenul de joacă, de tot ce am rostit cu câteva momente înainte de a mă ridica poliţia.

— Hei, Sarah. Ţii minte când ţi-am spus că mă gândesc la tine în fiecare zi? Ţi-aduci aminte asta?

Se uită la mine şi dă din cap.

— Ei bine, am făcut-o şi o fac.

Ea îşi îngăduie un zâmbet nesigur.

— Acum crezi că sunt eu?

Dă din nou din cap.

— Sarah Hart, te iubesc. Te iubesc numai pe tine. Mă auzi?

Pare atât de uşurată încât îmi vine s-o iau în braţe şi să-i spun că s-a terminat, că voi avea grijă să fie în siguranţă. Întotdeauna. Ea mă sărută, punându-şi mâinile de o parte şi de alta a feţei mele.

— Patru, haide! Trebuie să plecăm, strigă Opt.

El şi ceilalţi au trecut lângă uşă, uitându-se neliniştiţi pe coridor, în ambele direcţii.

Se aude o explozie şi Opt aleargă afară, să vadă ce se petrece, urmat de Ella şi de Marina.

— De ce naiba durează atât de mult, omule? ţipă Nouă la mine, arătând nebuneşte către uşă. Ridică fata şi hai să mergem! Sarah Hart, sunt *extrem* de încântat să te cunosc, dar *chiar* trebuie să te pui în mişcare! Imediat!

Nouă se apropie în grabă şi mă ajută s-o salt pe Sarah în picioare. Odată ce e în poziţie verticală, o cuprinde într-o scurtă îmbrăţişare. Ea pare surprinsă de primirea călduroasă, iar eu trebuie să mă întreb de ce-mi face Nouă cu ochiul pe deasupra capului ei.

— Sarah Fantastica Hart! Ai idee cât de mult vorbeşte nemernicul ăsta despre tine?

Îi zâmbesc lui Sarah, apoi lui Nouă.

— Nu, râde ea încet, sprijinindu-se de mine şi împletindu-şi degetele cu ale mele.

— OK, OK. Haideţi, voi doi, spune Nouă, întorcându-se către uşă.

Fixez cu privirea ochii albaştri ai lui Sarah.

— Înainte de a pleca, trebuie să-ţi pun o întrebare. Şi

trebuie să înţelegi că *sunt nevoit* să ţi-o pun. Nu lucrezi pentru ei, nu-i aşa? Pentru guvern şi pentru mogi?

Ea clatină din cap.

— De ce mă tot întreabă toată lumea asta? Nu l-aş trăda, niciodată, pe niciunul dintre voi.

— O clipă. Cum adică toată lumea? Cine te-a mai întrebat? zic eu.

— Şase, răspunde Sarah, părând surprinsă că spun aşa ceva. Ochii ei albaştri devin mai mari. N-aţi găsit-o?

— Ai văzut-o pe Şase? intervine Marina, entuziasmată. Când? Unde?

— Se luptă cu Setrákus Ra, răspunde Sarah, din nou speriată. A trecut ceva timp de când au luat-o.

— Ce? Nu se poate! Asta e lupta *mea!* strigă Nouă.

— Nu-ţi face griji, omule, dacă ne mişcăm repede, poate-ţi mai rămâne şi ţie o parte din el, zic eu.

Pe urmă arunc o privire pe coridor şi-i văd pe Opt, pe Marina şi pe Ella întorcându-se în fugă spre noi.

— Pe aici! strigă Marina.

O iau pe Sarah de mână şi o trag după mine. Alergăm cu toţii pe culoar, până ce dăm de Bernie Kosar, care latră fără să se poată opri în faţa unei uşi metalice de dimensiunile intrării pe o platformă de încărcare.

De data asta, Nouă îşi foloseşte piatra ca să se uite prin uşă. Cum s-a întâmplat şi înainte, apare un con de lumină albă, prin care putem privi direct într-o încăpere imensă.

— S-ar părea că înăuntru se petrece ceva. Văd mişcare în umbră, spune Opt. Mă teleportez dincolo, ca iscoadă.

— Stai o clipă, Opt. Întind mâna să-l opresc. Fără iscoade. Trebuie să facem asta, s-o facem cu toţii.

El se uită o secundă la mine, apoi dă din cap.

— Ai dreptate. E pentru noi toţi.

Când ne adunăm în faţa uşii, mă uit la şirul de chipuri hotărâte. Chiar şi al lui Sarah. S-a transformat cât ai clipi dintr-o fată sentimentală, salvată din pericol, într-o luptătoare. De-a dreptul impresionant. Bineînţeles că noi ştim aproape sigur ce se va întâmpla, pe când ea n-are nici cea mai vagă *idee.* Probabil că va fi o bătălie homerică,

dacă nu chiar *marea* bătălie. Am sentimentul visceral că totul a condus către acest moment. Ar putea fi clipa pentru care ne-am pregătit.

— Indiferent ce se află înăuntru, indiferent ce s-ar întâmpla, spun, aprinzându-mi Lumenul din palme, îl *vom* ucide pe Setrákus Ra, indiferent cum.

O spun pentru mine, nu pentru ei.

— Suntem împreună în asta, tipule, zice Nouă.

Îmi ridic una dintre palmele strălucitoare către uşă şi, tocmai când sunt pe punctul s-o arunc spre interior, o femeie cu părul roşu şi cu un braţ într-o eşarfă iese şchiopătând pe o alta, din capătul opus al coridorului. Şi eu, şi ea scoatem câte un icnet în aceeaşi clipă, după care femeia se răsuceşte pe călcâie şi se repede înapoi.

— Stai! Agent Walker! strig în urma ei.

— Walker? Glumeşti? întreabă Nouă, nevenindu-i să creadă. Puicuţa soldat care-a-ncercat să ne ia prizonieri?

Ceilalţi ne privesc derutaţi pentru o clipă, înainte de a interveni Opt.

— V-o aduc eu, ne spune, şi dispare.

O clipă mai târziu, se materializează având-o cu el, cu braţele răsucite la spate. Primul lucru pe care-l fac e să-i smulg insigna aurie de pe pieptul bluzei.

Nouă mi-o ia din mână şi o studiază cu atenţie, dând un adevărat spectacol.

— Ei, ei, ei. Pe cine avem aici? Agentul special Walker? râde el. Cucoană, arăţi groaznic!

Îmi înapoiază insigna, de parcă ar fi fost năpădită brusc de păduchi.

— Ştii ce jalnică eşti? ţip eu. Colaborezi cu mogii, le faci munca murdară, şi pentru ce? Au de gând să vă *distrugă!*

— Îmi fac datoria, spune ea, distantă.

Opt o ţine într-o strânsoare de fier.

— Facem ce e mai bine pentru ţara asta.

Mă priveşte sfidătoare, dar ştiu că-i vom demonstra curând în ce măsură trebuie să se teamă de noi.

Sarah o arată cu degetul.

— Te-am mai văzut. John, era de faţă când a fost luată

Şase.

Nouă o apucă pe Walker de epoleţii bluzei, ca gangsterii din filme. Opt nu slăbeşte strânsoarea în care-i ţine braţele. Nouă îşi îndeasă faţa într-a ei.

— O vreau pe femeia asta, o s-o ucid.

Agentul special Walker se zbate acum cu disperare, ca să se îndepărteze de Nouă şi ca să scape din strânsoarea lui Opt.

— Aşteptaţi! Ştiu unde e nava voastră! îşi pledează ea cauza. Ştiu c-o vreţi, şi fără mine n-o s-o găsiţi niciodată.

— Nava noastră e aici? întreabă Marina, evident neştiind dacă trebuie să se încreadă în spusele femeii.

Walker îşi mijeşte ochii.

— V-o arăt dacă-mi daţi drumul.

Nouă îmi cere părerea:

— Ce zici, Patru?

— John? Ce se-ntâmplă când vă găsiţi nava? mă-ntreabă Sarah.

— N-avem timp pentru aşa ceva! exclamă Marina. Ştiu că Şase e în încăperea asta. Faptul că această femeie e-n stare să spună orice ca să ne-mpiedice să intrăm demonstrează că am dreptate! Lăsaţi-o baltă! Cui îi pasă unde e nava, înainte de a o găsi pe Şase?

— Mă ocup eu de ea, se oferă Nouă.

Walker pluteşte prin aer şi, roşie la faţă de furie, rămâne sus, deasupra noastră, agăţată cu agrafa de curea de suportul lămpii din plafon. Nouă se uită la noi, ne face cu ochiul şi pocneşte din degetele mâinii duse la spate, zburând uşa din balamale.

— Marina are dreptate. Şase şi Setrákus Ra sunt pe primul loc. Începem?

Îi zâmbeşte lui Sarah.

— Din câte-am auzit de la John, aici de faţă, eşti destul de războinică, îi spune, întinzându-i tunul mogadorian cu care era înarmată Walker. Crezi că te descurci cu ea?

Sarah ia tunul.

— Dacă se desprinde de becul ăla, o spulber. Cu plăcere.

Mă uit la ceilalţi garzi.

— E timpul.

Dăm buzna înăuntru. N-avem timp să stabilim ce va face fiecare. Ştim pur şi simplu. E linişte, întuneric şi o duhoare oribilă impregnează aerul. Nu mă pot gândi decât la arena care mi-a tot apărut în vise. Asta e? Mă uit în jur, încercând să-mi dau seama. Centrul încăperii uriaşe e slab luminat. Nouă aleargă în cercul de lumină şi strigă:

— E momentul să intri în scenă, Setrákus, rahatule!

— Unde e Şase? întreabă Marina.

I se alătură lui Nouă în centrul sălii, împreună cu Opt. Se grăbesc să-şi lase Cuferele jos şi-ncep să privească în jur.

— Hei! E ceva sus, pe plafon, spune Ella, cu vocea reverberându-i în încăpere.

Îmi ridic privirea şi văd o mică formaţiune de stâncă atârnând de tavan.

Îndrept Lumenul către obiect şi, scăldat în strălucirea lui, aproape că seamănă cu o statuie.

— Nu e în ordine. Nu ştiu de ce, dar aici e ceva în neregulă, spun, cu voce scăzută.

În timp ce privim întunericul în căutarea oricărui semn de mişcare, Nouă îşi foloseşte Moştenirea care-i permite să sfideze gravitaţia şi aleargă pe plafon, să se uite la formaţiunea stâncoasă. Când ajunge în apropiere, o voce cunoscută strigă:

— Opreşte-te!

Mă răsucesc şi o văd pe Şase stând singură în cadrul uşii. De şold îi atârnă un laţ din frânghie groasă, iar în mână ţine o sabie albastră, cu zimţi. Pare nevătămată. Ei, asta e acea Şase pe care mi-o reamintesc, sigură de ea şi puternică. A făcut-o? E cu putinţă să-l fi ucis deja pe Setrákus Ra?

— Şase! O, Doamne, tu eşti! strigă Marina. Eşti OK?

— S-a terminat, spune Şase. Setrákus Ra e mort. Formaţiunea de pe plafon e o otravă mogadoriană. Nu vă apropiaţi de ea.

În aer se simte o uşurare palpabilă. Opt se teleportează lângă Şase şi o cuprinde într-o îmbrăţişare.

Ea a fost întotdeauna cea mai puternică dintre noi, chiar mai puternică decât Nouă. Tocmai a salvat Lorienul. Vreau s-o ridic, să mi-o urc pe umăr şi să defilez cu ea pe drumul de întoarcere către planeta noastră.

Pornesc şi eu spre ea, dar Ella mă prinde de încheietura mâinii şi mă trage înapoi. Îi aud vocea în minte:

John. Ceva nu e în ordine.

În următoarele câteva clipe, totul pare să se deruleze cu încetinitorul. Şase îşi trage sabia albastră zimţată înapoi şi o avântă înainte. Îngrozit, îl văd pe Opt crispându-se, apoi vârful sabiei îi iese printre umeri. Se prăbuşeşte în faţă. Şase îl împinge, scoţându-i de pe sabia ei trupul, care cade pe podea şi rămâne nemişcat.

— Nu! ţipă Marina din spatele meu, şi se repede către Opt.

Şocul mă paralizează, până când mi se trezeşte instinctul de luptă. Mă uit în jos, la mingea masivă de foc care mi se formează în palma mâinii drepte. Toată deruta care m-a cuprins se destramă şi ştiu ce am de făcut. Asta nu poate fi Şase. Şi, indiferent cine ar fi, trebuie s-o ucid.

— Şase, spun, rostogolindu-mi mingea de foc către vârfurile degetelor. Ce ţi-au făcut?

Râde şi îşi înalţă cealaltă mână, strângând pumnul. Fulgere albastre îi ţâşnesc dintre încheieturile degetelor, răspândindu-se pe plafon. Mingea mea de foc dispare. Ce se-ntâmplă?

— Patru!

Mă uit în sus şi-l văd pe Nouă zburând prin aer, deasupra mea. Probabil că şi antigravitaţia, Moştenirea lui, l-a părăsit. Reuşesc să-l prind atât cât să nu se zdrobească de podea şi-l ajut să se ridice în picioare.

Marina stă protectoare deasupra lui Opt, cu armele gata de tragere. El e în continuare căzut la pământ şi nu-mi dau seama cât de grav e rănit. Cel puţin e în viaţă, de vreme ce n-am o nouă cicatrice. Marina trage o rafală de gloanţe, dar se opresc la câţiva centimetri de faţa lui Şase şi cad nefolositoare pe beton. Încerc să-mi aprind din nou Lumenul, dar nu se-ntâmplă nimic.

Cu sabia înălţată în aer, trupul lui Şase începe să se contorsioneze şi să devină neclar, după ce emite o străfulgerare albă. Devine mai înaltă şi părul lung şi blond i se scurtează, reducându-se la o mică porţiune din creştetul unei ţeste imense. Faţa i se lungeşte şi-şi schimbă forma, şi ştiu cumva că se transformă în Setrákus Ra chiar înainte de a i se ivi pe gât cicatricea vânătă, strălucitoare. Două batalioane de soldaţi mogi apar fără zgomot de pe uşile laterale şi îl flanchează. Fără niciun cuvânt, eu, Nouă, Marina şi Ella ne apropiem unii de alţi, stând deasupra lui Opt, ca să fie clar că-l vom înfrunta pe Setrákus împreună.

— Cu toţii într-un singur loc. Cât de convenabil pentru mine. Sper că sunteţi gata să muriţi, mârâie el.

— Cred că aici greşeşti, ripostez eu.

— Aşa a crezut şi Numărul Şase. Dar a greşit *ea.* Foarte tare.

Zâmbeşte, cu dinţii dezgustători, pătaţi, lucindu-i în lumina sărăcăcioasă.

Nouă se uită la mine şi îşi freacă palmele, anticipând cu nerăbdare.

— Johnny, băiatule, ţi-am spus vreodată ce importantă e igiena orală pentru mine? Se uită din nou la Setrákus Ra. Tipule, spală-te pe dinţi chiar şi înainte de a te gândi să mă ameninţi!

Îşi extinde bastonul roşu, strălucitor, se întoarce spre şeful mogadoienilor şi îl atacă. Din fericire, încă mai avem puterea Bunurilor noastre Succesorale.

30

Cu coada ochiului, îl zăresc pe Nouă atacându-l pe Setrákus Ra. Mă întorc spre Opt, să văd dacă-l pot salva. Îmi ţin mâinile pe rana de pe pieptul lui, aşteptând să reînceapă Moştenirea mea să lucreze.

Nimic. Îl implor pe Opt să reziste, să lupte cu durerea,

dar ochii lui căprui se dau peste cap şi respiraţia îi devine tot mai superficială. Cuprinsă de panică, revăd desenul din peştera lorică, acela în care Opt e ucis de sabia lui Setrákus Ra. Oare predicţia se adevereşte? Continui să-mi apăs cu disperare mâinile pe tot pieptul lui.

— Marina! strigă John. Trebuie să vă scoatem pe tine şi pe Opt din încăperea asta, imediat! Am sentimentul că, dacă ne vom îndepărta de Setrákus Ra, Moştenirile noastre vor fi din nou active. Dacă am dreptate, încă-l mai poţi salva pe Opt.

— Aproape că s-a dus, reuşesc să spun, cu voce sugrumată. Ar putea fi prea târziu, indiferent ce-am face.

Nu mă pot hotărî să-i povestesc despre desenul din peşteră. Mă întreb dacă Opt se poate gândi la ceva din toate astea, dacă e conştient că asta ar putea fi clipa. Sper că nu.

— Atunci trebuie să ne grăbim, spune John, întinzându-mi un tun mogadorian şi săltându-l în braţe pe Opt. Trage în orice şi în oricine nu e unul dintre prietenii noştri.

Încercăm să acoperim cat mai repede cu putinţă cei cam o sută de metri care ne despart de uşă, stând cu un ochi către toţi cei prinşi în luptă. Cu fiecare mog pe care-l transform în cenuşă în timp ce ne deplasăm, mă simt tot mai puternică. Încerc să nu mă gândesc unde e Şase – adevărata Şase – sau ce i s-a întâmplat. *Ştiu* că aceea n-a fost ea. Îmi doresc să fi ucis *creatura* aia înainte să se dea de gol. Trec în revistă încăperea. Nouă se luptă cu Setrákus Ra, evident bătând pasul pe loc, cu bastonul zăngănindu-i la contactul cu sabia celuilalt. Aşa puternic cum e Nouă, mogadorianul pare să se joace cu el, aşteptând un moment potrivit ca să lovească şi să ucidă.

Fiecare dram de încredere şi de putere pe care l-am simţit cu o clipă înainte se scurge din mine. Sunt pur şi simplu prea mulţi, iar noi suntem prea puţini. Şi ne lipsesc Moştenirile, ceea ce înseamnă că nu suntem decât nişte *copii.* Copii luptându-se cu o armată de extratereştri bine organizată. Detest să-i părăsesc pe ceilalţi, dar ştiu că John are dreptate. Ştiu că trebuie să ies de aici ca să pot spera

că-l voi vindeca pe Opt. Şi salvarea lui e singura opţiune.

Aproape că am ajuns la uşă când două duzini de mogi se năpustesc asupra noastră. Unii au tunuri, alţii săbii, şi toţi mă îngrozesc, părând de neoprit. Încerc să trag în ei, dar loviturile mele de tun nici măcar nu ştirbesc mulţimea care avansează. Sunt pur şi simplu prea mulţi. John reuşeşte să-l lase pe Opt de cealaltă parte a uşii şi mi se alătură, atacându-i şi mânuindu-şi cu abilitate sabia. Lupt cot la cot cu el. N-o să-l abandonez, indiferent cât de puţine şanse am părea să avem. Ne protejăm unul pe altul şi primim putere unul de la altul când ne simţim slăbiţi. De aceea am supravieţuit până acum, şi de aceea vom învinge. Suntem mai puternici când suntem uniţi.

John seceră mogii unul câte unul, metodic şi repede. Eu trag fără întrerupere, deplasându-mă astfel încât să blochez uşa şi să-l protejez pe Opt. Mă reped dincolo de prag, să văd în ce stare e. Îi simt pulsul, care e slab, şi-mi dau seama că Moştenirea mea n-a revenit. Îmi pun mâinile pe el şi-i şoptesc, cu înverşunare:

— Nu poţi să mori, Opt. Mă auzi? Sunt aici ca să te vindec. Moştenirea o să-mi revină şi o s-o fac.

Îmi dau seama că mogii care ne atacau au dispărut – nimiciţi – şi liniştea lăsată brusc mă face să tresar.

— Trebuie să ne grăbim. Vor veni alţii, spune John, cu insistenţă.

Auzim un urlet cumplit – prin uşă, vedem că Bernie Kosar s-a transformat într-o fiară şi e înconjurat de mogi care încearcă să-l ciopârţească, dar el sare tot timpul, intrând şi ieşind din raza lor de acţiune. Mogii nu pot ajunge la el, dar nici el nu le poate face prea mult rău. Revenim în încăpere la timp ca să-l vedem pe Setrákus Ra scoţând un bici. Vârfurile acestuia se aprind, şi îl loveşte pe Nouă peste braţ. Rana începe imediat să se-nnegrească. John se-ntoarce să-mi spună ceva, când aud o detunătură. Nici măcar n-am timp să spun ce s-a întâmplat când trupul lui se cutremură şi cade la podea.

Sunt lipită de tavan, îngropată în piatră neagră. Îi

privesc pe ceilalţi garzi luptând pentru vieţile lor şi nu pot nici măcar să-mi simt trupul, şi cu atât mai puţin să le dau de ştire că mă aflu aici, sus. Sunt neajutorată şi asta mă ucide. În fiecare clipă a vieţii mele am fost antrenată ca să-nvăţ cum să *nu* fiu neajutorată. Setrákus Ra nu e un luptător excepţional. Ne doboară numai pentru că ne poate lua puterile. Aş vrea să stau acolo, jos, cu capul lui în mâini, să-l vadă toţi mogii. Aş vrea să mă asigur că asistă la lichidarea şefului lor şi să-i las apoi pe toţi în urmă, în acelaşi morman de cenuşă.

Oare privesc cum piere visul Lorienului? Ne-am crezut atât de puternici, atât de inteligenţi şi atât de bine pregătiţi. Am crezut c-o să punem capăt războiului şi-o să zburăm înapoi, acasă, pe Lorien. Am fost nişte proşti, nişte proşti aroganţi. Existenţa lui Setrákus Ra, marele şi cumplitul şef al mogadorienilor, ne-a fost cunoscută, dar n-am ştiut nimic despre modul în care luptă, despre puterile de care se foloseşte în bătălie. Privind în urmă, puterea lui de a ne lua Moştenirile pare evidentă.

Aş vrea să pot să comunic cu camarazii mei din Garde – i-aş putea îndruma foarte bine privind din acest punct avantajos de observaţie. În primul rând, îmi dau seama că, deşi forţa fizică e fantastică, în ceea ce priveşte tehnicile mentale, mogii nu aduc în luptă decât foarte puţin, sau chiar nimic. Sunt aproape tot atât de tâmpiţi ca piatra în care m-am transformat. Îşi trădează mişcările înainte de a le face. Planul lor de atac e uşor de descoperit, fiindcă n-au niciunul. Asist la un joc al superiorităţii numerice şi al forţei brute, iar ei reprezintă un duşman care poate fi înfrânt dacă ştii cu cine ai de-a face. Însă atunci când eşti în mijlocul bătăliei e greu să-ţi dai seama. Aş vrea să le spun garzilor să-şi concentreze toată energia şi toată forţa împotriva lui Setrákus Ra. Altminteri mă tem că lupta va fi scurtă şi mogii vor câştiga aproape cu siguranţă.

Văd cum e rănit Bernie Kosar. S-a transformat într-o fiară imensă, de soiul celei a cărei înfăţişare a luat-o în Paradise. Are trupul masiv, musculos, colţi ascuţiţi şi zimţaţi, aşa cum îi sunt şi ghearele, iar din cap i-au crescut

două coarne răsucite. Îl văd pe Setrákus Ra lovindu-l pe Nouă cu biciul şi văd braţul lui Nouă înnegrindu-se, aşa că nu pot presupune decât că se va afla curând într-o postură similară cu a mea. John a fost împuşcat şi se prăbuşeşte contorsionându-se de durere. Marina ia un tun şi începe să tragă în mogii care avansează.

Ella se furişează afară din încăpere. Oare are vreun plan?

O pierd din vedere, fiind distrasă de răgetul de durere al lui BK. Văd că a căzut în genunchi. Deşi continuă să lupte şi să ucidă mogi, rănile îi sângerează abundent. E chinuitor să-l văd ucis încetul cu încetul, într-un mod atât de dureros.

Sângerez; simt cum mi se scurg şi sângele, şi puterea, şi n-am cum să-mpiedic asta.

Mogii continuă să vină, val după val. N-am idee câţi am ucis până acum astăzi, dar numărul lor nu schimbă nimic. Fără Moşteniri, e totuna cu a încerca să oprim un tsunami cu un morman de şvaiţer.

Marina e în spatele meu, trăgând în mogi. Mă uit la Bernie Kosar şi văd că mogii i-au legat frânghii de coarne şi-l târăsc, scoţându-l din colţul lui.

— Laşule, nu eşti altceva decât un laş! Trebuie să ne paralizezi ca să ne poţi înfrânge! îl aud pe Nouă strigând.

Îl văd în centrul încăperii, cu un braţ înnegrit, atârnându-i greu şi inutil, în timp ce Setrákus Ra îşi duce biciul la spate.

Şeful mogadorienilor zâmbeşte.

— N-aveţi decât să-mi spuneţi cum vreţi. Asta n-o să vă-mpiedice să muriţi curând.

Pocneşte din bici, repezindu-l înainte. Nouă încearcă să blocheze vârfurile în flăcări cu bastonul lui, dar, cu o singură mână, e imposibil. Unul dintre vârfuri i-o loveşte, zburându-i bastonul, iar celălalt îl plesneşte peste obraz. Urlă de durere şi atât mâna, cât şi faţa încep să i se înnegrească. Setrákus se apropie de el. Trebuie să fac tot ce pot, înainte de a fi cu desăvârşire inutil sau mort, aşa

că-ncep să trag cu tunul în Setrákus Ra de jos, din poziţia în care mă aflu. În cel mai bun caz, îi distrag atenţia, dar o să fac tot ce pot. El îmi opreşte toate proiectilele în aer şi le azvârle apoi într-o parte, ca pe nişte nimicuri.

Aud tirul unui nou tun. Mă răsucesc spre uşă şi-o văd pe Sarah intrând şi trăgând din mers în mogi, cu Ella în spatele ei. Sarah. N-a fost antrenată. Nu poate supravieţui unei lupte cu mogii şi cu Setrákus Ra.

— Sarah! strig. Trebuie să pleci de-aici! Nu e lupta ta!

Ea mă ignoră şi pătrunde mai adânc în încăpere. Nouă încearcă să se-ndepărteze de Setrákus Ra, dar braţele lui, acum negre în întregime, îl îngreunează, trăgându-l în jos. Faţa lui îşi schimbă repede culoarea, devenind tot atât de neagră. Mogadorianul îl loveşte din nou, de data asta cu ambele vârfuri ale biciului drept în mijlocul pieptului. El urlă şi Setrákus Ra strigă:

— Am auzit că se putea să reprezinţi cea mai mare provocare, dar uită-te la tine, nu mai eşti nimic!

În timp ce Setrákus Ra îşi duce încă o dată biciul spre spate, pregătindu-se să-i dea lui Nouă lovitura fatală, Ella iese ca o săgeată din spatele lui Sarah şi aruncă-n el cu ceva care pare o mică pată roşie. Îl nimereşte în braţ şi el îşi coboară şocat privirea înainte de a scoate un răcnet asurzitor.

Simt o schimbare în mine. Se petrece instantaneu şi cu o forţă imensă, ca şi cum aş fi fost cuplat la o sursă de energie. Mă concentrez asupra mâinilor mele şi încerc, încă o dată, să-mi aprind Lumenul. Spre surprinderea mea, reuşesc. Moştenirile noastre au revenit.

În spatele meu o aud pe Marina strigând şi o văd fugind spre Opt, care continuă să zacă exact dincolo de uşă. O văd plimbându-şi mâinile pe pieptul lui, ocupându-se de rănile lui. Mă priveşte prin cadrul uşii.

— Ce s-a-ntâmplat?

Clatin din cap.

— N-am idee, dar acum ne-am făcut rost de o luptă adevărată.

Cu palmele strălucind, mă întorc către mijlocul

încăperii, unde Setrákus Ra îşi zgârie braţul, încercând să smulgă micul obiect roşu aruncat de Ella. În cele din urmă reuşeşte şi se-ntoarce să plesnească din bici către ea şi Sarah, care continuă să tragă cu tunul mogadorian. Fetele nu se feresc destul de repede şi biciul le atinge. Se prăbuşesc amândouă.

Imediat ce-l loveşte săgeata pe Setrákus Ra, simt schimbarea. Moştenirile mele s-au întors. Încep să-mi recapăt puterea. Acum am o şansă să ies de-aici şi să-i ajut pe ceilalţi.

Încep să mă zvârcolesc în învelişul negru şi acum mă simt mişcându-mă uşor în interiorul lui, dar nu destul de violent ca să-l sparg.

Continui să mă zbat uitându-mă sub mine. John e cu Sarah şi cu Ella, amândouă căzute la podea. A lăsat în urma lui o dâră de sânge şi mormane de cenuşă. Marina a fugit afară, la Opt. Bernie Kosar e încă în colţ, dar acum sfâşie mogii care îl târau cu o clipă înainte. În centrul încăperii, Nouă stă încă faţă în faţă cu Setrákus Ra şi reuşeşte să-şi elibereze mâinile şi faţa din piatra neagră care i-a luat trupul în stăpânire.

Asta-mi dă speranţa că pot să ies şi eu din închisoarea mea de piatră şi-mi continui eforturile până ce simt că învelişul începe să cedeze. O să ies curând. Mă străduiesc cu frenezie să mă eliberez. Singurul lucru pe care mi-l doresc acum e să-i arăt lui Setrákus Ra cum e când porţi o luptă adevărată.

Moştenirea mi s-a întors tocmai când îmi pierdusem speranţa că-l voi putea ajuta vreodată pe Opt. Îmi pun mâinile pe rana din mijlocul pieptului său şi-ncep să lucrez. Cu fiecare secundă ce trece, inima lui bate tot mai tare. În toată viaţa mea, n-am mai simţit niciodată ceva atât de plăcut ca acest *bum bum bum* stabil. Dacă n-am fi în mijlocul unei lupte pentru vieţile noastre, pentru viitorul nostru, cred că acum aş începe să plâng, dar rămân puternică, îmi ţin emoţiile sub control.

Mă uit în jos şi văd pleoapele lui Opt fluturând şi deschizându-se, îl văd ridicându-şi privirea spre mine.

— Trebuie să ştii… Şase a încercat să…, începe el să-mi povestească.

Îl întrerup.

— N-a fost Şase. A fost Setrákus Ra. Nu ştiu cum, dar a fost el.

— Dar…?

Nedumerirea din ochii lui îmi frânge inima.

— Opt, nu pot să-ţi explic totul chiar acum. Cum te simţi? Poţi să te ridici în picioare? Trebuie să intrăm, să ne alăturăm celorlalţi în luptă. Eşti pregătit? Trebuie să-l vindec pe John şi am nevoie să intervii. Înţelegi?

Dă din cap şi începe să se ridice, dar a mai rămas un singur lucru pe care trebuie să-l fac înainte de a fi prea târziu. Îl privesc în ochi, în frumoşii lui ochi căprui, respir adânc şi îl sărut. Mă priveşte şocat când mă retrag. Eu ridic din umeri şi-i zâmbesc.

— Hei, niciun alt moment nu se compară cu prezentul, nu?

Opt n-apucă nici să spună, nici să facă nimic, fiindcă plec să-l caut pe John. Trebuie să-l vindec, repede. A primit trei lovituri de tun apărându-mă. Dacă nu ajung imediat la el, o să moară.

A lăsat o dâră de sânge târându-se pe podea, iar eu şi Opt o urmăm. Tirul tunurilor a ridicat în aer un nor dens de fum. Când ajungem la John, îl găsim în genunchi, aruncând mingi de foc din palmele sale către un grup mare de mogi care-ncearcă să ajungă la Ella şi la Sarah. Mogii trag în noi în timp ce ne apropiem de ei, dar acum pot folosi telekinezia şi le deviez loviturile, iar Opt începe să riposteze trăgând la rândul lui. Alerg lângă John şi încep să-i vindec rănile. Respiră greu şi e foarte palid. A pierdut atât de mult sânge!

— John! Trebuie să te opreşti un minut ca să te pot vindeca!

Sunt nevoită să strig ca să mă fac auzită, acoperind haosul. Îl prind de bărbie şi-l silesc să se uite la mine.

Clatină din cap, încercând să se elibereze din strânsoarea mea.

— Dacă mă opresc, mogii le vor ucide pe Sarah şi pe Ella.

— Dacă nu te opreşti, o să mori. Opt e vindecat, le poate apăra cât mă ocup de tine. Te rog, John! Avem nevoie de tine.

Îl simt încetând să lupte.

Mă uit cu mai multă atenţie la rănile de pe picioarele lui. Sunt similare. Ambele picioare îi sângerează din găurile căscate. Mă ocup mai întâi de dreptul, şi-mi dau imediat seama că are şi osul rupt. Nu se poate stăpâni, ţipă în timp ce i se omogenizează, dar sunetul se pierde, absorbit de tot ce se petrece în jur. Îşi încleştează pumnii în vreme ce continui.

Rana de la al doilea picior nu e la fel de gravă, o vindec mai repede. John respiră deja mai uşor. Mă-ntind după braţul lui şi-i strig la ureche:

— Arăţi mult mai bine!

Îmi pun mana pe rana din partea de sus a braţului său şi simt că muşchii, bicepsul şi tricepsul, au fost sfâşiaţi. O să am nevoie de un minut sau două pentru vindecare. Opt continuă să tragă în şirul neîntrerupt de mogi, dar vin aproape prea repede ca să poată ţine pasul.

Simt muşchii lui John împletindu-se în sfârşit, şi e vindecat. Se uită la mine şi dau din cap. Sare în picioare şi fuge în ajutorul lui Opt, să le apere pe Ella şi pe Sarah.

Mă simt puternic. Sarah şi Ella au făcut ceva miraculos, care ne-a redat Moştenirile, au făcut posibilă continuarea luptei, dar acum sunt rănite amândouă. O să transform mogii în cenuşă până la unul, fiindcă mi-au rănit prietenele.

Alerg spre ele, aruncând mingi de foc din palmele mele către mogi. Ştiu că niciodată nu trebuie să te simţi bine ucigând o făptură, dar în clipa asta mă simt *excelent.* Acum, când sunt eu pe picioare, Opt se teleportează prin toată încăperea, apărând în faţa mogilor şi făcându-i bucăţi

cu o sabie. Nouă continuă să se lupte cu Setrákus Ra, dar amândoi se mişcă atât de repede încât nu văd decât o învălmăşeală. Trebuie să ajung acolo să lupt, dar trebuie să rămân şi aici ca să le-ajut pe Sarah şi pe Ella.

Unul dintre mogii care vin spre mine se-ntoarce brusc în altă direcţie. Nu-şi îndreaptă tunul spre mine. Îl îndreaptă direct către ele, care încă mai zac, nemişcate. Trage şi trupurile lor se zvârcolesc, iar eu încep să ţip.

Privesc, îngrozită, cum sunt lovite trupurile căzute, al lui Sarah şi al Ellei, de un tun mogadorian. John se repede lângă ele şi eu mă grăbesc să-i fiu alături. El îngenunchează şi le ia mâinile, în timp corpurile lor se cutremură. Am ajuns prea târziu. După toate acestea, după ce am ajuns atât de departe şi ne-am găsit unii pe alţii, suntem pe punctul să rămânem fără încă un membru din Garde. Şi fără Sarah. John abia a regăsit-o, şi acum o s-o piardă. Închid ochii şi îmi adun puterile, pregătindu-mă să simt o altă cicatrice arzându-mi în jurul piciorului, o cicatrice pentru Ella. Ştiu c-o să mă doară cel mai tare.

Dar nu se întâmplă nimic. Ella are ceva diferit, care face ca moartea ei să nu dea naştere unei cicatrice? Nu se poate. Deschid ochii şi mă uit la John, care e încă aplecat deasupra lui Sarah şi a Ellei, încă strângându-le cu putere mâinile.

Mă uit la fete cu mai multă atenţie şi nu-mi vine să-mi cred ochilor. Rănile lor – loviturile de tun primite de trupuri şi arsurile oribile de pe feţe – se vindecă.

— Ce se petrece? Cum faci asta? îl întreb pe John, privindu-l uimită.

— N-am idee, răspunde el, clătinând din cap. Nu ştiam c-o pot face. Am văzut-o pe Sarah căzută şi m-am gândit că n-aveam s-o las să moară, şi nici pe Ella. Nu pe încă un alt membru din Garde. N-aveam de gând să permit aşa ceva, mai ales acum, când suntem împreună. Le-am luat mâinile şi m-am gândit cât de mult îmi doream să li se vindece rănile, cât de mult îmi doream să le pot vindeca… şi a-nceput dintr-odată să se-ntâmple.

— Ţi s-a manifestat o nouă Moştenire! strig, strângându-l de umeri.

— Sau am dorit-o atât de tare încât s-a întâmplat un miracol. Indiferent ce-ar fi, se refac amândouă.

Lasă să-i scape un hohot de râs, în care i se simt extenuarea şi uşurarea. Apoi se uită spre centrul încăperii, unde Nouă continuă să se lupte cu şeful mogadorienilor.

— Marina, ăsta nu e momentul învingerii lui Setrákus Ra. Chiar dacă ne-au revenit Moştenirile, cred că încă nu-l putem înfrânge, şi nu vreau să riscăm pierderea altcuiva din Garde. Trebuie s-o găsim pe Şase. Şi o cale ca să ieşim dracului de-aici, să ne regrupăm şi să ne facem un plan. O să-l ucidem împreună sau o să murim împreună. Dar trebuie s-o facem în condiţii stabilite de *noi,* când vom *şti* că suntem pregătiţi.

Auzim un geamăt, şi ne uităm în jos, la Sarah şi la Ella. Au deschis ochii şi le revin culorile în obraji. John se apleacă şi o sărută pe Sarah.

Învelişul se sparge în sfârşit. Îmi îndoi braţele, lovesc cu picioarele şi încep să cad în timp ce tot ce-a mai rămas din el se spulberă. Folosesc telekinezia ca să cobor pe podea.

Rămân acolo o clipă, încercând să-mi recapăt răsuflarea. Fumul e atât de dens încât îmi lăcrimează ochii. Încăperea e zguduită pe neaşteptate de o explozie uriaşă. Începe să sune o alarmă, pâlpâie lumini roşii şi urletele ascuţite ale sirenelor umplu aerul. Văd Lumenul lui John arzând şi-mi croiesc drum către el prin ceaţă. Ella, Marina şi Sarah sunt lângă el, în picioare şi, când ajung mai aproape, apare şi Opt, teleportându-se alături de Marina. Bernie Kosar s-a transformat din nou în copoi şi vine spre John şchiopătând.

Ella ţipă când mă vede şi-şi aruncă braţele în jurul meu. O îmbrăţişez şi eu şi mă uit la John. Să-i văd din nou faţa e un vis care devine realitate. El îmi atinge braţul.

— Eşti OK?

Dau din cap.

— Dar tu? întreb, şi ştiu că, după voce, par exact atât de frântă de oboseală cum mă simt.

— Deocamdată suntem în viaţă cu toţii – dar unde e Nouă? răspunde el, uitându-se în jur când ne dăm cu toţii seama că zgomotele luptei au încetat.

Alergăm către centrul încăperii, către zona unde s-a luptat Nouă cu Setrákus Ra, încolţindu-l. Nouă zace pe podea, nemişcat, iar mogadorianul nu se vede nicăieri. Marina cade în genunchi lângă cel dintâi şi-şi plimbă înnebunită mâinile pe trupul lui, în timp ce eu mă rotesc, străduindu-mă cu disperare să văd prin ceaţă şi să mă asigur că Setrákus Ra nu se ascunde, vrând să ne captureze şi să ne ucidă prin surprindere. În afară de sunetul strident al alarmelor, încăperea e nepământean de tăcută şi-mi dau seama că n-a mai rămas nici urmă de mogadorian.

— Trăieşte! strigă Marina. E doar năucit.

Nouă se saltă în şezut, clătinând somnoros din cap.

— Ce s-a-ntâmplat? întreabă.

— Eu voiam să te-ntreb pe tine, spune Opt. A fost o explozie şi, în afară de noi şapte, a dispărut toată lumea.

— Nu ştiu – n-am văzut unde s-a dus. Tocmai încercam să rămân pe poziţie, ţinându-l la distanţă, şi următorul lucru pe care-l ştiu că eram la podea.

— Ce facem acum? întreabă Sarah.

— Trebuie să plecăm de-aici, răspunde John. Setrákus Ra ar putea să reapară în orice clipă, asta ar putea fi o cursă. Deşi ne aflăm într-o bază a guvernului, e clar că locul nu e sigur.

— Ştie cineva o cale de ieşire? întreb eu.

Schimbăm cu toţii priviri mohorâte.

— Trebuie să ieşim pe unde am intrat, zice Opt. Teleportarea mea nu funcţionează cu atât de multe persoane.

— OK, spune John. Nu ştim cu ce-o să ne-ntâlnim pe drumul de ieşire, s-ar putea să fim nevoiţi să ne luptăm cu mogadorieni sau cu soldaţi de-ai oamenilor, dar trebuie să rămânem împreună. Nu ne mai împărţim niciodată în grupuri.

Nouă se apropie şi se postează în faţa mea, apoi mă

măsoară din cap până-n picioare.

— Nu cred că ne-a prezentat cineva aşa cum se cuvine. Sunt încântat să te cunosc oficial, iubito. Eu sunt Nouă, îmi spune, făcându-mi cu ochiul.

Eu îi rostogolesc pe-ai mei şi John chicoteşte.

Mă uit o clipă în jur. E un miracol că suntem cu toţii împreună, cu toţii încă vii. Toţi loricii în viaţă de pe Pământ, cu excepţia unuia singur, stau la un metru unii de alţii.

Suntem vii şi luptăm, şi asta înseamnă că încă mai avem o şansă. Îl vom întâlni din nou pe Setrákus Ra, şi asta cât de curând. Data viitoare *n-o* să ne mai scape.